

РОАЛД ДАЛ
РАЗМЯНА
НА СЪПРУГИ

Истории с неочакван край
по ТВ сериал на БИ БИ СИ

РОАЛД ДАЛ РАЗМЯНА НА СЪПРУГИ ИСТОРИИ С НЕОЧАКВАН КРАЙ

Превод: Огняна Иванова, Правда Митева

chitanka.info

Прииждаща вълна от кипяща страст, сексуална възбуда и порочен искрящ хумор...

Роалд Дал пресъздава реалистични ситуации, които изпълва с удивителни и фантастични сексуални възможности. А после, някъде по пътя към порнографията, изведнъж ни предлага развръзка, която често прилича на подхлъзване на динена кора — при това гнила...

Една от най-забавните и разведряващи книги, излизали напоследък...

РАЗМЯНА НА СЪПРУГИ

Вечерта на терена, направен от Джери и Саманта, имаше към четирийсет души. Все същите хора, все същите неудобства, все същият отворителен шум. Налагаше се гостите да стоят накуп и да си крещят, за да се чуват. Много от тях се усмихваха и се виждаха белите коронки по зъбите им. Повечето държаха цигара в лявата ръка и пиение в дясната.

Отдалечих се от жена си Мери и нейната група. Запътих се към малкия бар в края на помещението и когато стигнах там, седнах на високо столче с лице към тълпата. Направих го, за да мога да гледам жените. Разположих се, облеghнат на парапета, отпивах шотландско уиски и броях жените една по една над ръба на чашата.

Изучавах не фигурите им, а лицата им, но онова, което ме интересуваше, всъщност не беше самото лице, а голямата червена уста в средата му. Дори не и цялата уста, а само долната устна. Неотдавна бях решил, че долната устна най-много издава характера, повече, отколкото очите. Очите крият своите тайни, а долната устна почти нищо не скрива. Да вземем например долната устна на Джакинт Уинкълман, която стоеше най-близо до мене. Забелязваха се бръчици — някои успоредни, други насочени навън, няма повтарящи се отпечатъци от устни и като си помисли човек, по това могат да се уличават престъпници, стига да има досиета с отпечатъците от устните им и извършителят да е пил една чаша на местопрестъплението. Когато човек е притеснен, той смуче и хапе долната си устна. Тъкмо това правеше сега Марта Съливан, наблюдавайки отдалече как тъпият ѝ съпруг се занася с Джуди Мартинсън. Похотливият човек облизва долната си устна. Виждах, че Джини Ломакс прави тъкмо това с връхчето на езика си, застанала редом с Тед Дорлинг и вперила поглед нагоре към лицето му. Жестът бе преднамерен — езикът бавно се подаваше и постепенно оставяше мокра ивица по цялата дължина на долната устна. Забелязах, че Тед Дорлинг следи езика на Джини, а тя тъкмо това искаше.

Очите ми се местеха от долна устна на долна устна и тогава си казах, че е факт, дето всички по-малко привлекателни черти на животното човек — наглостта, ненаситността, лакомията, сладострастието и тям подобни, отчетливо се проявяват посредством тази алена кожица. Но само ако човек знае шифъра. Смята се, че издута или месеста долна устна е знак на чувственост, обаче това важи само за половината от мъжете и никак за жените. При жените трябва да търсите едва видимата чертица, тънкото острие с отчетлив долен край. А нимфоманките имат почти незабележимо малко уплътнение горе, в средата на долната устна. Бях го открил у Саманта, домакинята ни. Къде ли беше сега Саманта? А, ето я! Взема празна чаша от ръката на един гост и тръгва към мене, за да я напълни.

— Здравсти, Вик! Сам ли си? — попита ме тя.

Пиленцето си падаше нимфоманка, не ще и дума. Но Саманта се явяваше рядка представителка от рода си, понеже беше изцяло и напълно моногамна. Омъжено моногамно нимфопиленце, дето все стои в гнездото си.

Освен това Саманта е най-апетитното парче, което съм виждал през живота си.

— Дай да ти помогна — предложих аз и взех чашата от ръката ѝ. — Какво да сипя?

— Водка с лед. Благодаря ти, Вик — каза тя, положи прекрасната си, дълга и бяла ръка на бара и се наведе така, че парапетът повдигна нагоре притиснатия ѝ към него бюст.

— Ох! — извиках аз, понеже разлях водката, докато я сипвах.

Саманта ме погледна с огромните си кафяви очи, но не продума. — Ще го избърша — казах аз.

Тя взе напълнената чаша и тръгна да я носи. Наблюдавах я как се отдалечава. Беше с черни панталони, толкова плътно обгръщащи хълбоците ѝ, че и най-малката пъпка или бучица би се отбелязала през плата. Но задникът на Саманта Рейнбоу беше съвършен. Усетих, че облизвам долната си устна. Правилно, рекох си. Желая я. Много съм ѝ навит, но е прекалено рисковано да правя опит. Би било равно на самоубийство, ако се насоча към такава жена. Първо, Саманта ни е съседка, значи е твърде наблизко. Второ, както вече казах, тя е моногамна. Трето, двете с Мери, собствената ми съпруга, са неразделни, споделят си ужасни семейни тайни. И четвърто, съпругът

й Джери е мой много стар и добър приятел, така че дори аз, Виктор Хамънд, макар да се пръскам от похот, не бих се осмелил да прелъстя жената на свой стар и верен приятел... Освен ако не...

Тъкмо в този миг, както седях на високото столче, обзет от развратни помисли относно Саманта Рейнбоу, в съзнанието ми бавничко взе да покълва една интересна идея. Замрях, за да ѝ позволя да се оформи. Наблюдавах как Саманта прекосява стаята и започнах да я намествам в схемата на идеята ми. О, Саманта, страхотно и сексапилно малко съкровище, няма да ми избягаш!

Но няма някой може сериозно да се надява, че ще се отърве безнаказано от такова безумно изпълнение?

Не, и милиони нощи не биха му помогнали.

Не бих могъл дори да опитам, без да имам съгласието на Джери. Защо тогава изобщо да го мисля?

Саманта се беше спряла на около шест ярда от мене и разговаряше с Гилбърт Макизи, обгърнала висока чаша с дясната си ръка. Пръстите ѝ бяха дълги и почти несъмнено сръчни.

Но можеше да се допусне, ей така, за идеята, че Джери ще се съгласи. Дори тогава обаче щеше да има огромни препятствия. Например една дреболия — физическите дадености. Много пъти бях виждал Джери, когато взема душ след тенис в клуба, но точно сега и животът ми да зависеше от това, не можех да си припомня необходимите подробности. Човек не забелязва много-много такива неща. Обикновено дори не ги поглежда.

Както и да е. Щеше да е лудост, ако поставех ребром въпроса на Джери. Не ми беше близък *чак дотам*. Той можеше да се ужаси. Можеше да ми обърне гръб. А можеше и да се озлоби. Да направи грозна сцена. Следователно се налагаше да го изпитам съвсем завоалирано.

— Да ти кажа... — започнах аз около половин час по-късно, когато двамата с Джери седяхме на канапето и допивахме чашите си. Гостите се разотиваха и Саманта се сбогуваше с тях на вратата. Съпругата ми Мери беше във на терасата, разговаряше с Боб Суейн. Виждах я през стигащите до пода отворени прозорци. — Много е смешно — продължих аз, както си седяхме с Джери на канапето.

— Какво му е смешното? — попита Джери.

— Един приятел, с когото обядвахме днес, ми разправи фантастична история. Направо невероятно!

— Каква история? — поинтересува се Джери. Беше му се доспало от изпитото уиски.

— Тоя приятел, с когото обядвахме, страхотно си падал по жената на приятеля си, с когото били съседни. А пък приятелят му не по-малко си падал по жената на оня, с когото обядвахме. Чат ли си?

— Искаш да кажеш, че всеки от двамата приятели, дето били съседни, харесвал съответно чуждата съпруга?

— Именно.

— Значи не е имало проблеми — каза Джери.

— Не, имало е един голям проблем. Двете съпруги били верни и почтени жени.

— И Саманта е такава, не поглежда чужди мъже.

— Мери също. Добро момиче е.

Джери допи чашата си, внимателно я постави на масичката и попита:

— И как се е развила историята? Изглежда ми гадна.

— Станало следното: двамата похотливи развратници скроили план, според който всеки да чука другата съпруга, без жените да се досетят. Ти сигурно няма да повярваш.

— С хлороформ ли са го направили?

Нищо подобно. Жените са били в пълно съзнание.

— Не е възможно — каза Джери. — Излъгали са те.

— Не ми се вярва — възпротивих се аз. — По начина, по който тоя приятел ми го разказа, с всевъзможни подробности и тъй нататък, не ми се видя, че съчинява. Всъщност съм сигурен, че не си съчинява. И чуй още нещо — те не са го направили само веднъж. Правят го вече месеци наред, през две-три седмици!

— И жените нищо не подозират?

— Понятие си нямат.

— Я да чуя как е станало — рече Джери, — но първо да пийнем по още една чаша.

Отидохме до бара, сипахме си уиски и после се върнахме на канапето.

— Не трябва да забравяш — започнах аз, — че преди това е имало страхотна подготовка и репетиции. А и се наложило да си

споделят много интимни подробности, та да има шанс планът да се осъществи. Основната схема на замисъла обаче била проста: първо, определили ден, да речем събота. Тази вечер съпрузите си легали както винаги, да речем в единайсет или единайсет и половина. Оттам нататък се запазвал обичайният ход на нещата. Може би малко четене, малко приказки и — гасене на лампите. След като угасели лампите, мъжете обръщали гръб и се престрували, че заспиват. Правели го, за да обезкуражат жените си, защото на този етап по никой начин не бивало да им се оставят. После жените заспивали. Мъжете обаче били будни. Дотук — добре. След това, точно в един подир полунощ, когато жените вече дълбоко спели, всеки съпруг тихичко се измъквал от леглото, обувал си чехлите и се прокрадвал по пижама на долния етаж. Отварял външната врата и излизал навън в тъмното, като внимавал да не я захлопне подире си... Къщите им били горе-долу една срещу друга. Семействата живеели в тих квартал на предградията, така че по това време вън рядко се мяркали хора. Двата тайнствени силуета, облечени с пижами, се срещали, когато пресичали улицата, всеки тръгнал към чуждата къща, чуждото легло и чуждата жена.

Джери внимателно ме слушаше. Гледаше с малко изцъклени очи, заради пиенето, но поглъщаше всяка дума.

— Следващата част била много старателно подготвена от двамата мъже — продължих аз. — Всеки познавал разположението на съседската къща не по-зле от своята. Можел да се качва и да слиза в тъмното по стълбите, без да се блъска в мебелите. И знаел от коя страна на леглото спяла съответната жена. Сваляли чехлите си и ги оставяли в антрето, после се промъквали боси и по пижами в спалните. Според моя приятел тази част била много вълнуваща. Намираш се в притихнала, тъмна къща, която не е твоя и по пътя към спалнята минаваш покрай не по-малко от три стаи, чиито врати са оставени открити, а вътре спят деца...

— Деца ли?! — възкликна Джери. — Господи, ами ако някое от тях се събуди и попита: „Татко, ти ли си?“

— И за това се били погрижили — обясних аз. — Веднага пристъпвали към процедурата за извънредно положение. Предвидили я били и в случай, че жената се събуди, когато мъжът се промъква в спалнята, и го попита: „Мили, какво има? Защо не си лягаш?“

— А що за процедура е била? — попита Джери.

— Съвсем проста. Мъжът веднага трябвало да се втурне по стълбите, да излезе навън, да изтича до собствената си къща и да натисне звънеца. Това щяло да послужи за сигнал на другия герой, независимо какво върши в тоя миг, за да се втурне презглава долу, да отвори и да пусне приятеля си вътре, а самият той да излезе. Така и двамата бързо щели да се озоват в собствените си къщи.

— Със смачкани фасони — подхвърли Джери.

— Нищо подобно.

— Но звънецът би събудил всички в къщата.

— Естествено — съгласих се аз. — Само че съпругът, качил се горе по пижама, просто щял да каже: „Отидох да видя кой по дяволите звъни посред нощ. Никого нямаше. Сигурно е бил случаен пияница.“

— Ами другият мъж? — попита Джери. — Как ще обясни човек факта, че ако жена му или детето му го заговорят, мъжът хуква към вратата?

— Той казва: „Чух, че някой обикаля вън, затова изтичах да го хвана, но го изпуснах.“ „А видя ли го?“ — разтревожено пита жена му. — „Разбира се, че го видях — отговаря той. — Отдалечаваше се по улицата. Но тичаше много бързо, та не можах да го хвана.“ При което съпругът получава поздравления за храбростта си.

— Добре, това е лесната част — рече Джери. — Дотук става дума само всичко да е добре замислено и съгласувано по време. Но какво става, когато двамата навити юнаци наистина си лягат с чуждите съпруги?

— Веднага започват да работят.

— Нали жените спят?

— Така е — съгласих се аз. — Затова мъжете се заемат много кротко, но и много умело с любовна игра и когато дамите се събудят напълно, те вече са наострени като гърмящи змии.

— Предполагам, че не разговарят.

— Мълчат като риби.

— Така. Значи жените са будни — продължи Джери. — И ръцете на мъжете си вършат работата. Като начало ще те попитам просто — ами различният ръст? Нали ще има разлика между новия мъж и съпруга? Може единият да е по-висок, по-нисък, по-слаб, по-дебел... Да не искаш да кажеш, че физически двамата мъже са били еднакви?

— Очевидно не са били — възразих му аз, — но са имали горе-долу еднакъв ръст и конструкция, а това е съществено. И двамата обичали да са гладко обръснати, имали сравнително еднакво количество коса по главата. Подобна прилика не е рядкост. Виж мене и тебе например. Ние сме горе-долу с еднакъв ръст и конструкция, нали така?

— Наистина ли? — усъмни се Джери.

— Колко си висок? — попитах го аз.

— Точно шест фута.

— Аз съм пет фута и единайсет инча. По-нисък съм с един инч. А колко тежиш?

— Сто осемдесет и седем фунта.

— А аз — сто осемдесет и четири. Какво значение имат три фунта за двама приятели?

Последва мълчание. Джери гледаше през отворените прозорци към терасата, където стоеше Мери, моята съпруга. Мери все още разговаряше с Боб Суейн и косата ѝ блестеше на късното следобедно слънце. Жена ми е мургава хубавица с голям бюст. Наблюдавах Джери. Забелязах, че езикът му се плъзна по повърхността на долната му устна.

— Сигурно имаш право. Предполагам, че ние с тебе сме горе-долу еднакви на вид — подхвърли Джери, все още загледан в жена ми, а когато отново се обърна с лице към мене, на скулите му бяха избили малки червени петна. — Казвай какво е станало по-нататък с двамата — подкани ме той. — Ами другото, по което са се различавали?

— Лицата им ли имаш предвид? — попитах аз. — В тъмното лицата не се виждат.

— Не говоря за лицата им.

— За какво говориш тогава?

— Говоря за пенисите им — рече Джим. — Там е работата, нали? Да не искаш да кажеш, че...

— Точно така — потвърдих аз. — Стига и двамата да са обрязани или необрязани, и няма проблеми.

— Сериозно ли смяташ, че пенисите на мъжете са с еднакви размери? — попита приятелят ми. — Защото грешиш.

— Зная, че размерите се различават.

— Някои са огромни, а други — мънички — каза Джери.

— Винаги има изключения — съгласих се аз. — Но ти би се учудил колко много мъже всъщност са с еднакви размери, с по някой сантиметър в плюс или минус. Според моя приятел деветдесет процента от мъжете са с нормални размери, а само десет процента са забележимо по-големи или по-малки.

— Не ми се вярва — подхвърли Джери. — Направи си труда да провериш. Попитай някое разтропано маце.

Джери бавно отпи голяма глътка от уискито си, а очите му отново гледаха към терасата и към Мери.

— Ами оттам нататък? — попита той.

— Никакви проблеми.

— Виж ми окото — усъмни се Джери. — Да ти кажа ли защо тая история ми се вижда гнила?

— Казвай.

— Всеки знае, че съпрузи, женени от години, си създават определени навици. Неизбежно е. Божичко, та всяко ново нещо ще си проличи моментално. Добре знаеш, че съм прав. Не е възможно да се появиш със съвсем различен стил и да очакваш, че жената няма да го усети, колкото и да е възбудена. От първия миг ще подуши, че нещо не е наред.

— Навиците могат да се имитират, стига всяка подробност да се проучи предварително — казах аз.

— Прекалено интимно е.

— Цялата работа е прекалено интимна. Та така, всеки мъж разказва историята си, описва какво точно прави обикновено. Разказва всичко. От начало до край, от игла до конец. От първото до последното, което предприема.

— Исусе Христе! — възкликна Джери.

— Всеки мъж е трябвало да разучи нова роля. В крайна сметка се е превърнал в актьор. Въплътил се е в другата личност.

— Това не е много лесно — каза Джери.

— Според приятеля ми няма проблеми. Единственото, за което трябвало да внимава, било да не се увлече и да не вземе да импровизира. Режиьорските указания трябва да се изпълняват много старателно, без отклонения.

Джери отново отпи от чашата си. И пак погледна към терасата и към Мери. После се облегна назад с чашата в ръка и попита:

— И твърдиш, че двамата симпатяги наистина са го направили?

— По дяволите, сигурен съм. И продължават да го правят горедолу веднъж на три седмици.

— Страхотна история — рече приятелят ми. При това е дяволски безумно и опасно. Само си помисли какъв ад би настъпил, ако ги бяха хванали. Веднага — развод. Всъщност — два развода. По един за всяка страна на улицата. Не си струва.

— Доста кураж се иска — подхвърлих аз.

— Теренът приключва — каза Джери. — Всички се прибират у дома с проклетите си жени.

От този миг нататък аз не казах нищо повече. Няколко минути седяхме и отпивахме от чашите, докато гостите се придвижваха към изхода.

— А какво каза приятелят ти, гот ли е било? — внезапно попита Джери.

— Каза, че било върхът — отвърнах аз. Каза, че поради риска обикновеното удоволствие се засилва стократно. Кълнеше се, че на света няма по-страхотен начин от това да се преструваш на съпруг, а жената да не го знае.

Точно тогава дойдоха Мери и Боб Суейн. В едната си ръка тя държеше празна чаша, а в другата — огненочервена азания. Беше я откъснала на терасата.

— Наблюдавах ви — каза тя, насочила като револвер цветето към нас. — Последните десет минути не спряхте да говорите. Джери, какво ти разправяше той?

— Една мръсотия — ухили се Джери.

— Прави го, като пийне — рече Мери.

— Не, историята е хубава, но не може да е вярна. Някой път го накарай да ти я разкаже.

— Не обичам да слушам мръсотии — заяви Мери. — Хайде, Вик. Време е да си ходим.

— Останете още малко — предложи Джери, вперил очи в разкошния ѝ бюст. — Пийни още нещо.

— Не, благодаря — отказа Мери. — Децата ще се разциврят, че не са вечеряли. Много приятно ми беше у вас.

— Няма ли да ме целунеш за лека нощ? — попита Джери и се надигна от канапето. Канеше се да я целуне по устата, но Мери бързо

обърна глава, така че той я целуна по бузата.

— Остави ме, Джери. Пиян си.

— Не съм пиян, а развратен — възпротиви се Джери.

— Не ми се прави на развратен, моето момче. Мразя такива разговори — срязва го Мери и устремно прекоси стаята, понесла бюста си като стенобойна машина.

— Довиждане, Джери. Хубав терен беше — казах аз.

Мери, с мрачно изражение ме чакаше в антрето. И Саманта беше там, сбогуваше се с последните гости — Саманта със сръчните пръсти, с гладката кожа и гладките, опасни бедра.

— Горے главата, Вик! — блеснаха белите й зъби. Изглеждаше ми като праобраза на жената, като начало на света, като първата утрин. — Лека нощ, скъпи Вик! — каза тя, сякаш пръстите й бъркаха в душата ми.

Тръгнах с Мери навън.

— Добре ли си? — попита ме тя.

— Разбира се. Защо?

— Толкова много пи, че друг на твое място би се почувствувал зле.

В стария жив плет между двете къщи имаше дупка, през която винаги минавахме. Промъкнахме се мълчаливо. Прибрахме се у дома, Мери опържи огромно количество яйца с бекон, което изядохме с децата.

След това се разходих навън. Лятната вечер беше ясна и прохладна, и понеже няхах какво да правя, реших да окося тревата в предната градина. Извадих косачката от бараката и запалих мотора. После както обикновено закрачих напред-назад. Обичам да кося трева. Действува ми успокоително. В предната градина винаги гледам къщата на Саманта, докато вървя в едната посока, а в обратната посока си мисля, за нея.

Десетина минути се занимавах с това, когато Джери се приближи към дупката в плета. Пушеше лула с ръце в джобовете. Стоеше до моравата и ме наблюдаваше. Спрях пред него, но оставих мотора да потраква.

— Здравсти, приятел! — каза той. — Как е?

— В кучешката къщурка съм — отговорих аз. — Също като тебе.
— Женичката ти се държи като стара мома, чак пък толкова да е морална!

— А, такава си е.

— Отблъсна ме в собствената ми къща.

— Е, с нищо не е прекалила.

— И толкова стига — леко се усмихна той.

— За какво стига?

— Стига, за да ми се прииска малко да й натрия носа. Какво ще кажеш двамата с тебе да опитаме оная работа, дето ти я е разправял приятелят на обяд?

Когато чух какво казва Джери, обзе ме такова вълнение, че направо ми примая. Стиснах дръжките на косачката и включих мотора на по-високи обороти.

— Да не сбърках нещо? — попита Джери.

Не му отговорих.

— Виж какво, ако смяташ, че идеята ми е кофти, все едно, че не съм ти казвал нищо — рече той. — Нали не ми се сърдиш?

— Не ти се сърдя, Джери — успокоих го аз. — Просто не ми беше хрумнало, че и *ние* можем да го направим.

— Но на мене ми хрумна — каза той. — Обстановката напълно подхожда. Дори не ни се налага да пресичаме улица.

Изведнъж забелязах, че лицето му грееше, а очите му блестяха като две звезди.

— Какво ще кажеш, Вик? — продължи той.

— Размишлявам.

— Може би не харесваш Саманта?

— Честна дума, не знам.

— Саманта е много забавна — каза Джери. — Гарантирам за това.

В този миг видях, че Мери излиза на предната веранда.

— Мери иде — предупредих го аз. — Търси децата. — Утре ще поговорим по въпроса.

— Разбрахме се значи?

— Може, Джери. Но само при условие, че не прибързваме. Преди да започнем, искам да съм сто процента сигурен, че всичко ще е наред. По дяволите, такава каша може да се забърка!

— Не, не може. Приятелят ти казва, че е просто като фасул. Казва, че е от лесно по-лесно.

— Е, да. Вярно, че приятелят ми го казва. Но всеки случай си има особеностите.

Превъртях регулатора на косачката и се понесох през моравата. Когато стигнах до отсрещната страна и се обърнах, Джери вече беше минал през дупката в плета и крачеше към къщи.

Следващите две седмици двамата с Джери заговорничехме в пълна тайна. Виждахме се скришом в кръчми и ресторанти, за да обсъждаме плана си, а понякога Джери се отбиваше в службата след работа, затваряхме вратата и провеждахме стратегическо съвещание. Щом се появеше неуточнен момент, Джери казваше: „А как е постъпил приятелят ти?“, аз увъртах, за да спечеля време, а накрая предлагах: „Ще му се обадя да го попитам.“

След много срещи и много разговори се договорихме по следните въпроси:

1. Началото на акцията ще бъде в съботен ден.
2. Вечерта на съответния ден да заведем жените си в хубав ресторант; да отидем четиримата.
3. Двамата с Джери да излезем от къщите си и да минем през дупката в плета точно в един часа след полунощ.
4. Вместо да будувате в тъмното до един часа, щом жените ни заспят, всеки да слезе в кухнята и да пие кафе.
5. При непредвидени обстоятелства да използваме идеята с позвъняването на вратата.
6. Разминаването ни при завръщането да стане точно в два часа.
7. Докато всеки е в чуждото легло, на въпросите от страна на жената (ако задава въпроси) да се отговаря с „Х-м, х-м!“, произнасяно със стиснати устни.
8. Аз веднага да престана да пуша цигари и да се прехвърля на лула, за да мириша също като Джери.
9. И двамата да използваме оттук нататък еднакъв балсам за коса и лосион след бръснене.
10. Понеже и двамата не си сваляхме ръчните часовници, и те си приличаха, нямаше да си ги сменяме. Пръстени не носехме.
11. Понеже сигурно всеки от нас имаше някаква особеност, по която съпругата му непременно разбираше, че това е мъжът ѝ,

разработихме „Номера с лейкопласта“. Договорихме се за следното: в събота вечерта, веднага, щом двойките се приберат у дома си от ресторанта, всеки съпруг задължително ще отиде в кухнята, за да си отреже парче сирене. През това време той ще си залепи голямо парче лейкопласт на десния показалец. Като го направи, ще покаже пръста на жена си и ще ѝ каже: „Порязах се. Дреболия, но малко кърви.“ Така че по-късно, когато мъжете се трампят, всяка жена да усети залепения лейкопласт (мъжете ще имат грижата за това) и веднага да го свърже със съпруга си. Този важен психологически акцент се предвиждаше, за да разсее и най-малкото подозрение, обзело някоя от жените.

В общи линии такива бяха плановете ни. По-нататък стигнахме до нещо, което наричахме в бележките си „Запознаване с обстановката“. Най-напред Джери ми даде указания. Един неделен следобед, когато жена му бе излязла с децата, в продължение на три часа той ме инструктира в собствената си къща. Дотогава не бях влизал в спалнята им. На тоалетката видях парфюмите на Саманта, четките за коса и всевъзможните останали дреболии. Върху облегалката на един стол бяха метнати чорапите ѝ. Нощницата ѝ, в бяло и синьо, висеше закачена зад вратата, водеща към банята.

— Значи така — започна Джери. — Когато влезеш, ще бъде тъмно като в рог. Саманта спи от тази страна, следователно ще заобиколиш на пръсти и ще се пъхнеш в леглото от другата страна, ей там. Ще ти вържа очите, за да се упражниш.

Отначало с вързани очи аз се лутах из стаята като пиян, но след едночасови усилия вече налучквах пътя доста добре. Но преди Джери окончателно да признае успеха ми, трябваше да мина с вързани очи през антрето, по стълбите, покрай детските стаи, да вляза в спалнята на Саманта и да спра на точно определено място, при това да се промъквам тихо, като крадец. Отидох ми три часа усилен труд, но накрая се справих.

Другата седмица в неделя сутрин, когато Мери заведе децата на черква, имах възможност да поработя по същия начин с Джери у нас. Джери се ориентираше по-добре от мене и само след час издържа изпита с вързаните очи, без да направи и една погрешна стъпка.

По време на тези занимания решихме още с влизането да изключим лампите до леглата на жените. Затова Джери се упражни в

откриването на контакта и дърпането на щепсела с вързани очи, а следващия уикенд аз направих същото в неговата къща.

Стигнахме до най-важната част от нашата подготовка. Нарекохме я „Забъркването на кашата“. Тогава всеки описа с подробности какво предприема, когато спи с жена си. Постигнахме съгласие да не се затормозваме с екзотичните вариации, които може би използвахме от време на време. Заехме се само да споделим обичайно прилагания от всекиго подход — такъв, какъвто би събудил най-малко подозрения.

Обсъждането се състоя в моята служба в сряда вечерта, след шест часа, когато служителите си тръгнаха. Отначало и двамата изпитвахме леко смущение и на никого не му се започваше. Затова извадих бутилка уиски и след втората чаша неразредено питие ние се отпуснахме и преподаването започна. Докато Джери говореше, аз си водех бележки, и обратното. В крайна сметка излезе, че единствената съществена разлика между подходите ни е въпросът с темпото. Само че това не беше шега! Джери възприемаше нещата (ако можеше да се вярва на думите му) с такова спокойствие и удължаваше миговете до такава екстравагантна степен, че аз вътрешно се чудех дали понякога партньорката му не заспива по средата. Но задачата ми не беше да критикувам, а да повтарям, затова си замълчах.

Джери обаче не прояви такава дискретност. В края на описанието, което изложих, той има нахалството да попита:

— Ама наистина ли правиш само това?

— Какво искаш да кажеш?

— Толкова бързо ли правиш всичко и го приключваш?

— Виж какво — започнах аз, — не сме се събрали да се поучаваме, а да се запознаем с фактите.

— Знам — съгласи се той, — но ще се чувствавам истинско магаре, ако подражавам точно на стила ти. Божичко, та ти профучаваш като експрес покрай малка гара!

Зяпнах.

— Не се учудвай чак толкова — продължи Джери. — Както ми го разказа, всеки би помислил, че...

— Какво би помислил?

— Е, няма значение.

— Благодаря ти — казах аз.

Вбесих се. Има две неща на света, за които знам със сигурност, че превъзхождам останалите. Едното е шофирането, а другото — сещате се какво. Ще ми седи той там и ще ми обяснява, че не знам как да се държа със собствената си съпруга. Чудовищна наглост! Не аз, а той беше невежа. Горката Саманта! Така да се измъчва години наред!

— Извинявай, че се обадох — рече Джери и сипа още уиски в чашите ни. — Да пием за голямата трампа! Кога ще го направим?

— Днес е сряда — припомних му аз. — Какво ще кажеш за тази събота?

— Исусе Христе! — възкликна Джери.

— По-добре да го направим, докато ни е още прясно — предложих аз. — Доста неща има за запомняне.

Джери отиде до прозореца и погледна към автомобилния поток на улицата, после се обърна и каза:

— Съгласен съм. Нека да е тази събота!

После всеки се качи на колата си и се прибрахме.

— Решихме с Джери да ви заведем със Саманта на ресторант в събота вечер — казах аз на Мери.

Бяхме в кухнята. Тя приготвяше кренвирши за децата. Обърна се и ме погледна. С едната ръка държеше тигана, а с другата — вилицата. Сините ѝ очи гледаха право в мене.

— Господи, Вик, чудесно! По какъв повод?

В отговор я погледнах в упор и казах:

— Според мене за разнообразие можем да видим някои нови лица. Срещаме се все с едни и същи хора в едни и същи стари къщи. Мери пристъпи към мене и ме целуна по бузата.

— Много си добричък — каза тя. — Обичам те.

— Не забравяй да повикаш бавачка за децата.

— Няма, още довечера ще се обадя.

Четвъртъкът и петъкът минаха много бързо и внезапно вече беше събота. Настъпи заплануваният ден. Събудих се с чувството на невероятна възбуда. След закуска не ме свърташе на едно място, затова реших да измия колата. Още не бях приключил, когато Джери, с лула в устата, се появи през дупката в плета.

— Здравсти, приятел! — рече той. — Дойде денят.

— Знам — казах аз, също с лула в устата. Насилвах се да пуша лула, но тя често гаснеше, а димът пареше езика ми.

— Как се чувствуваш? — попита Джери.

— Страхотно. А ти?

— Нервно ми е — сподели той.

— Успокой се, Джери.

— Ужасна работа сме замислили — рече той. — Дано не се провалим.

Продължих да търкам предното стъкло. За пръв път виждах Джери нервен и това малко ме обезпокои.

— Страшно се радвам, че не сме първите, които го предприемат — каза той. — Ако не беше правено и от други, едва ли бих рискувал.

— Така си е.

— Донякъде се успокоявам, че според приятеля ти е било просто като фасул.

— Приятелят ми каза, че работата е в кърпа вързана — припомних му аз. — За Бога, Джери, гледай да си спокоен, когато му дойде времето. Иначе ще претърпим провал.

— Не се тревожи — каза той. — Божичко, много е вълнуващо, нали?

— Вярно, вълнуващо е — съгласих се аз.

— Виж какво — рече той. — По-добре ще е да не прекаляваме с пиенето довечера.

— Правилно. Ще се видим в осем и половина.

В осем и половина Саманта, Джери, Мери и аз отидохме с колата на Джери до ресторанта „Скара Били“. Независимо от името си, това беше скъпо заведение от висока категория, и съпругите ни си бяха облекли дълги рокли за случая. Саманта беше със зелена дреха, която започваше от средата на гърдите ѝ, и никога не ми беше изглеждала толкова прекрасна. На масата имаше свещи. Саманта седеше срещу мене и винаги, когато се наведеше напред, близо до пламъците, виждах малкото уплътнение горе, в средата на долната ѝ устна.

— Чудя се с какво да си угодя тази вечер — каза тя, като пое менюто от келнера.

„Ха-ха! — помислих си аз. — Хубав въпрос!“

В ресторанта прекарахме чудесно и жените ни добре се забавляваха. Когато спряхме пред къщата на Джери, беше дванайсет без петнайсет и Саманта каза:

— Влезте да пийнем по чашка.

— Благодаря, но е малко късно — отклоних аз поканата... — Ще трябва да закарам бавачката.

И двамата с Мери тръгнахме към къщи. Когато влязохме, аз си казах, че *сега, от този миг нататък* започва да тече времето до старта. Трябваше да бъда с ясно съзнание и да не забравям нищо.

Докато Мери плащаше на бавачката, отворих хладилника и извадих парче канадско сирене, тип чедър. Взех нож от чекмеджето и лейкопласт от бюфета. Увих показалеца на дясната си ръка с лейкопласт и зачаках идването на Мери.

— Порязах се — казах ѝ аз, като вдигнах ръка, за да види пръста. — Дреболия, но малко кърви.

— Според мене тази вечер яде достатъчно — подхвърли Мери. Нищо повече. Но фактът се запечати в съзнанието ѝ, така че първата задача беше изпълнена.

Закарах бавачката до дома ѝ и докато се кача в спалнята, наближи полунощ. Мери вече се унасяше, беше угасила лампата си.

Угасих и лампата от моята страна на леглото и отидох в банята да се съблека. Мотах се там към десет минути, а когато излязох, Мери, както се бях надявал, вече наистина спеше. Стори ми се безсмислено да си лягам до нея, затова само отметнах завивката от моята страна, та да е по-лесно на Джери, после си обух чехлите, слязох в кухнята и включих електрическия чайник. Беше дванайсет и седемнайсет минути. Оставах четирийсет и три минути.

В дванайсет и трийсет и пет аз се качих горе да проверя какво е положението с Мери и децата. Всички дълбоко спяха.

В дванайсет и петдесет и пет, пет минути преди стартовия момент, отново се качих за последна проверка. Отидох близо до Мери и прошепнах името ѝ. Никакъв отговор. *Готово! Потеглях!*

Сложих си кафяв дъждобран върху пижамата. Угасих в кухнята и цялата къща потъна в мрак. Дръпнах резето на входната врата, след което, обзет от невероятно въодушевление, тихо излязох навън в нощта.

По улицата ни нямаше лампи, които да пръскат светлина. Не се виждаха нито луната, нито звездите. Мракът беше много гъст, но усетих, че въздухът е топъл и отнякъде подухва ветрец.

Упътих се към дупката в плета. Когато наближих, различих очертанията на плета и открих дупката. Спрях и зачаках. После чух

стъпките на приближаващия се Джери.

— Здравсти, приятел! — прошепна той. — Наред ли е всичко?

— Само тебе чака — прошепнах аз в отговор.

Джери продължи. Чувах как обутите му с чехли нозе тихо стъпват по тревата на път към нас. Тръгнах към тях.

Отворих входната врата. Вътре беше дори по-тъмно, отколкото навън. Внимателно затворих вратата. Свалих си дъждобрана и го закачих на дръжката. Събух чехлите и ги оставих до стената край вратата. В буквалния смисъл на думата, когато сложех ръцете си пред очите, не ги виждах. Трябваше да върша всичко пипнешком.

Господи, колко се радвах, че Джери ме накара да се упражнявам с вързани очи толкова дълго! Сега не краката, а ръцете ме ориентираха. Нито за миг пръстите на едната или на другата ръка не преставаха да докосват нещо — стена, парапет, мебел, завеса. И през цялото време аз знаех, или поне си мислех, че зная точно къде се намирам. Но колко странно и страшничко е потайно да се движиш на пръсти в чужда къща посред нощ! Докато опипом се качвах по стълбите, взех да си мисля за крадците, които миналата зима бяха влезли с взлом в гостната ни и бяха задигнали телевизора. На сутринта, когато дойде полицията, аз им посочих огромното лайно в снега пред гаража.

— Почти винаги го правят — уведомиха ме полицаите. Неизбежно е, понеже ги е страх.

Изкачих стълбите. Прекосих площадката, като непрекъснато докосвах стената с дясната си ръка. Тръгнах по коридора, но се спрях, когато стигнах до първата детска стая. Вратата беше открената. Ослушах се. Чух равното дишане на осемгодишния Робърт Рейнбоу. Продължих нататък. Стигнах до вратата на следващата детска стая. Тя беше на шестгодишния Били и на тригодишната Аманда. Ослушах се. Всичко беше наред.

Спалнята на съпрузите се намираше в края на коридора, на около четири ярда. Стигнах до вратата. Джери я беше оставил отворена според уговорката. Влязох. Стоях, без да се помръдвам, до вратата от вътрешната страна и се ослушвах дали няма признаци, че Саманта се е събудила. Цареше тишина. Пипнешком се придвижих покрай стената, докато стигнах до леглото откъм страната на Саманта. Веднага коленичих и напипах контакта за нощната й лампа. Извадих щепсела и го оставих на килима. Така. Сега беше много по-безопасно. Изправих

се. Не виждах Саманта и отначало не чувах нищо. Наведох се ниско над леглото. Да, дишането ѝ се чуваше. Изведнъж долових аромата на тежкия парфюм с дъх на мускус, който тя си беше сложила вечерта и усетих прилив на кръв в слабините. Бързо и безшумно заобиколих леглото, като непрекъснато докосвах рамката с два пръста.

Сега оставаше да си легна. Сторих го, но под тежестта на тялото ми от пружините на матрака в стаята се разнесе такова скърцане, сякаш някой стреля с пушка. Лежах неподвижно, затаил дъх. Чувах как сърцето ми като бумтящ мотор лудо бие в гърлото. Саманта беше с гръб към мене и не помръдваше. Дръпнах завивките над гърдите си и се обърнах към нея. Усетих женствеността, лъхаща от Саманта. Трябваше да започвам! *Веднага!*

Протегнах ръка и я докоснах. Тялото ѝ бе затоплило копринената нощница. Нежно положих ръка на бедрото ѝ. Саманта не се помръдна. Почаках минута-две, после търсещата ми ръка крадешком се плъзна нагоре. Бавно, целенасочено и много точно пръстите ми се заеха да възпламеняват плътта.

Саманта се размърда. Обърна се по гръб, после сънено промълви: „Ох, Боже... Исусе... Миличък, за Бога!“

Аз, естествено, не казах нищо, а продължих да си върша работата.

Минаха две минути.

Тя лежеше, без да помръдва.

Мина още минута, после още една. Нито едно мускулче на Саманта не трепваше. Взах да се чудя още колко ли време ще мине, преди Саманта да реагира. Настойчиво продължих да действам.

Но защо тя мълчеше? Защо стоеше безкрайно, напълно неподвижна, замръзнала в една и съща поза?

Изведнъж се сетих. Съвсем бях забравил за Джери! Толкова се улисах, че изобщо не си спомних за личния подход на Джери. Аз си бях аз, не го правех като него! А подходът му изискваше много по-сложни неща, претенциозни до немай-къде. Напълно излишно. Но Саманта му беше свикнала. Сега тя забелязваше разликата и се мъчеше да проумее какво всъщност става.

Само че вече беше твърде късно да сменям посоката. Трябваше да продължавам.

Продължих. Жената редом с мене приличаше на навита пружина. Усещах напрежението под кожата ѝ. Започнах да се потя.

Изведнъж Саманта издаде странен, тих стон.

В главата ми се мярнаха ужасни мисли. Да не би да беше болна? Дали не получаваше сърдечна криза? По дяволите, може би трябваше веднага да се махам!

Саманта отново простена, този път по-високо. После внезапно извика: „Да, да, да, да, да!“ и като бомба, свързана с бавно горящ бикфордов шнур, чийто пламък най-после е стигнал до динамита, тя избухна и оживя. Сграбчи ме в прегръдките си и се нахвърли върху ми така кръвожадно, че сякаш ме нападна тигър.

Или по-добре е да кажа — тигрица?

Не бях и сънувал, че някоя жена може да прави онова, което правеше Саманта. Приличаше на вихрушка, но шеметна луда вихрушка, която ме изтръгваше от корен, завърташе ме и ме запокитваше надалече в небесата, в места, за чието съществуване и не подозирах.

Самият аз стоях безучастен. Какво можех да сторя? Бях безпомощен. Бях палма, понесена от тайфун, агне в лапите на тигър. Едва дишах, и толкова.

Независимо от всичко изпитвах вълнение, че се оставям в ръцете на една буйна жена, и следващите десет, двайсет, трийсет минути — знам ли колко? — бурята бушуваше. Не възнамерявам обаче да поднеса на читателя ексцентрични подробности. Не одобрявам прането на интимно бельо пред публика. Съжалявам, но това е положението. Надявам се само, че мълчанието ми няма да породи твърде силно чувство за антиградация. Естествено, нямаше нищо „анти“ в достигането на кулминационния момент от моя страна, затова при последния разкъсващ ме пароксизъм аз нададох вик, от който целият квартал можеше да се събуди. После рухнах. Сгърчих се като изпразнен мях за вино.

Саманта ми обърна гръб и мигом заспа, сякаш не беше правила нищо, сякаш просто беше пила чаша вода.

Пфу!

Лежах неподвижен и бавно се съвземах.

Ясно ви е, че имах право за оная издутинка на долната ѝ устна, нали?

Като си помисля, в общи линии имах право горе-долу за всичко, свързано с това невероятно приключение. Тържествувах! Чувствувах се необикновено успокоен, осъществил смислено себе си.

Чудех се кое време е. Часовникът ми не светеше в тъмното. Най-добре щеше да е, ако си отида. Измъкнах се от леглото. Пипнешком, този път не толкова предпазливо, заобиколих леглото, излязох от спалнята, минах по коридора и спрях до стълбите в антрето. Намерих дъждобрана и чехлите си. Облякох се, обух се. В джоба на дъждобрана имах запалка. Използувах я да видя колко е часът. Беше два без осем минути. По-късно, отколкото си мислех. Отворих вратата и излязох навън в тъмната нощ.

Мислите ми се съсредоточиха върху Джери. Дали всичко беше наред? Дали и той беше успял? Придвижих се в мрака към дупката в плета.

— Здравсти, приятел! — прошепна един глас наблизо.

— Джери!

— Наред ли е всичко? — попита Джери.

— Страхотно беше! — казах аз. — Изумително! А при тебе?

— Също.

Усмиваше се — видях как белите му зъби проблеснаха в тъмнината.

— Успяхме, Вик! — продължи шепнешком Джери, докосвайки ръката ми. — Ти беше прав! Точно така стана! Истинска сензация!

— Ще се видим утре — прошепнах аз. — Иди си у дома.

Разделихме се. Минах през плета и влязох в къщи. Три минути по-късно се намирах в безопасност в собственото си легло, а редом с мене жена ми дълбоко спеше.

На другия ден, в неделя, станах в осем и половина. Слязох по пижама и халат, както всяка неделя, за да приготвя закуската за семейството. Оставих Мери да спи. Синовете ми — деветгодишният Виктор и седемгодишният Уоли, вече бяха в кухнята.

— Здравсти, тате! — посрещна ме Уоли.

— Ще ви направя страхотна нова закуска — съобщих им аз.

— Какво? — възкликнаха в един глас двете момчета. Бяха ходили в града да купят неделния вестник и сега разглеждаха комиксите.

Ще препечем хляб и ще намажем филиите с мармалад от портокали — казах аз. — После ще сложим върху мармалада парченца хрупкав бекон.

— Бекон ли? — учуди се Виктор. — Върху мармалад от портокали?!

— Да, странно е, но почакайте, докато го опитате. Страшно е вкусно!

Извадих сока от грейпфрут и изпих две чаши. Сипах и за Мери чаша, и я оставих на масата. Включих електрическия чайник, сложих филиите в тостера и се залових да пържа бекон. Точно в този момент Мери влезе в кухнята. Беше облякла върху нощницата си кокетен прозрачен халат с цвят на праскова. — Добро утро! — поздравих я аз, хвърляйки поглед през рамо, докато се занимавах с тигана.

Тя не ми отговори. Отиде и седна на стола си, взе сока от масата и започна да го пие. Не поглеждаше нито мен, нито момчетата. Продължих да пържа бекона.

— Здравсти, мамо! — обади се Уоли.

Тя и на него не отговори.

От миризмата на тлъстия бекон започна да ми се повдига.

— Пие ми се кафе — каза Мери, без да ме погледне. Гласът ѝ звучеше много странно.

— Веднага ще ти направя.

Махнах тигана от огъня и бързо приготвих чаша кафе без мляко, след което ѝ го поднесох.

— Момчета — каза тя, обръщайки се към децата, — може ли да идете с вестника в другата стая, докато стане закуската?

— Защо да отиваме? — попита Виктор.

— Защото аз го искам.

— Да не правим нещо лошо? — попита Виктор.

— Не, миличък, не. Само че искам да останем за малко сами с татко.

Усетих, че сърцето ми се свива. Испитах желанието да избягам. Искаше ми се да изтичам до входната врата, да хукна по улицата и да се скрия.

— Сипи си кафе, Вик, и седни — каза Мери с напълно безизразен глас. Не си личеше да е ядосана. Гласът ѝ не изразяваше

нищо, само дето тя продължаваше да не ме поглежда. Момчетата излязоха, понесли комиксите от вестника.

— Затворете вратата — поръча им Мери.

Сложих кафе на прах в чашата си и го залях с вряла вода. Прибавих мляко и захар. Тишината беше сразяваща. Прекосих кухнята и седнах на стола си срещу Мери. Чувствувах се така, сякаш сядам на електрически стол.

— Виж какво. Вик — започна тя, втренчила поглед в кафето си, — искам да говоря с тебе, докато имам смелостта да го сторя, защото после не бих ти го казала.

— За Бога, Мери, що за драматизъм? Случило ли се е нещо?

— Да, Вик.

— Какво има?

Бледото лице на Мери беше застинало неподвижно. Погълната от мислите си, тя не забелязваше, че се намира в кухнята.

— Казвай тогава — храбро я подканих аз.

— Няма да ти хареса много това, което ще чуеш — подхвърли тя, и за миг големите ѝ, сини и тревожни очи се спряха върху лицето ми, после погледът ѝ се отмести.

— Кое няма да харесам много? — попитах аз.

Стомахът ми се сви от ужасни предчувствия. Изпитах същото, което ми обясниха ченгетата по повод на крадците.

— Знаеш, че мразя да говоря за правенето на любов и тъй нататък започна тя. — През цялото време на брака ни не съм говорила по този въпрос.

— Вярно — съгласих се аз.

Мери отпи от кафето, но явно не обръщаше внимание на вкуса му.

— Работата е там, че никога не ми е харесвало да го върша. Поне това искам да знаеш — направо ми беше омразно.

— Кое ти е било омразно.

— Сексът. Омразен ми беше.

— Господи!

— Никога не съм получавала и най-малкото удоволствие.

Тези сведения бяха достатъчно съсипващи, но истинският срыв тепърва предстоеше, сигурен бях.

— Съжалявам, ако това те изненадва — добави тя.

Не ми дойде на ум какво да кажа, затова мълчах.

Мери вдигна очи от чашата с кафе и ме погледна в упор. Гледаше изпитателно, сякаш пресмяташе нещо, след това отново сведе поглед.

— Нямаше никога да ти го кажа — съобщи ми тя. — Изобщо нямаше да го научиш, ако не беше станалото снощи.

— Какво толкова стана снощи? — бавно казах аз.

— Снощи изведнъж проумях защо е цялото това безумие.

— Така ли?

Сега Мери ме гледаше открито и лицето ѝ беше като разцъфнал цвят.

— Да — каза тя. — Проумях го, можеш да не се съмняваш.

Замрях.

— О, скъпи! — извика тя, скочи, изтича до мене и пламенно ме целуна. — Толкова съм ти благодарна за снощи! Беше чудесен! И двамата бяхме чудесни! Няма защо така да се притесняваш, скъпи! Трябва да се гордееш със себе си. Беше страхотен! Обичам те! Обичам те! Обичам те!

Аз седях и не помръдвах.

Тя се наведе, прегърна ме през раменете и тихичко каза:

— И сега... Сега, след като... Не зная точно как да ти обясня... Сега, след като ти вече *разбра от какво имам нужда*, всичко между нас ще бъде прекрасно!

Продължих да седя неподвижно. Мери бавно се върна на мястото си. По едната ѝ буза се стичаше голяма сълза. Не можех да си обясня защо жена ми плаче.

— Не сбърках, че ти го казах, нали? — попита тя и се усмихна през сълзи.

— Не. Разбира се, че не.

Изправих се и отидох до печката, за да не бъда с лице към нея. Видях през кухненския прозорец как Джери прекосява градината с неделния вестник под мишница. Походката му беше пружинираща, на всяка крачка подскачаше победоносно, а когато стигна до стъпалата, водещи до входната врата на къщата му, той ги взе по две наведнъж.

МИСИС БИКСБИ И ПАЛТОТО НА ПОЛКОВНИКА

Америка предоставя големи възможности на жените. Те вече владеят около осемдесет и пет процента от богатствата на страната. Скоро ще ги притежават всичките. Разводът се е превърнал в доходен бизнес; лесно се урежда, бързо се забравя и амбициозните представителки на пола си могат да го повтарят толкова често, колкото им изнася, и да увеличават печалбите си до астрономически цифри. Смъртта на съпруга също носи задоволителни приходи и някои дами предпочитат да залагат на този метод. Те знаят, че периодът на изчакване няма да се протака прекомерно, защото преумората и свръхнапрежението непременно ще докопат клетника и той ще умре на бюрото си с шише бензедрин^[1] в едната ръка и опаковка успокоителни таблетки в другата.

Идващите поколения млади американци обаче ни най-малко не се обезсърчават от този ужасяващ модел: развод или смърт. Колкото повече се покачва процентът на разводите, толкова по-настъргвени стават. Младите мъже се женят като плъховете, едва ли не преди да са навлезли в пубертета и огромна част издържат поне по две бивши съпруги още преди да са навършили трийсет и шест. За да осигуряват на тези дами средствата, с които са свикнали да живеят, те трябва да работят като роби, каквито са в действителност. Едва когато достигнат преждевременно средната възраст, в сърцата им бавно започват да се прокрадват разочарованието и страхът, те се събират на групички по клубове и барове, пият уискито си, гълтат хапчетата и се опитват взаимно да се успокояват, като си разказват разни истории.

Основната тема на тези истории никога не се променя. Главните герои винаги са трима — съпругът, съпругата и подлото псе. Съпругът винаги е честен, почтен човек, който упорито се труди. Съпругата е лукава, нечестна и похотлива и неизменно върти някакви интрижки с подлото псе. Съпругът е толкова добър, че дори не я подозира. Работите му вървят от зле на по-зле. Ще разбере ли някога клетият

човечец? Трябва ли да остане рогоносец до края на живота си? Да, трябва. Но почакайте! Изведнъж чрез блестяща машинация съпругът напълно размеря ролята си с тази на чудовищната половинка. Жената е слисана, замаяна, унижена, разгромена. Слушателите около бара кротко се усмихват на себе си и им става малко по-леко от тази измислица.

Много подобни истории се разказват — чудесни бленувани видения, измислени от нещастните мъже, но повечето са прекалено нереални, за да ги повтаряме, и изпъстрени с твърде много подробности, за да ги записваме. Една от тях обаче сякаш превъзхожда останалите, особено след като притежава достойнството да бъде истинска. Тя е изключително популярна сред два или три пъти измамените съпрузи, които търсят утеха, и ако сте един от тях и още не сте я чули, краят ѝ може да ви достави удоволствие. Нарича се „Мисис Биксби и палтото на Полковника“, а съдържанието ѝ е горе-долу следното:

Мистър и мисис Биксби живеели в неголям апартамент някъде в Ню Йорк. Мистър Биксби бил зъболекар и си докарвал среден доход. Мисис Биксби била едра енергична жена с влажни устни. Веднъж в месеца, винаги в петък следобед, тя се качвала на влака от гара Пенсилвания и заминавала за Болтимор на гости у старата си леля. Прекарвала нощта с лелята и се връщала в Ню Йорк на другия ден навреме, за да приготи вечеря на съпруга си. Мистър Биксби приемал всичко това напълно добродушно. Той знаел, че леля Мод живее в Болтимор и че жена му била много привързана към старицата, и естествено щяло да бъде неразумно да лиши и двете от удоволствието да се виждат веднъж месечно.

— Стига да не искаш да те придружавам — казал мистър Биксби в началото.

— Разбира се, че няма, скъпи — отговорила мисис Биксби. — В края на краищата тя не е *твоя* леля, а *моя*.

Дотук добре.

Както се оказало обаче, лелята била само удобно алиби за мисис Биксби. Подлото псе, в образа на един господин, известен като Полковника, лукаво се спотайвало на заден план и когато отивала в Болтимор, нашата героиня прекарвала по-голямата част от времето си в компанията на този мошеник. Полковника бил изключително богат.

Живее в прекрасна къща в покрайнините на града. Не бил обременен нито от съпруга, нито от семейство. Имал само няколко дискретни и предани прислужници и в отсъствието на мисис Биксби се утешавал с езда и лов на лисици.

Година след година продължавала тази приятна връзка между мисис Биксби и Полковника без никаква засечка. Срещали се толкова рядко — дванайсет пъти в годината не е много, като се замисли човек — затова вероятността да си омръзнат била малка или почти никаква. Точно обратното — дългите интервали между срещите им само карали сърцата да се заобичат по-силно и всяка тяхна среща се превръщала в истински празник.

— Бре-бре! — извиквал всеки път Полковника, когато я посрещал на гарата с голямата си кола. — Мила моя, почти бях забравил колко възхитително изглеждаш! Бързо да се скрием в хралупката си.

Минали осем години.

Било точно преди Коледа и мисис Биксби чакала на болтиморската гара влака, който щял да я заведе обратно в Ню Йорк. Току-що завършилото посещение било по-приятно от всеки друг път и тя била във весело настроение. Впрочем напоследък компанията на Полковника винаги ѝ се отразявала по този начин. Той успявал да я накара да почувства, че е една забележителна жена, личност с изтънчени и екзотични способности и неизразим чар: колко се различавал от нейния зъболекар съпруг вкъщи, който я карал да се чувства като постоянна пациентка, живееща в дъното на чакалнята, безмълвна сред списанията и все по-рядко, а напоследък и изобщо непотърсвана, за да изпита точната, педантична услуга на тези чисти розови ръце.

— Полковника ме помоли да ви предам това — произнесъл някакъв глас зад гърба ѝ. Тя се обърнала и видяла Уилкинс, коняря на Полковника, малко сбръчкано човече с посивяла кожа, което пъхнало в ръцете ѝ голяма плоска картонена кутия.

— Боже господи! — извикала тя, цялата разтреперана от вълнение. — Майчице, каква огромна кутия! Какво е това, Уилкинс? Има ли писъмце? Каза ли ти да ми предадеш нещо?

— Не — отвърнал конярят и се отдалечил.

Щом се качила във влака, мисис Биксби потърсила заедно с кутията уединението на дамската тоалетна и заключила вратата. Колко било интересно! Коледен подарък от Полковника. Започнала да развързва канапа.

— Обзалагам се, че е рокля — казала на глас. — Дори може да са две рокли. Или ужасно много дантелено бельо. Няма да гледам. Само ще си пъхна ръката и ще се опитам да позная и цвета, и точно как изглежда. А също и колко струва.

Тя затворила плътно очи и бавно повдигнала капака. После пъхнала ръка в кутията. Отгоре имало тънка хартия; усетила я и я чула как шумоли. Освен това имало плик или картичка. Не ѝ обърнала внимание, а заровила ръка под хартията, като протягала пръстите си внимателно като пипала.

— Боже господи! — извикала изведнъж. — Не може да бъде!

Широко разтворила очи и се втренчила в палтото. После го сграбчила и го извадила от кутията. Богатата кожа приятно изшумоляла в хартията, докато се раздипляла, и когато го повдигнала и го видяла в цялата му дължина, то било толкова красиво, че дъхът ѝ секнал.

За пръв път виждала такава норка. Това *било* норка, нямало съмнение. Да, разбира се. Но какъв великолепен цвят! Кожата била почти черна. Отначало помислила, че наистина е черна, но когато я приближила до прозореца, забелязала, че в нея проблясвали и синкави оттенъци, богато тъмносиньо, като кобалт. Бързо погледнала етикета. **ДИВА ЛАБРАДОРСКА НОРКА**. Нямало нищо друго, нито следа от това къде е било купено или колко струва. Но това, помислила си, било работа на Полковника. Хитрата стара лисица взела всички мерки да не остави следи. Браво на него. Но колко ли би му струвало такова нещо? Не смеела дори да си помисли. Четири, пет, шест хиляди долара? А може би и повече. Тя просто не можела да откъсне очи от него. Нито пък можела да се стърпи да не го пробва. Бързо съблякла старото си палто от обикновен червен плат. Леко се задъхвала, просто не можела да се контролира и очите ѝ били много широко разтворени. Но, о, господи, какво било усещането при допира на тази кожа! И тези огромни, обширни ръкави с широки обърнати маншети! Беше чувала, че винаги използват кожи от женски норки за ръкавите и мъжки за останалата част от палтото. Някой ѝ го беше казвал. Сигурно Джоун

Рътфийлд, въпреки че нямаше представа откъде накъде *Джоун* би могла да разбира нещо от *норки*.

Голямото черно палто сякаш само прилепвало по нея, като втора кожа. О, божичко! Никога не била изпитвала такова странно чувство! Погледнала се в огледалото. Било фантастично. Изведнъж цялата се била променила. Изглеждала ослепителна, възхитителна, богата, интелигентна, чувствена, всичко едновременно. А какво властно самочувствие придобивала! С това палто можела да влезе където си поиска и щяла да привлече хората като с магнит. Всичко било прекалено прекрасно, за да се опише с думи!

Мисис Биксби взела плика, който все още лежал в кутията. Отворила го и извадила писмото на Полковника.

„Веднъж спомена, че харесваш кожи от норка, затова ти купих това. Казаха ми, че е хубаво. Моля те, приеми го с моите искрени и най-добри пожелания като прощален подарък. По лични причини няма да мога да се виждам повече с теб. Сбогом и всичко хубаво.“

Така значи!

Представяш ли си! — Изневиделица, точно когато се чувствала най-щастлива.

Нямало вече Полковник.

Какъв страшен удар!

Мисис Биксби бавно започнала да гали прекрасната черна кожа на палтото.

Всяко зло за добро.

Тя се усмихнала и сгънала писмото с намерение да го накъса и изхвърли през прозореца, но забелязала, че на обратната страна имало написано още нещо:

„P.S. Просто кажи, че твоята прекрасна щедра леля ти го е подарила за Коледа.“

Устата на мисис Биксби, която до този момент била разтегната в самодоволна усмивка, се прибрала като дръпната от ластик.

— Този човек трябва да е луд! — извикала тя. — Та леля Мод няма толкова пари! Тя изобщо не може да ми подари подобно нещо.

Но щом леля Мод не ѝ го е подарила, тогава кой?

О, господи, възбудена от получаването на палтото и изпробването му, тя съвсем пренебрегна този основен момент.

След два часа пристигала в Ню Йорк. Десет минути след това щяла да си бъде вкъщи и мъжът ѝ щял да я посрещне; а дори и мъж като Сирил, който живеел в тъмния слизест свят на зъбни канали, кътници и кариеси, би задал някой и друг въпрос, ако жена му ненадейно цъфне от уикенда, издокарана в палто от норка за шест хиляди долара.

Знаеш ли какво си мисля, казала си тя. Мисля си, че този проклет Полковник го е направил нарочно, за да ме изтормози. Той много добре знае, че леля Мод няма пари, за да го купи. Знае, че няма да мога да си го задържа.

За мисис Биксби мисълта да се раздели с него била направо непоносима.

— *Аз трябва да имам това палто!* — произнесла тя — на глас. — *Трябва! Трябва!*

Добре де, добре, ще го имаш. Без паника. Седни си на мястото, запази спокойствие и започни да мислиш. Ти си умно момиче, нали така? И преди си го заблуждавала. Той никога не е виждал по-далеч от края на собствената си сонда, много добре знаеш това. Затова седни спокойно и *мисли*. Има много време.

Два часа и половина по-късно мисис Биксби слязла от влака на гара Пенсилвания и бързо се запътила към изхода. Отново била облечена със старото си червено палто, а картонената кутия носела в ръка. Повикала такси.

— Извинете — казала, — знаете ли къде наблизо има отворена заложна къща?

Човекът зад волана повдигнал вежди и я погледнал развеселен.

— Колкото искате по Шесто Авеню — отвърнал.

— Тогава, ако обичате, спрете пред първата, която видите.

Тя се качила и колата потеглила. Скоро таксито спряло пред магазин, над чийто вход висели три месингови топки.

— Бихте ли ме почакали — казала мисис Биксби, слязла от колата и влязла в магазина.

Върху тезгяха огромна котка ядяла рибешки глави от бяла чинийка. Животното изгледало мисис Биксби с лъскави жълти очи, после отместило поглед и продължило да яде. Мисис Биксби застанала до тезгяха колкото може по-далече от котката, чакала някой да дойде и разглеждала часовниците, катарамите за обувки, емаилираните брошки, старите бинокли, счупените очила, зъбните протези. Защо хората постоянно си залагат зъбите, чудела се.

— Да? — попитал собственикът, измъквайки се от някаква тъмна задна част на магазина.

— Добър вечер — поздравила мисис Биксби и започнала да развързва канапа около кутията. Мъжът се приближил до котката и започнал да я гали по гърба, а тя продължила да яде рибешките глави.

— Ужасно съм разсеяна — загубих си чековата книжка, а днес е събота и всички банки са затворени до понеделник. Аз пък на всяка цена трябва да имам някакви пари за уикенда. Това е скъпо палто, но не искам много. Трябват ми колкото да се оправя до понеделник. Тогава ще дойда да го откупя.

Мъжът чакал и нищо не отговорил. Но когато извадила визоновото палто и красивата плътна кожа се разпиляла по тезгяха, той повдигнал вежди, отдръпнал ръка от котката и се приближил да го разгледа. Взел палтото и с интерес го задържал пред себе си.

— Ако имах часовник или пръстен на себе си, бих ви ги дала тях — казала мисис Биксби. — Но там е работата, че нямам нищо друго, освен това палто. — И тя разтворила пръсти, за да го убеди.

— Изглежда ново — казал мъжът, като галел меката кожа.

— О, да, ново е. Но както ви казах, искам само колкото да се оправя до понеделник. Какво ще кажете за петдесет долара?

— Ще ви дам петдесет долара.

— То струва сто пъти повече, но знам, че ще го пазите добре, докато се върна.

Мъжът отишъл до някакво чекмедже, извадил един купон и го поставил върху тезгяха. Купонът приличал на онези картончета, които закачаме на дръжките на куфарите си — същата форма, същата големина, същата твърда кафява хартия. Само че бил перфориран по

средата, така че да може да се раздели на две и двете половинки да бъдат съвсем еднакви.

— Име? — попитал той.

— Не го пишете. И адреса също.

Видяла как човекът се сепнал и как върхът на писалката застинал в очакване над пунктираната линия.

— Нали не сте длъжни да вписвате името и адреса?

Човекът свил рамене, поклатил глава и писалката се придвижила към следващия ред.

— Просто предпочитам да не ги вписвате — казала мисис Биксби. — Имам лични съображения.

— Тогава гледайте да не изгубите това купонче.

— Няма да го загубя.

— Знаете, че всеки, който се добере до него, може да дойде тук и да предяви иск към заложения предмет.

— Да, знам. Само с номера. Да, знам.

— Какво искате да запиша като описание на предмета?

— Без описание, благодаря. Не е необходимо. Впишете само сумата, която вземам.

Върхът на писалката се поколебал отново, надвиснал над пунктираната линия до думата ПРЕДМЕТ.

— Мисля, че трябва да има някакво описание. Това винаги помага, ако решите да продадете купона. Знае ли човек, може някога да решите да го продадете.

— Не искам да го продавам.

— Може да ви се наложи. Много хора го правят.

— Вижте — казала мисис Биксби. — Не съм се разорила, ако това имате предвид. Просто съм си загубила чантичката. Не можете ли да разберете?

— Тогава, както желаете — отвърнал мъжът. — Палтото е ваше.

В този миг една неприятна мисъл осенила мисис Биксби.

— Кажете — попитала тя. — Ако няма никакво описание, как да съм сигурна, че когато дойда за палтото, няма да ми дадете нещо друго?

— Предметът се вписва в книгите.

— Но аз имам само един номер. Всъщност може да ми дадете някаква вехтория, не е ли така.

— Искате ли да впиша описание на предмета, или не?

— Не — отвърнала. — Вярвам ви.

Той написал „петдесет долара“ срещу думата СТОЙНОСТ и върху двете части на купона скъсал го там, където била перфорацията, и плъзнал долната час по тезгяха. Извадил портфейл от вътрешния джоб на самото си и наброил пет десетдоларови банкноти.

— Лихвата е три процента на месец.

— Да, добре. И ви благодаря. Ще се грижите добре за него, нали?

Човекът кимнал, но нищо не отговорил.

— Да го прибера ли в кутията?

— Не — отвърнал той.

Мисис Биксби се обърнала и излязла на улицата, където я чакало таксито. Десет минути по-късно си била у дома.

— Скъпи — казала, когато се навела да целуне мъжа си, — беше ли ти мъчно за мен?

Сирил Биксби оставил вечерния вестник и погледнал часовника върху китката си.

— Сега е шест и дванайсет и половина минути — отбелязал. — Малко закъсня.

— Знам. Виновни са тези ужасни влакове. Леля Мод те поздравява както винаги. Умирам да пийна нещо, а ти?

Съпругът прилежно сгънал вестника на четири и го сложил върху страничната облегалка на креслото си. После се изправил и отишъл до бюфета. Жена му стояла наред стаята, сваляла си ръкавиците, наблюдавала го внимателно и се чудела колко дълго трябва да чака. Бил с гръб към нея и наведен напред, отмервал джина, приближил лице до мензурата и взирайки се в нея, сякаш била устата на някой пациент.

Колко дребен ѝ изглеждал всеки път след срещите ѝ с Полковника. Полковника бил огромен и космат и леко миришел на хрян. А този бил дребен, стегнат и кокалест и не миришел на друго, освен на ментови бонбони, които смучел, за да бъде дъхът му приятен за пациентите.

— Виж какво купих за отмерване на вермута — казал той и повдигнал градуираната стъкленица. — С това го докарвам точно до милиграм.

— Скъпи! Колко умно.

Обезателно трябва да го накарам да се облича по друг начин, помислила си тя. Костюмите му са толкова смешни, че нямам думи... Едно време ѝ се струваха прекрасни — тези тесни сака с високи ревери и шест копчета отпред, но сега са направо смешни. Също и тесните като кюнци панталони. Човек трябва да има определен тип лице, за да носи такива неща, а Сирил просто го няма. Физиономията му е дълга и кокалеста, с тънък нос и леко изпъкнала челюст. А като я видиш кацнала върху тия плътно прилепнали старомодни костюми, направо прилича на карикатура. Факт е, че винаги посреща пациентите си с разкопчана престилка, за да могат да зърнат труфилата му отдолу. По някакъв негов си начин явно се опитваше да създаде впечатлението, че и той си пада малко сваляч. Но мисис Биксби го познаваше по-добре. Труфилата бяха блъф. Те нищо не означаваха. Приличаше ѝ на застаряващ паун, който се перчи по ливадата с наполовина опадала перушина. Или на някое от онези безплодни самоопрашващи се цветя като глухарчето. На глухарчето не му е необходимо опрашване, за да образува семена, и всичките тези разкошни жълти венчелистчета са просто губене на време, самохвалство, маскарад. Коя дума използваха биолозите? Май беше субсексуален? Глухарчето е субсексуално. Такива са и летните люпила на водните бълхи. Звучи малко в стила на Луис Карол, помислила си тя, водни бълхи, глухарчета и зъболекари.

— Благодаря ти, скъпи — каза, поела мартинито и се настанила на дивана с чантата върху скута си. — А ти какво прави снощи?

— Останах до късно в кабинета и направих няколко пломби. Оправих и сметките си.

— О, Сирил, мисля, че е крайно време да оставиш други да ти вършат черната работа. Твърде високо си поставен за такива неща. Защо не оставиш пломбите на техника си?

— Предпочитам да ги правя сам. Много се гордея с пломбите си.

— Знам, че се гордееш, скъпи, и мисля, че са направо чудесни. Това са най-хубавите пломби на света. Но аз не искам да се преуморяваш. И защо онази Пълтни не прави сметките? В края на краищата те са част от задълженията ѝ.

— Тя ги прави. Но нали трябва първо аз да определя цената. Тя не знае кой е богат и кой не е.

— Това мартини е великолепно — казала мисис Биксби и поставила чашата си на масичката. — Направо великолепно. — Отворила чантичката си и извадила носна кърпичка, сякаш искала да си издуха носа. — Я виж! — извикала, като мярнала купончето. — Забравих да ти покажа това. Току-що го намерих върху седалката на таксито. На него има някакъв номер и си помислих, че е лотариен билет или нещо подобно, затова го запазих.

Тя подаде парченцето твърд кафяв картон на съпруга си, който го взел и започнал най-подробно да го изучава от всички страни, сякаш било подозрителен зъб.

— Знаеш ли какво е това? — бавно казал той.

— Не, скъпи, не знам.

— Купон за заложена вещ.

— Какво?

— Купон от заложна къща. Ето името и адреса ѝ. Някъде на Шесто Авеню.

— О, жалко, толкова съм разочарована. Надявах се, че е билет от лотария.

— Няма защо да се разочароваш — казал Сирил. — Всъщност това може да се окаже твърде забавно.

— Защо, скъпи?

Той взел да ѝ обяснява какво точно означава един такъв купон, като особено наблегнал на факта, че всеки, който го притежава, може да предяви иск към предмета. Тя го изслушала търпеливо, докато завършил лекцията си.

— Значи мислиш, че си заслужава да го поискаме.

— Мисля, че трябва да разберем какво е. Виждаш ли тези петдесет долара, които са вписани тук? Знаеш ли какво значи това?

— Не, скъпи. Какво значи?

— Това означава, че въпросният предмет почти със сигурност е нещо доста ценно.

— Искаш да кажеш, че може да струва петдесет долара?

— По-скоро петстотин.

— Петстотин!

— Не разбираш ли? — казал той. — Собствениците на заложни къщи никога не дават повече от една десета от истинската стойност.

— Всемогъщи Боже! Никога не съм го знаела.

— Има много неща, които не знаеш, мила моя. Слушай сега. Като гледам, че липсват и името, и адресът на собственика...

— Но сигурно има начин да се разбере кой е?

— Няма. Хората често правят така. Не искат никой да разбере, че са били в заложна къща. Срамуват се.

— Тогава мислиш ли, че можем да го задържим?

— Разбира се, че можем да го задържим. Сега този купон е *наш*.

— Искаш да кажеш *мой* — твърдо го поправила мисис Биксби.

— Аз го намерих.

— Мило мое момиче, какво значение има? Важното в случая е, че сега имаме право да отидем, когато си поискаме, и да го откупим срещу петдесет долара. Какво ще кажеш за това?

— О, колко е забавно! — възкликнала тя. — Мисля, че е ужасно интересно, особено след като изобщо не знаем какво е. Би могло да бъде *какво ли не*, нали, скъпи?

— Да, макар че най-вероятно е или пръстен, или часовник.

— Но няма ли да е чудесно, ако е някоя *истинска* ценност? Искам да кажа — нещо наистина старо, например прекрасна старинна ваза или римска статуя.

— Няма начин да разберем какво е, скъпа. Просто ще изчакаме и ще видим.

— Според мен това е фантастично! Дай ми купончето и още в понеделник сутринта ще отида да разбера какво е!

— Мисля, че е по-добре аз да отида.

— О, не! — извикала тя. — Нека *аз*!

— Не, не! Аз ще го взема на път за работа.

— Но това купонче е *мое*! Моля те, нека аз да отида, Сирил! Защо ти трябва да изпиташ цялото удоволствие?

— Не знаеш що за хора са собствениците на заложни къщи, скъпа. Спокойно могат да те излъжат.

— Няма да ме излъжат, честна дума, няма. Дай го на мен, моля те.

— Освен това — казал той, като се усмихвал, — преди да ти го дадат, трябва да им наброиш петдесет долара.

— Имам ги — отвърнала тя. — Имам, мисля.

— Бих предпочел да не се занимаваш с тази работа, ако нямаш нищо против.

— Но, Сирил, аз го намерих. То е мое. Каквото и да е, то е мое, нали така?

— Разбира се, че е твое, скъпа, няма защо да се вълнуваш толкова.

— Не се вълнувам. Просто съм възбудена, това е всичко.

— Предполагам, че не ти е хрумнало, че би могло да бъде нещо съвсем мъжко — джобен часовник например или комплект копчета за ръкавели. В заложните къщи не ходят само жени.

— В такъв случай ще ти го подаря за Коледа — великодушно каза мисис Биксби. — Ще го направя с удоволствие. Но ако е нещо женско, искам го за себе си. Така съгласен ли си?

— Това е съвсем справедливо. Защо не дойдеш с мен да го вземем заедно?

Мисис Биксби тъкмо щяла да каже „да“, но се усетила навреме. Нямала желание в заложната къща да я посрещнат като стар клиент, и то пред мъжа ѝ.

— Не — бавно изрекла. — Мисля, че няма да дойда. Ще бъде още по-вълнуващо, ако остана тук и те изчакам. О, искрено се надявам, че няма да е нещо, което да не ни хареса и на двамата.

— Тук си права — съгласил се той. — Ако преценя, че не си струва петдесетте долара, изобщо няма да го вземам.

— Но ти каза, че ще струва петстотин.

— Сигурен съм, че е така. Не се притеснявай.

— О, Сирил, не мога да чакам повече! Толкова е вълнуващо!

— Забавно е — казал той и пхнал купончето в джоба на жилетката си. — В това няма съмнение.

Най-после понеделникът настъпил. След закуска мисис Биксби изпратила мъжа си до вратата и му помогнала да си облече палтото.

— Не се преуморявай, скъпи — заръчала му тя.

— Няма.

— В шест ли ще се прибереш?

— Надявам се.

— Ще имаш ли време да минеш покрай заложната къща?

— О, господи, съвсем бях забравил. Ще взема такси и ще отида още сега. На път ми е.

— Не си изгубил купончето, нали?

— Надявам се, че не — отвърнал той и потърсил в джоба на жилетката си. — Не съм. Ето го.

— А имаш ли достатъчно пари?

— Имам точно толкова.

— Скъпи — казала тя, като застанала близо до него и му оправила връзката, която нямала никаква нужда от оправяне. — Ако случайно е нещо хубаво, нещо, което мислиш, че ще ми хареса, ще ми позвъниш ли веднага щом стигнеш в кабинета си?

— Да, добре.

— Знаеш ли, надявам се, че ще бъде нещо за теб, Сирил. Повече ми се иска да е за теб, отколкото за мен.

— Това е много благородно от твоя страна, мила моя. А сега да побързам.

След около един час, когато телефонът иззвънял, мисис Биксби така бързо прекосила стаята, че вдигнала слушалката още преди първият звън да е отзвучал.

— Взех го! — казал той.

— Вече! О, Сирил, какво е? Нещо хубаво ли е?

— Хубаво! — извикал той. — Фантастично е! Почакай само да го видиш. Ще припаднеш!

— Скъпи, какво е? Кажи ми бързо!

— Късметлия момиче си, няма що.

— Тогава е за мен?

— Разбира се, че е за теб. Макар че как, да пукна, ако разбирам, изобщо е било заложено само за петдесет долара. Трябва да е някой луд.

— Сирил, стига си ме държал в напрежение! Не мога повече!

— Ще полудееш, като го видиш.

— Какво е?

— Опитай да познаеш.

Мисис Биксби замълчала. Внимавай, казала си тя. Сега много внимавай.

— Огърлица — рекла.

— Грешка.

— Диамантен пръстен.

— Нямах представа колко си далече. Ще ти подсказа. Нещо, което можеш да носиш.

— Нещо, което мога да нося? Като шапка?

— Не, не е шапка — засмял се той.

— За бога, Сирил! Защо не ми кажеш?

— Защото искам да те изненадам. Довечера ще го донеса.

— Нищо подобно! — извикала тя. — Още сега идвам при теб да го взема.

— Бих предпочел да не идваш.

— Не бъди толкова глупав, скъпи. Защо да не дойда?

— Защото съм много зает. Ще ми разстроиш целия сутрешен график. И без това съм изостанал с половин час.

— Тогава ще дойда в обедната почивка. Така става ли?

— Нямам обедна почивка. Е, добре, ела тогава в един и половина, докато си ям сандвича. Дочуване.

Точно в един и половина мисис Биксби пристигнала на работното място на мъжа си и натиснала звънеца. Мистър Биксби, в бяла зъболекарска престилка, лично й отворил вратата.

— О, Сирил, толкова съм развълнувана!

— Би трябвало. Късметлийка си, знаеш ли? — Той я повел по коридора към кабинета си.

— Идете да обядвате, мис Пълтни — обърнал се той към сестрата, която прибирала инструментите в стерилизатора. — Ще си довършите работата, когато се върнете. — Изчакал, докато момичето излезе, после се приближил до гардеробчето, където закачал дрехите си, застанал пред него и го посочил с пръст. — Вътре е — казал. — Сега си затвори очите.

Мисис Биксби се подчинила. После поела дълбоко въздух и го задържала. В последвалата тишина чула как той отваря вратата на гардероба и мекото шумолене, докато измъквал дрехата измежду другите закачени неща.

— Готово! Можеш да погледнеш!

— Не смея — засмяла се тя.

— Хайде де. Погледни!

Като хихикала лукаво, тя лекичко отворила единия си клепач, колкото да види замъглената фигура на облечения в бяло мъж, който държал нещо в ръце.

— Норка! — извикал. — Истинска норка!

При звука на магическата дума тя бързо отворила очи и в същия миг пристъпила напред, за да поеме палтото.

Но палто нямало. Имало само някаква жалка кожена якичка, която се полюшвала в ръката на мъжа ѝ.

— Оплакни си очите! — казал той, докато я размахвал отпреде ѝ.

Мисис Биксби запушила устата си с ръка и заотстъпвала назад. Ще изпищя, помислила си. Знам си. Ще изпищя.

— Какво ти е, мила? Не ти ли харесва?

Той спрял да размахва кожичката, втренчил се в нея и зачакал отговор.

— Защо, харесва ми — заекнала тя. — Аз... аз... мисля, че е... прекрасна е... наистина е прекрасна.

— Май отначало си глътна езика, а?

— Да, така е.

— Великолепно качество — казал той. — И чудесен цвят. И знаеш ли какво, мила? Мисля, че такова нещо ще струва две-три хиляди долара, ако го купиш от магазин.

— Не се съмнявам.

Били две кожички, две тесни мизерни кожички с главички, стъклени мъниста вместо очи и увиснали лапички. Едното зверче било захапало опашката на другото.

— Ето — казал той. — Пробвай я. — Пристъпил напред и увил яката около врата ѝ, а после отстъпил да ѝ се възхити. — Идеална е. Страшно ти отива. Не всеки има норка, мила моя.

— Не, не всеки.

— По-добре не я слагай, когато отиваш на пазар, защото ще помислят, че сме милионери, и ще започнат да ни вземат двойно.

— Ще се опитам да запомня това, Сирил.

— Боя се, че не бива да очакваш друг подарък за Коледа. Петдесет долара и без това са повече, отколкото се канех да похарча.

Той се обърнал, отишъл до умивалника и започнал да си мие ръцете.

— Тръгвай вече, скъпа, и си купи нещо хубаво за обед. Бих дошъл с теб, но в чакалнята е старият Гормън със счупена кукичка на протезата.

Мисис Биксби се запътила към вратата.

Ще го убия този от зложната къща, мислела си. Още сега отивам право там, хвърлям му отвратителната якичка в лицето и ако откаже да ми върне палтото, ще го убия.

— Казах ли ти, че ще закъснея довечера? — обадил се Сирил Биксби, като все още си миел ръцете.

— Не.

— Както е тръгнало, сигурно ще остана поне до осем и половина, ако не и до девет.

— Добре. Довиждане. — Мисис Биксби излязла и тръшна вратата след себе си.

Точно в този момент секретарката мис Пълтни, която била тръгнала да обядва, се разминала с нея в коридора.

— Какъв великолепен ден, нали? — казала тя и я ослепила с усмивката си. Краката ѝ сякаш танцували, от нея се носел лек аромат на парфюм и тя изглеждала като кралица, съвсем като кралица в прекрасното черно визоново палто, което Полковника бил подарил на мисис Биксби.

[1] Лекарство, което оказва стимулиращо въздействие върху нервната система. — Б.пр. ↑

НАГОРЕ КЪМ РАЯ

През целия си живот мисис Фостър беше изпитвала почти патологичен страх, да не би да изпусне влак, самолет, параход или дори началото на театрална постановка. Иначе не беше особено притеснителна жена, но само мисълта, че би могла да закъснее в подобни случаи, я докарваше до такова нервно състояние, че получаваше тикове. Не ѝ личеше кой знае колко — само едно мускулче в ъгълчето на лявото ѝ око започваше да потрепва като потайно намигане. Но неприятното в случая беше, че то отказваше да се успокои цял час, че и повече, след като вече се бе настанила във влака, самолета или каквото и да било там.

Невероятно е наистина как при някои хора едно най-обикновено опасение, като например изпускането на влак, може да се разрасне в истинска мания. Най-малко половин час преди да е станало време да се тръгва за гарата, мисис Фостър излизаше от асансьора, напълно готова за път, с шапка, палто и ръкавици, след което, тъй като изобщо не беше в състояние да седне, започваше да се щура и да обикаля от стая в стая, докато съпругът ѝ, на когото състоянието ѝ трябва да е било добре известно, най-после се появеше от покоите си и с ледено сух глас изказваше предположението, че може би вече е време да тръгват.

Може би мистър Фостър е имал право да се дразни от тази глупава слабост на жена си, но нищо не би могло да го оправдае, че увеличавал страданията ѝ, като съвсем излишно я е карал да чака. Имайте предвид, в никакъв случай не е сигурно, че го е правил нарочно, и все пак винаги когато трябваше да отидат някъде, той така прецизно разпределяше времето си — точно с едва-две минутки закъснение, нали разбирате — и държанието му беше толкова иронично, та трудно можеше да се повярва, че по свой отвратителен начин не измъчва нарочно клетата женица. И трябва да е бил напълно сигурен в едно — тя никога не би се осмелила да му извика да побърза. Твърде добре я беше дисциплинирал, за да направи такова нещо. Трябва също така да е знаел, че ако изчака след последния допустим

момент, би я докарал почти до състояние на истерия. В един или два по-особени случая през последните години на съвместния им живот почти изглеждаше, че е *искал* да изпуснат влака само за да увеличи страданията на нещастната жена.

Ако допуснем (макар човек да не може да бъде сигурен), че съпругът наистина бе виновен, онова, което правеше поведението му още по-неразумно, бе фактът, че като изключим тази малка слабост, с която мисис Фостър не можеше да се пребори, тя бе и винаги е била примерна и любеща съпруга. Над трийсет години му беше служила вярно и честно. В това нямаше никакво съмнение. Дори тя, колкото и да беше скромна, осъзнаваше това и макар години наред да беше отказвала да повярва, че мистър Фостър би могъл съзнателно да я измъчва, напоследък имаше случаи, когато се беше улавяла, че започва да си задава някои въпроси.

Мистър Юджин Фостър, близо седемдесетгодишен, живееше с жена си в голяма шестетажна къща в Ню Йорк на Източна шейсет и втора улица. Имаха четирима прислужници. Домът им беше мрачен и малко хора им идваха на гости. Но тази януарска сутрин в къщата беше оживено и вътре цареше голяма суетня. Една от прислужничките разнасяше калъфи за мебели из стаите, докато друга покриваше с тях канапетата, масите и столовете. Икономът сваляше куфари и ги подреждаше в антрето. Готвачът току изскачаше от кухнята, за да се съветва с иконома, а самата мисис Фостър, в старомодно кожено палто и черна шапчица, кацнала на върха на главата ѝ, пърхаше от стая в стая и си даваше вид, че надзирава действията на прислугата. В действителност единственото, за което си мислеше, бе, че ако мъжът ѝ не излезе скоро от кабинета и не се приготи, тя ще изпусне самолета.

— Колко е часът, Уокър? — попита мисис Фостър иконома, когато мина покрай него.

— Девет и десет, госпожо.

— А дойде ли колата?

— Да, госпожо, чака. Тъкмо се канех да товаря багажа.

— До Айдълуайлд^[1] има един час път — каза тя. — Самолетът ми излита в единайсет. Трябва да съм там половин час по-рано заради формалностите. Ще закъснея. Просто знам, че ще закъснея.

— Мисля, че имате предостатъчно време, госпожо — любезно отвърна икономът. — Предупредих мистър Фостър, че трябва да

тръгнете в девет и петнайсет. Има още пет минути.

— Да, Уокър, знам, знам, но моля ви, натоварете багажа по-бързо.

Тя закричи нагоре-надолу из антрето и колкото пъти икономът се появеше, толкова пъти го питаше колко е часът. Този, непрекъснато си повтаряше тя, е *единственият* самолет, който не бива да пропусне. Бяха й необходими месеци, докато успее да склони мъжа си да й разреши да замине. Изпуснеше ли го, той като нищо щеше да реши, че трябва да отмени цялото начинание. А най-лошото беше, че той настояваше да я изпрати на летището.

— Мили боже — високо каза тя. — Ще го изпусна. Знам, знам, *знам*, че ще го изпусна.

Мускулчето до лявото й око вече лудешки трептеше. Самите й очи бяха почти насълзени.

— Колко е часът, Уокър?

— Девет и осемнайсет, госпожо.

— Сега вече наистина ще го изпусна! — извика тя. — Божичко, защо вече не идва!

Това пътуване беше важно за мисис Фостър. Сама заминаваше за Париж на гости при дъщеря си, единственото й дете, която се беше омъжила за французин. Мисис Фостър не се интересуваеше много от французина, но обичаше дъщеря си и най-вече страстно мечтаеше да зърне трите си внучета. Познаваше ги само от многобройните снимки, които получаваше и с които кичеше цялата къща. Какви хубави деца бяха! Душата си даваше за тях и винаги когато пристигаше нова снимка, тя я отнасяше в стаята си и дълго я съзерцаваше. С любов се взираше и търсеше в лицата онази удовлетворяваща прилика, която значеше толкова много. Напоследък бе започнала да чувства все по-силно, че няма никакво желание да изживее дните си далече от своите деца, да не могат да й идват на гости, да ги извежда на разходки, да им купува подаръци, да ги гледа как растат. Знаеше, разбира се, че не бе редно и дори до известна степен не бе честно да мисли такива неща, докато съпругът й бе още жив. Знаеше също, че макар вече да не вземаше такова дейно участие в управлението на многобройните си предприятия, той никога не би склонил да напусне Ню Йорк, за да живее в Париж. Беше истинско чудо, че изобщо се съгласи да я пусне

да им гостува сама за шест седмици. Но, ах, как би желала да живее там за постоянно и да бъде близо до тях!

— Уокър, колко е часът?

— И двајсет и две минути, госпожо.

Докато ѝ отговаряше, вратата на кабинета се отвори и мистър Фостър излезе в антрето. Остана за миг внимателно загледан в жена си. Тя също го изгледа — това дребно, но все още много подвижно старче с огромна брада.

— Хм! — рече той. — Ако искаш да хванеш самолета, в най-скоро време трябва да тръгнем.

— Да, скъпи, да! Всичко е готово. Колата чака.

— Това е добре — отвърна той. Наклонил глава на една страна, внимателно я наблюдаваше. Имаше странния навик да изкривява главата си и после няколко пъти бързо да я поклаща. Затова и защото скръстваше ръцете си високо пред себе си, до гърдите, приличаше на катеричка от Сентръл Парк.

— Ето Уокър ще ти държи палтото, скъпи. Облечи се.

— Ще се върна след минутка — отвърна той. — Искam само да си измия ръцете.

Тя го чакаше, а високият иконом стоеше до нея и държеше палтото и шапката.

— Уокър, ще го изпусна ли?

— Не, госпожо. Мисля, че всичко ще бъде наред.

После мистър Фостър се появи отново и икономът му помогна да си облече палтото. Мисис Фостър бързо излезе навън и се качи в наетия кадилак. Мъжът ѝ вървеше след нея, но слизаше по стълбите бавно, като се спря по средата, за да огледа небето и да подуши студения утринен въздух.

— Струва ми се, че има малко мъгла — каза, докато седнаше в колата до нея. — А на летището винаги е по-лошо. Няма да се учудя, ако полетът вече е отменен.

— Не говори така, скъпи. *Моля те.*

Не си казаха нищо повече, докато колата не пресече моста и не излезе от Лонг Айленд.

— Уредих въпроса с прислугата — обади се мистър Фостър. — Ще напуснат още днес. Платих им по половин заплата за шест

седмици и казах на Уокър, че ще му телеграфирам, когато отново имаме нужда от него.

— Да — отвърна тя. — Той ми каза.

— Тази вечер ще се преместя да живея в клуба. Добре ще бъде малко да променя обстановката.

— Да, скъпи, ще ти пиша.

— От време на време ще наминавам към къщи, за да проверявам дали всичко е наред и да прибирам пощата.

— А не смяташ ли, че би било по-добре, ако Уокър остане през цялото време да наглежда къщата? — смирено попита тя.

— Глупости. Изобщо не е необходимо. А ще трябва да му плащам пълната заплата.

— Ах, да, разбира се.

— Освен това кой знае какво ще му хрумне на един прислужник, ако го оставиш сам в къщата — обяви мистър Фостър. Извади пура и след като отрязва крайчето ѝ със сребърно ножче, я запали със златната си запалка.

Жена му седеше неподвижно и здраво стискаше ръцете си под одеялото.

— Ще ми пишеш ли? — попита.

— Ще видя — отвърна той. — Но се съмнявам. Знаеш, че не обичам да пиша писма, освен ако няма нещо важно.

— Да, скъпи, знам, затова не се притеснявай.

Продължиха по булевард „Куинс“ и когато приближиха равното блатисто поле, върху което е построено летището „Айڈълуайлд“, мъглата започваше да се сгъстява и колата трябваше да намали скоростта.

— О, боже! — възкликна мисис Фостър. — *Сигурна съм*, че сега вече ще го изпусна! Колко е часът?

— Стига си вдигала врява — сгълча я старецът. — И без това няма значение. Вече сигурно са го отменили. Никога не летят в такова време. Не знам защо изобщо си направи труда да излизаш.

Не беше сигурна, но ѝ се стори, че в гласа му се бе появила нова нотка, и се обърна да го погледне.

Трудно беше да се забележи някаква промяна в изражението му под всичките тези косми. Единствено устата имаше значение. Искаше ѝ се, както често ѝ се бе искало и преди, да види тази уста по-ясно.

Очите му никога нищо не изразяваха, освен ако не изпаднеше в буйна ярост.

— Разбира се — продължи той, — ако съвсем случайно наистина излети, тогава съм съгласен с теб — сега вече със сигурност си го изпуснала. Защо не се примириш с това?

Тя се извърна и се взря през прозореца в мъглата. Струваше й се, че колкото повече пътуваха, толкова по-гъста ставаше.

Сега едва успяваше да различи банкета на пътя и ивицата трева зад него. Знаеше, че мъжът й все още не беше свалил очи от нея. Погледна го отново и този път с ужас забеляза, че се бе вторачил в онова местенце в левия ъгъл на окото й, където усещаше как играе мускулчето.

— Така ли е? — попита той.

— Кое?

— Със сигурност ще го изпуснеш, ако излети. Не може да се кара бързо в тази гъста мъгла.

След това повече не говори с нея. Колата продължаваше да пълзи напред. Шофьорът беше насочил жълт фар към банкета на пътя и това му помагаше да се ориентира. Други светлини, някои бели, други жълти, непрекъснато изскачаха срещу тях от мъглата, а една особено ярка ги следваше отблизо през цялото време. Изведнъж шофьорът спря колата.

— Ето! — извика мистър Фостър. — Заседнахме. Знаех си аз.

— Не, сър — обади се шофьорът, като се обърна към него. — Успяхме. Това е летището.

Без да каже нито дума, мисис Фостър изскочи навън и се втурна през главния вход на сградата. Вътре беше стълпотворение от хора, предимно безутешни пътници, скупчени около гишетата за билети. Тя си проправи път и се обърна към служителя.

— Да — каза той. — Вашият полет временно е отменен. Но, моля ви, не си отивайте. Всеки момент очакваме времето да се изясни.

Тя се върна при мъжа си, който все още седеше в колата, и му съобщи какво беше научила.

— Но ти не чакай, скъпи — добави. — Няма никакъв смисъл.

— Няма — отвърна той. — Стига шофьорът да може да ме върне обратно. Ще можете ли да ме върнете?

— Мисля, че да — отвърна мъжът.

— Извадихте ли багажа?

— Да, сър.

— Довиждане, скъпи — каза мисис Фостър, като се наведе и бързо го целуна по твърдата сива четина на бузата.

— Довиждане — отвърна той. — Приятно пътуване.

Колата потегли и мисис Фостър остана сама.

Остатъкът от деня ѝ се стори като някакъв кошмар. Час след час минаваха, а тя седеше на една пейка, колкото може по-близо до гишетото, и на всеки половин час ставаше и питаше служителя има ли нещо ново. Всеки път получаваше един и същи отговор — че трябва да продължи да чака, защото мъглата можела да се вдигне всеки момент. Чак след шест вечерта обявиха по високоговорителите, че полетът се отлага за единайсет часа на другата сутрин.

След като чу това, мисис Фостър съвсем не знаеше какво да прави. Остана да седи на пейката поне още половин час, като се чудеше, изморена и замаяна, къде би могла да отиде, за да прекара нощта. Мисълта, че трябва да напусне летището, ѝ бе непоносима. Не желаше да вижда мъжа си. Ужасяваше се, че по един или друг начин щеше да ѝ попречи да замине за Франция. Искаше ѝ се да остане където си беше и да седи на пейката през цялата нощ. Това би било най-сигурно. Но вече се беше изтощила и не ѝ трябваше много време, за да осъзнае, че все пак за една възрастна дама подобно поведение би било нелепо. Ето защо най-накрая отиде на телефона и се обади вкъщи. Мъжът ѝ, който тъкмо се канеше да тръгва към клуба си, сам вдигна слушалката. Тя му съобщи новината и го попита дали прислугата е все още там.

— Всички си отидоха — отвърна той.

— При това положение, скъпи, ще си намеря стая в хотел, колкото да прекарам нощта. Не бива изобщо да се притесняваш.

— Това ще е глупаво — отвърна той. — Имаш на разположение голяма къща. Използвай я.

— Но, скъпи, тя е празна.

— Тогава и аз ще остана с теб.

— Вкъщи няма храна, няма нищо.

— Ами хапни, преди да се прибереш. Не бъди толкова глупава, жено. Все вдигаш много шум за нищо.

— Да — каза тя. — Извинявай. Ще хапна тук един сандвич и после ще се прибера.

Навън мъглата малко беше поизтъняла, но независимо от това таксито пътува бавно и дълго и когато се прибра в къщата на Шейсет и втора улица, вече беше доста късно.

Когато я чу, че влиза, мъжът ѝ излезе от кабинета си.

— Е — каза той, застанал до вратата, — как беше Париж?

— Излитаме утре в единайсет — отвърна тя. — Това е окончателно.

— Искаш да кажеш, ако се вдигне мъглата.

— Вече се вдига. Излезе вятър.

— Изглеждаш изморена. Трябва да си прекарала тревожен ден.

— Не беше много приятно. Смятам веднага да си легна.

— Поръчал съм кола за утре. В девет часа.

— О, благодаря ти, скъпи. И искрено се надявам, че няма да си правиш труда отново да ме изпращаш чак дотам.

— Не — бавно отвърна той. — Мисля, че няма. Но не виждам защо пътом да не ме оставиш в клуба.

Тя го погледна и в този миг ѝ се стори, че е много далеч от нея, отвъд някаква преграда. Изведнъж бе станал толкова малък и далечен, че не можеше да бъде сигурна нито какво прави, нито какво мисли, нито дори какъв е.

— Клубът ти е в долната част на Манхатън — каза тя. — Не е по пътя за летището.

— Но ти ще имаш много време, скъпа. Нима имаш нещо против да ме оставиш в клуба?

— Не, разбира се.

— Добре. Тогава до утре в девет часа.

Тя се качи в стаята си на втория етаж и беше толкова изтощена от изминалия ден, че щом си легна, заспа.

На следващата сутрин мисис Фостър стана рано и в осем и половина вече беше долу, готова за тръгване.

Малко след девет се появи мъжът ѝ.

— Направи ли кафе? — попита той.

— Не, скъпи. Помислих, че ще закусиш в клуба. Колата вече чака. Аз съм съвсем готова за тръгване.

Стояха в антрето — напоследък като че ли се виждаха все в антрето — тя с шапка, палто и чантичка, той в костюм със старомодна тясна кройка и високи ревери на сакото.

— Багажът ти?

— На летището е.

— Ах, да. Разбира се. Ако смяташ да ме оставиш в клуба, няма да е зле вече да тръгваме.

— Да! — извика тя. — Да, *моля те!*

— Ще си взема само няколко пури. Веднага ще се върна. Ти се качвай.

Тя излезе и се запъти към колата. Когато наближи, шофьорът ѝ отвори вратата.

— Колко е часът? — попита го тя.

— Около девет и петнайсет.

Мистър Фостър излезе след пет минути и докато го наблюдаваше как бавно слиза по стълбите, тя си помисли, че в тези тесни, подобни на кюнци панталони краката му изглеждаха като на козел. Както и предишния ден, той се спря насред стълбите, за да подуши въздуха и да погледне небето. Времето все още не беше много ясно, но през мъглата се процеждаха слънчеви лъчи.

— Този път може да имаш късмет — каза той, когато се настаняваше до нея в колата.

— Побързайте, моля ви — обърна се тя към шофьора. — Не се притеснявайте за одеялото. Аз сама ще го наглася. Моля ви, тръгвайте. Закъснявам.

Човекът се върна на мястото си зад волана и запали двигателя.

— Само за момент! — изведнъж се обади мистър Фостър. — Почакайте малко, ако обичате.

— Какво има, скъпи? — Тя го видя, че рови из джобовете на палтото си.

— Бях приготвил малък подарък за Елен. Къде съм го оставил, за бога? Сигурен съм, че го държах в ръка, докато слизах надолу.

— Не видях да носиш нещо. Какъв подарък?

— Малка кутийка, увита в бяла хартия. Вчера забравих да ти я дам. Не искам и днес да я забравя.

— Кутийка ли! — възкликна мисис Фостър. — Не съм виждала никаква кутийка!

Тя трескаво затърси по задната седалка. Мъжът ѝ продължаваше да рови из джобовете на палтото си. После го разкопча и заопипва самото си.

— По дяволите! — каза. — Трябва да съм я забравил в спалнята. Няма да се бавя и минутка.

— Но *моля те*! — извика тя. — Нямаме време. Моля те, остави! Можеш да го изпратиш и по пощата. И без това е някой глупав гребен. Ти винаги ѝ подаряваш гребени.

— Че какво им е лошото на гребените, ако смея да попитам? — извика той, бесен, че един път и тя не се е сдържала.

— Нищо, скъпи, сигурна съм. Но...

— Спрете! — нареди той. — Отивам да го донеса.

— Бързай, скъпи! *Моля те*, бързай!

Стоеше неподвижна и го чакаше.

— Колко е часът?

Шофьорът погледна ръчния си часовник.

— Почти девет и половина.

— За един час можем ли да стигнем до летището?

— Точно за толкова.

В този момент мисис Фостър забеляза нещо бяло, което се подаваше от цепнатината между седалката и вратата откъм страната на мъжа ѝ. Пресегна се и изтегли малка, увита в хартия кутийка и в същото време ѝ направи впечатление колко дълбоко и здраво беше заклещена, сякаш е била натикана там с ръка.

— Ето я! — извика тя. — Намерих я! О, боже, сега ще се бави с часове, за да я търси. Моля ви, изтичайте бързо и му кажете да слезе, моля ви!

На шофьора — мъж с капризна малка ирландска уста — тази работа не допадна особено, но слезе от колата и се изкачи по стълбите до входната врата. После се върна обратно.

— Вратата е затворена — съобщи той. — Имате ли ключ?

— Да, почакайте. — Тя трескаво затърси из чантичката си. Малкото ѝ лице бе напрегнато от тревогата, устните — издадени напред като тръбичка. — Ето го! Не, аз сама ще отида. Ще се справя по-бързо. Знам къде е.

Тя бързо излезе от колата и изкачи стълбите до входната врата, като държеше ключа в ръка. Мушна го в ключалката и тъкмо да го

завърти, замръзна на място. Повдигна глава и остана съвсем неподвижна, тялото ѝ се закова наред цялото бързане да превърти ключа, да влезе вътре и тя зачака — пет, шест, седем, осем, девет, десет секунди. Начинът, по който беше застанала — с вирната глава и напрегнато тяло — създаваше впечатлението, че се ослушва да чуе повторно някакъв звук, който беше доловила миг преди това някъде далече от вътрешността на къщата.

После най-неочаквано отново се оживи. Извади ключа от ключалката и изтича надолу по стълбите.

— Твърде късно е! — извика тя на шофьора. — Не мога да го чакам. Просто не мога. Ще изпусна самолета. Бързайте, моля ви, бързайте! Към летището!

Ако шофьорът я беше наблюдавал, щеше да забележи, че лицето ѝ беше преbledняло мъртвешки, а цялото ѝ изражение изведнъж се беше променило. Нямахме го вече онзи добродушен и глуповат израз. Чертите ѝ бяха придобили някаква особена твърдост. Малката уста, обикновено тъй вяла, сега се беше стегнала и изтъняла, очите блестяха, а гласът ѝ, когато проговори, бе придобил нова властна нотка.

— Бързайте, ако обичате, бързайте!

— Съпругът ви няма ли да пътува с вас? — попита удивен шофьорът.

— Разбира се, че не! Само щях да го оставя в клуба. Няма значение. Той ще разбере. Ще си извика такси. Не се бавете с излишни приказки. *Тръгвайте!* Аз трябва да хващам самолет за Париж!

Мисис Фостър го подтикваше от задната седалка и човекът през цялото време караше бързо, така че тя хвана самолета минути преди да излети. Скоро летеше високо над Атлантическия океан, удобно излегната в самолетното кресло, заслушана в шума на моторите, най-после на път за Париж. Новото настроение още не я беше напуснало. Чувстваше се някак особено прекрасно и удивително силна. Беше малко напрегната от всичко това, но то се дължеше по-скоро на учудването ѝ от постъпката, отколкото от нещо друго. И колкото повече самолетът се отдалечаваше от Ню Йорк и Шейсет и втора улица, толкова по-силно я завладяваше някакво огромно спокойствие. Когато стигна в Париж, беше силна и уверена.

Видя внуците си и отблизо те се оказаха дори по-красиви, отколкото на снимките. Като ангели, повтаряше си тя, толкова са хубави. Всеки ден ги извеждаше на разходка, черпеше ги с пасти, купуваше им подаръци и им разказваше чудни приказки. Веднъж в седмицата, във вторник, пишеше писмо на мъжа си — хубаво не принудено писмо, изпъстрено с новини и клюки, което винаги завършваше с думите: *„И да се храниш редовно, скъпи, макар че се опасявам, че няма да го правиш, когато не съм при теб.“*

Когато шестте седмици изтекоха, всички съжаляваха, че тя трябва да се връща в Америка при съпруга си. Тоест всички, с изключение на нея самата. Странно, но това като че ли не причиняваше чак такава мъка, каквато би очаквала, а когато ги целуваше за довиждане, в поведението и в думите ѝ имаше нещо, което сякаш намекуваше, че съществува възможност да се върне, и то в не много далечно бъдеще.

Като вярна съпруга обаче, каквато си беше, тя не пресрочи престоя си. Точно шест седмици след пристигането си изпрати телеграма на мъжа си и взе обратния самолет за Ню Йорк.

Мисис Фостър пристигна на „Айдълуайлд“ и заинтригувана отбеляза, че не я чака кола. Може би ѝ беше малко забавно. Тя обаче запази пълно спокойствие и когато носачът ѝ помогна да се настани с багажа в таксито, не прекали с бакшиша.

В Ню Йорк беше по-студено, отколкото в Париж и по канавките се търкаляха буци мръсен сняг. Таксито спря пред къщата на Шейсет и втора улица и мисис Фостър успя да убеди шофьора да изкачи двата ѝ големи куфара до площадката пред входната врата. След това му плати и натисна звънеца. Изчака, но отговор нямаше. За всеки случай позвъни отново и чу как звънът остро отекна далече в килера в задната част на къщата. Но така и никой не дойде.

Извади собствения си ключ и сама си отвори вратата.

Първото, което видя, когато влезе, беше голямата купчина писма на пода, където бяха изпадали, след като са ги пхнали в кутията. Вътре беше тъмно и студено. Големият часовник беше все още покрит с чаршаф, за да не се праши. Независимо от студа обаче въздухът беше странно тежък и наоколо се разнасяше някаква особена лека миризма, която преди не бе усещала.

Тя бързо прекоси антрето и за миг изчезна зад ъгъла вляво, към задната част на къщата. Имаше нещо преднамерено и целенасочено в това ѝ действие. Приличаше на жена, тръгнала да провери слух или да затвърди някакво свое подозрение. Когато се върна няколко минути по-късно, по лицето ѝ проблясваше искрица задоволство.

Застана насред антрето, сякаш се чудеше какво да предприеме по-нататък. После внезапно се обърна и влезе в кабинета на мъжа си. Върху бюрото му откри тефтера с адресите и след като порови известно време, вдигна слушалката и набра някакъв номер.

— Ало — каза. — Обаждам се от Източна шейсет и втора улица, Ийст Сайд, номер девет... да, точно така. Ще можете ли да изпратите човек колкото може по-скоро? Да, като че ли е заседнал между втория и третия етаж. Поне там свети лампичката... Веднага? О, колко сте любезни. Виждате ли, краката ми вече не ги бива много да изкачват стълби. Сърдечно ви благодаря. Дочуване.

Тя остави слушалката и остана да седи до бюрото на мъжа си и търпеливо да чака човека, който скоро щеше да дойде да поправи асансьора.

[1] Старото име на международното нюйоркско летище „Кенеди“. — Б.пр. ↑

РАДОСТТА НА СВЕЩЕНИКА

Мистър Богис караше колата бавно, удобно облегнат на седалката, опрял лакът върху рамката на отворения прозорец. „Колко е красиво извън града — мислеше си той — колко е приятно отново да зърнеш някой и друг намек за лятото.“ Особено игликите. Също и глогът. Той избухваше бял или розов, или червен покрай живия плет, а отдолу на туфички растяха игликите и беше тъй красиво.

Пусна волана с едната си ръка и запали цигара. „Най-добре сега — каза си — да се отпави към върха на Брил Хил.“ Виждаше го наоколо половин миля пред себе си. А това трябва да е село Брил, онези скупчени къщурки сред дърветата горе на самия връх. Чудесно. Малко от неделните участъци, в които работеше, разполагаха с такива красиви възвишения.

Той се заизкачва по хълма и спря колата малко преди върха, извън селото. После излезе и се огледа. Долу под него околността се простираше като огромен зелен килим. Виждаше се много надалеч. Беше идеално. Извади от джоба си тефтер и молив, облегна се на капака на колата и бавно обходи околността с опитни очи.

Вдясно видя средно голяма ферма, малко назад в нивята, и пътека, която се отделяше от пътя и водеше натам. Отвъд нея имаше втора ферма, по-голяма. Къщата, заобиколена с брястове, изглеждаше като да е от времето на кралица Ана, а далече вляво имаше две ферми, които също криеха възможности. Общо пет обекта, това беше всичко в тази посока.

Мистър Богис нахвърли груба скица в тефтера си, като отбеляза местоположението на всяка сграда, за да може да ги намери лесно, когато слезе долу. После се качи отново в колата, мина през селото и излезе от другата страна на хълма. Оттам забеляза още шест къщи от осемнайсети век. Разгледа бялата къща с бинокъла си. Изглеждаше чиста и заможна, градината беше добре подредена. Жалко. Той незабавно я отхвърли. Нямаше смисъл да посещава заможните.

Следователно в този квадрат, в този участък, имаше всичко десет възможности. Десет е хубаво число, мислеше си мистър Богис. Подходяща бройка за спокойна следобедна работа. Колко ли беше часът? Дванайсет. Искаше му се, преди да тръгне, да изпие халба бира в кръчмата, но в неделен ден не отваряха преди един. Добре, ще я изпие по-късно. Хвърли поглед на записките си. Реши да започне с къщата от времето на кралица Ана, онази с брястовете. През бинокъла му се видя, че има чудесен разнебитен вид. Вероятно на обитателите ѝ нямаше да са им излишни малко пари. Да не говорим, че винаги имаше късмет с къщи от тази епоха. Мистър Богис се качи в колата, освободи ръчната спирачка и без двигател бавно се запуска надолу по хълма.

Като изключим факта, че беше дегизиран като свещеник, у мистър Сирил Богис нямаше нищо кой знае колко зловещо. По професия беше търговец на старинни мебели със собствен магазин и зала за излагане на образци на Кингс Роуд в Челси. Магазинът му не беше голям и не въртеше много оживена търговия, но понеже винаги купуваше евтино, много, много евтино, а продаваше много, много скъпо, всяка година успяваше да си осигури доста приличен доход. Беше талантлив търговец и когато купуваше или продаваше, успяваше да налучка най-приемливото за клиента настроение. Можеше да стане сериозен и обаятелен за възрастния, сервилен за богатия, високопарен за вдовицата, дяволит и дързък за старата мома. Напълно съзнаваше таланта си и го използваше безсрамно при всеки удобен случай; и често, в края на някое особено добро изпълнение, с усилие се въздържаха да не се поклони, докато бурните аплодисменти на публиката разтърсваха залата.

Независимо от това донякъде клоунско увлечение, мистър Богис не беше глупак. Някои дори твърдяха, че познавал френските, английските и италианските мебели по-добре от всеки друг в Лондон. Притежаваше също и удивително добър вкус и можеше бързо да разпознае и отхвърли всеки предмет, на който липсваше изящество, колкото и да беше оригинален. Истинската му слабост, естествено, бяха творбите на големите английски дизайнери от осемнайсети век: Инс, Мейхю, Чипъндейл, Робърт Адам, Менуеъринг, Иниго Джоунс, Хепълуайт, Кент, Джонсън, Джордж Смит, Лок, Шератън и останалите, но дори и при тях отказваше например да допусне в залата си какъвто и да е предмет от „Китайския“ или „Готическия“ период на

Чипъндейл. Същото се отнасяше и за някои от по-тежките италиански модели на Робърт Адам.

През последните няколко години мистър Богис се беше прочул сред приятелите си от занаята със способността си да изнамира необикновени и често изключително редки предмети с удивителна последователност. Явно си имаше някакъв почти непресъхващ източник, нещо като частен склад, и само му трябваше да отиде дотам веднъж седмично с колата си и да си вземе. Винаги когато го питаха как се сдобива с предметите, той многозначително се усмихваше, намигаше и промърморваше нещо за своя малка тайна.

Идеята, която се криеше зад малката тайна на мистър Богис, беше съвсем проста и му бе хрумнала в резултат на случката, станала един неделен следобед преди близо девет години, когато пътуваше с колата си из провинцията.

Сутринта беше отишъл да посети старата си майка, която живееше в Севъноукс, и на връщане ремъкът на вентилатора му се скъса, двигателят прегря и водата изкипя. Той излезе от колата и отиде до най-близката къща, малка ферма на около петдесет метра от пътя, и помоли жената, която отвори вратата, за кана вода.

Докато чакаше стопанката да я донесе, погледът му случайно се зарея през вратата във всекидневната и там, на не повече от пет метра от мястото, където стоеше, забеляза нещо, което така го развълнува, че капчици пот избиха по цялото му теме. Беше голямо дъбово кресло, каквото беше виждал само веднъж в живота си. Двете странични облегалки, както и задната, се крепяха върху редица от осем изящни вретена. Задната облегалка беше инкрустирана с неவிжданo изящна плетеница от цветя, а в центъра на всяка ръкохватка беше изваяна по една патешка глава. Боже господи, помисли си той. Та това е късен петнайсети век! Надникна по-навътре и, о, небеса, там, от другата страна на камината, видя още едно!

Не беше съвсем сигурен, но в Лондон два такива стола трябваше да струват поне хиляда лири. А, какви красавици бяха!

Когато жената се върна, мистър Богис ѝ се представи и веднага я попита не би ли желала да му продаде столовете.

Боже мой, възкликна тя. Защо, за бога, трябва да продава столовете си?

Просто защото може би е склонен да ѝ даде една доста добра цена.

Колко би ѝ дал? Те определено не били за продан, но само от любопитство, ей така, за развлечение, пита: колко би ѝ дал? Трийсет и пет лири.

Боже мой, трийсет и пет лири! Хм, хм, това било много интересно. Винаги е знаела, че са ценни. Били много стари. Също и много удобни. Не ѝ било възможно да живее без тях, не, невъзможно. Не, не били за продан, но все пак много благодарни.

Не били чак толкова стари, каза ѝ мистър Богис, и изобщо нямало да е лесно да ги продаде, но по една случайност имал клиент, който проявявал слабост към такива вещи. Би могъл да ѝ даде още две лири — да речем, трийсет и седем. Какво щяла да каже за това?

Пазариха се около половин час и, разбира се, накрая мистър Богис получи столовете, като се съгласи да ѝ плати по-малко от една двайсета част от стойността им.

Същата вечер, докато караше към Лондон стария си автомобил с двата безценни стола, прилежно скътани отзад, мистър Богис изведнъж беше осенен от — както му се стори — забележителна идея.

Слушай, каза си, щом има хубави мебели в една ферма, тогава защо да няма и в други? Защо да не ги издири? Защо да не прерови провинцията? Можеше да го прави в неделя. Така нямаше да му пречи на работата. И без това се чудеше какво да прави с неделите си.

И така, мистър Богис си купи карти, едромащабни карти на всички графства около Лондон и с тънка писалка раздели всяка от тях на серия от квадрати. Квадратите покриваха реална площ с размери осем на осем километра, което, както прецени, беше максималната територия, с която би се справил за една неделя, ако искаше да я провери изцяло. Не го интересуваха градовете и селата. Търсеше сравнително отдалечени места, големи ферми и порутени провинциални имения; по този начин, ако отхвърляше по един квадрат всяка неделя, петдесет и два квадрата годишно, постепенно щеше да е видял всяка ферма и провинциална къща в околните графства.

Но очевидно работата не беше толкова проста. Селяните са подозрително племе. Такива са и обеднелите богаташи. Не можеш да отидеш, да им натиснеш звънеца и да очакваш, че ще те разведат из къщата си само защото си ги помолил. Просто няма да го направят. По

този начин изключено е да проникнеш по-навътре от входната им врата. Как тогава да направи така, че да го пуснат вътре? Може би ще е по-добре, ако изобщо не им казва, че е търговец. Би могъл да бъде телефонен техник, водопроводчик, инкасатор. Би могъл да бъде дори и свещеник...

От този момент целият план взе да придобива по-практичен характер. Мистър Богис си поръча голямо количество луксозни визитки, на които пишеше:

ПРЕПОДОБНИЯТ СИРИЛ УИНИНГТЪН БОГИС

Председател на дружеството за опазване на старинна
мебел

В сътрудничество с музея „Виктория и Албърт“^[1].

Отсега нататък всяка неделя щеше да бъде мил стар свещеник, прекарващ почивния си ден в работа, извършвана от любов към „дружеството“, щеше да описва съкровищата, скрити из провинциалните английски къщи. А кой би го изритал навън, след като чуе това? Никой.

После, веднъж само да влезе вътре, ако се случеше да забележи нещо, което истински желаете, е — тогава знаеше стотина начина, за да се справи с положението.

За учудване на самия мистър Богис планът му проработи. Дори дружелюбието, с което неизменно го приемаха във всяка къща, в началото го смущаваше. Парче сладкиш, дори цял неделен обед със семейството — такива неща непрекъснато му се предлагаха. Веднъж-два пъти, разбира се, беше имало и лоши моменти и няколко неприятни инцидента, но в края на краищата девет години са повече от четиристотин недели, а това означава огромно количество посетени къщи. Като цяло работата му беше интересна, вълнуваща и доходна.

Сега отново беше неделя и мистър Богис действаше в графство Ръкингъмшър, в един от най-северните квадрати от картата си, на около шестнайсет километра от Оксфорд. И докато се пускаше по хълма към първата си къща — съборетината от епохата на кралица Ана — започна да го обзема чувството, че това ще е един от щастливите му дни.

Паркира колата на стотина метра от портата и слезе, за да измине остатъка от пътя пеша. Не обичаше да виждат колата му, преди сделката да е сключена. Един мил стар свещеник и голям пикап някак си не вървяха заедно. Освен това малката разходка му даваше възможност внимателно да огледа постройката отвън, за да подходи по най-подходящия за случая начин.

Мистър Богис забърза по пътеката. Беше дребно човече с дебели крачка и коремче. Лицето му беше кръгло и розово, идеално за ролята, а двете големи кафяви очи, които се пулеха насреща ви от това розово лице, създаваха впечатление за известна мила глуповатост. Беше облечен в черен костюм с обичайната свещеническа висока права яка и мека черна шапка на главата. Носеше стар дъбов бастун, който му придаваше, според собственото му мнение, малко селски сговорчив вид.

Той наближи входната врата и натисна звънеца. Чу шум от стъпки в антрето, вратата се отвори и изведнъж пред него, или по-скоро над него, застана огромна жена, обута в брич за езда. Дори през дима от цигарата ѝ успя да усети острата миризма на обор и конски тор, която се носеше около нея.

— Да? — попита тя, като го изгледа подозрително. — Какво искате?

Мистър Богис, който почти я очакваше да изцвили всеки момент, повдигна шапката си, поклони се леко и ѝ подаде визитката си.

— Искрено се извинявам, че ви безпокоя — каза той и зачака, наблюдавайки лицето ѝ, докато четеше.

— Не разбирам — рече тя и му върна картичката — какво искате?

Мистър Богис ѝ обясни за „дружеството за опазване на старинна мебел“.

— Това да няма нещо общо с Лейбъристката партия — попита тя, като го гледаше свирепо изпод светлите си рунтави вежди.

Оттам нататък беше лесно. Консерватор в брич, жена или мъж, винаги беше лесна плячка за мистър Богис. Две минути разпалено хвали най-дясното крило на Консервативната партия и още две разобличава лейбъристите. Като необорим аргумент особено наблегна на закона, приет някога от лейбъристите, който забраняваше спортовете, свързани с убийството на животни. После уведоми своята

слушателка, че неговата представа за рая — „но по-добре не казвайте на епископа“ — било място, където човек можел от сутрин до вечер всеки ден от седмицата, включително и в неделя, да преследва лисици, елени и зайци с голяма глутница неуморни хрътки. Като я наблюдаваше, докато говореше, той забеляза, че магията започва да си върши своето. Жената вече се усмихваше и му показваше комплект от огромни, леко пожълтели зъби.

— Госпожо — извика той. — *Моля ви, умолявам ви*, само не ме карайте да се отрицая на тема Лейбъристка партия.

При тези думи тя гръмко се изсмя, вдигна огромното си червено ръчище и го стовари така силно върху рамото му, че той едва не се строполи.

— Влизайте! — извика. — По дяволите, представа си нямам какво искате, но влизайте!

За съжаление, а и за учудване, в цялата къща нямаше нищо ценно и тъй като мистър Богис никога не си губеше времето на безплодна почва, той скоро й се извини и си тръгна. Цялото посещение му бе отнело по-малко от петнайсет минути и точно така би трябвало да бъде, мислеше си той, докато се качваше в колата и потегляше към следващата цел.

Оттук нататък имаше само ферми, като най-близката се намирал на около километър нагоре по пътя. Беше голяма, наполовина дървена, наполовина тухлена постройка на значителна възраст с огромна круша, все още отрупана с цвят, която закриваше цялата южна стена.

Мистър Богис почука на вратата. Почака, но никой не дойде. Почука отново и тъй като пак не му отвориша, той заобиколи отзад, за да потърси стопанина в обора. Там също нямаше никой. Досети се, че може би хората все още бяха на църква, и занаднича през прозорците, за да провери дали няма да зърне нещо интересно. В трапезарията нямаше нищо. В библиотеката също. Опита прозореца на всекидневната и там, под самия му нос, в нишичката, образувана от прозореца, съзря нещо прекрасно. Полукръгла махагонова масичка за карти с чудесен блясък в стила на Хепълуайт, правена някъде около 1780 година.

— Аха! — възкликна високо той и плътно прилепи лице до стъклото. — Браво, Богис!

Но това не беше всичко. Там имаше и стол. Един-единствен стол и ако не се лъжеше, по-добро качество и от масичката. Още един Хепълуайт? И то какъв красавец! Решетката на гърба беше покрита с изящна дърворезба, изобразяваща огромни нокти, шушулки и розетки, тапицерията на седалката беше оригинална, краката бяха елегантно извити, а задните с онова специфично скосяване навън, което толкова много означаваше за специалиста. Столът беше истинска прелест.

— Преди да е изтекъл денят — тихо си промърмори мистър Богис, — ще имам удоволствието да седна върху този прекрасен стол.

Никога не купуваше стол, преди да е извършил тази своя любима проверка. Беше интересно да го наблюдават как внимателно се отпуска върху седалката, изчаквайки я да „поддаде“, как майсторски измерва точната, но безкрайно малка степен на свиване, която годините бяха причинили на различните видове сглобки.

Но няма защо да се бърза, каза си той. Ще се върне тук по-късно. Целият следобед беше пред него.

Следващата ферма беше доста навътре в нивята и за да не се вижда колата му, мистър Богис бе принуден да я остави на пътя и да извърви шестстотин метра по правата пътека, която водеше в задния двор на фермата.

Докато се приближаваше, забеляза, че къщата бе значително по-малка от предишната, и надеждите му не бяха особено големи. Изглеждаше запусната и мръсна, а някои от навесите очевидно се нуждаеха от солиден ремонт.

Групичка от трима мъже стоеше в ъгъла на двора, а единият държеше вързани за каишки две големи черни хрътки. Когато мъжете забелязаха мистър Богис, крачещ към тях в черния си костюм и свещеническа яка, те млъкнаха и някак изведнъж се вдървиха и замръзнаха, останаха съвсем безмълвни и неподвижни, три лица, обърнати към него, които подозрително го наблюдаваха как се приближава.

Най-възрастният от тримата беше набит, с широка жабешка уста и малки неспокойни очи и макар че мистър Богис не го познаваше, името му беше Ръминс и той бе собственикът на фермата.

Високият младеж до него, на когото като че ли едното око нещо не беше в ред, беше синът му Върт.

Нисичкият кръглолик човек с малко набръчкано чело и невероятно широки рамене беше Клод. Той се беше отбил у Ръминс с надеждата да измъкне от него парче месо или бут от дивото прасе, което онзи беше убил предния ден. Клод знаеше за това — изстрелът беше отекнал далеч над нивите — и освен това знаеше, че за такова нещо човек трябва да притежава специално разрешително, а Ръминс го нямаше.

— Добър ден — каза мистър Богис. — Прекрасно време, нали?

Никой от тримата не помръдна. Мислеха си едно и също нещо — че по някакъв начин този човек, който със сигурност не беше местният свещеник, е бил изпратен да си навре носа в личната им работа и да докладва за всичко, което открие, на правителството.

— Какви красиви кучета — продължи мистър Богис. — Трябва да си призная, че никога не съм участвал в надбягване с хрътки, но са ми казвали, че било изключителен спорт.

Отново мълчание. Мистър Богис бързо прехвърли погледа си от Ръминс към Върт, после към Клод и накрая отново към Ръминс. Забеляза, че и тримата имаха един и същ израз на лицата, нещо средно между присмех и предизвикателство, с презрителна извивка на уста и подигравателно сбръчкан нос.

— Мога ли да попитам дали вие сте собственикът? — попита мистър Богис неустрашимо, като се обърна към Ръминс.

— Какво искате?

— Много се извинявам, че ви безпокоя, особено в неделя.

Мистър Богис му подаде визитката си, която Ръминс взе и приближи съвсем до лицето си. Другите двама не се помръднаха, но очите им се изкривиха на една страна, опитвайки се да прочетат.

— И какво по-точно искате? — попита Ръминс. За втори път тази сутрин мистър Богис надълго и нашироко обясни целите и идеалите на „дружеството за опазване на старинна мебел“.

— Нямаме нищо — каза Ръминс, когато той свърши. — Само си губите времето.

— Един момент, сър — вдигна пръст мистър Богис. — За последен път чух тези думи от един стар фермер в Съсеке и когато най-после ме пусна в къщата си, знаете ли какво открих? Един мръсен стар стол в ъгъла на кухнята, който се оказа, че струва *четиристотин*

лири! Посъветвах го как да го продаде и с парите човекът си купи нов трактор.

— Какви ги дрънкате, за бога? — каза Клод. — Няма стол на света, който да струва четиристотин лири.

— Ще ме извините — отвърна мистър Богис превзето, — но в Англия има много столове, които струват двойно повече. И знаете ли къде са те? Заврени из фермите и къщурките по цялата страна. Собствениците ги използват вместо стълби и се качват по тях с подкованите си ботуши, за да си вземат буркан сладко от бюфета или да закачат някоя картина.

Ръминс неспокойно размърда крака.

— Искате да кажете, че единственото ви желание е да влезете вътре, да застанете наред стаята и да се огледате?

— Точно така — отвърна мистър Богис. Най-послед беше започнал да надушва каква е работата. — Не желая да надничам нито в бюфетите, нито в килера ви. Просто искам да огледам мебелите, за да видя дали имате нещо ценно, за което да пиша после в списанието на дружеството.

— Знаете ли какво мисля? — каза Ръминс и втренчи в него малките си жестоки очички. — Мисля, че вие лично изкупувате нещата. Защо иначе ще си правите целия този труд?

— О, божичко, само бих могъл да мечтая да притежавам толкова пари. Разбира се, ако видя нещо, което особено ми харесва и не надвишава възможностите ми, може би ще се изкуша да направя предложение. Но, уви, това се случва много рядко.

— Добре — каза Ръминс. — Предполагам, че няма да има нищо лошо да се огледате наоколо, ако това е всичко, което искате.

Той го поведе през двора към задната врата на къщата и мистър Богис го последва; същото направиха синът му Върт и Клод с двете си кучета. Минаха през кухнята, където единствената мебел беше евтина чамова маса, върху която имаше мъртво пиле. Оттам влязоха в сравнително голяма и изключително мръсна всекидневна.

И то беше там! Мистър Богис го видя веднага, замръзна на мястото си и хлъцна някак си рязко и пискливо. Остана така пет, десет, петнайсет секунди, облещен като идиот, неспособен да повярва, не смеещ да повярва на очите си. *Не можеше* да е истина, просто не беше възможно. Но колкото по-дълго го гледаше, толкова по-истински

започваше да му се струва. В края на краищата ето го там до стената, точно пред него, истински и солиден като самата къща. Пък и кой на света би могъл да сбърка такова нещо? Вярно, беше боядисан в бяло, но това нямаше никакво значение. Някой идиот го беше намацал. Боята лесно можеше да се махне. Но, всемогъщи боже! Само го погледни! И то на такова място!

В този миг мистър Богис си спомни за тримата мъже — Ръминс, Върт и Клод, които се бяха скупчили до огнището и внимателно го следяха с очи. Бяха видели как се стъписа, как изхълца и се опули, трябва да бяха видели и лицето му, което почервения или може би беше побеляло, но във всеки случай бяха видели достатъчно, за да провалят цялата проклета сделка, ако не действаше светкавично. Мистър Богис побърза да притисне ръка до сърцето си, залитна до най-близкия стол и се строполи в него, като дишаше тежко.

— Какво ви е? — попита Клод.

— Нищо — задъхано отвърна той. — Ей сегичка ще се оправя. Моля ви, чаша вода. Сърцето ми.

Върт му донесе водата, подаде му я и застана близо до него, като го гледаше и тъпоумно се хилеше.

— Аз пък помислих, че сте видели нещо — каза Ръминс. Широката жабешка уста се опъна още повече в коварна усмивка, разкривайки корените на няколко счупени зъби.

— Не, не — отвърна мистър Богис. — О, божичко, не! Беше само сърцето ми. Толкова съжалявам. Случва се от време на време. Но минава доста бързо. След две минути ще се оправя.

Трябваше да спечели време да помисли, мислеше. И което беше по-важно, трябваше му време да се успокои, преди да каже още някоя дума. „Спокойно, Богис. Каквото и да правиш, запази спокойствие. Тези хора може да са прости, но не са глупави. Те са подозрителни, предпазливи и лукави. А ако това наистина е вярно — не, не може да бъде, не може да бъде вярно...“

С едната ръка прикриваше очите си в жест на болка и сега много внимателно, незабелязано откrehна два пръста и надникна през пролуката.

Естествено, той си беше там и този път мистър Богис много внимателно го разгледа. Да, още първия път е бил прав! Нямаше никакво съмнение! Наистина беше невероятно!

Онова, което виждаше, беше мебел, за която всеки специалист би дал почти всичко, за да я притежава. На непосветения можеше да не направи чак толкова силно впечатление, особено ако беше покрита, както в случая, с мръсна бяла боя, но за мистър Богис това бе мечтата на търговеца. Той знаеше, както и всеки друг търговец в Европа и Америка, че между най-ценните и желани английски мебелни образци от осемнайсети век бляха трите прочути скрина на Чипъндейл. Знаеше историята им — че първият е бил „открит“ през 1920 година в една къща в Мортън ин Марш и е бил продаден в Садъбис^[2] същата година; че другите два са се появили в същата зала година по-късно, и двата намерени в Рейнхъм Хол, графство Норфък. И трите донесли огромни печалби. Не можеше да си спомни точните цифри за първия или дори за втория, но със сигурност знаеше, че последният е донесъл три хиляди и деветстотин гвинеи^[3].

И това е било през 1921 година! Днес същото нещо сигурно би струвало десет хиляди лири. Някой, мистър Богис не можеше да си спомни името му, беше изследвал скриновете сравнително скоро и доказал, че и трите трябва да се излезли от една и съща работилница, тъй като фурнирът беше от едно и също дърво и един и същи набор от клинове е бил използван при изработването и на трите. Никаква фактура не е била открита за нито един от тях, но всички специалисти бяха на мнение, че са били изработени от самия Томас Чипъндейл, със собствените му ръце, в най-вдъхновения период от кариерата му. И ето тук, повтаряше си мистър Богис, докато надничаше през пролуките между пръстите си, тук беше четвъртият скрин на Чипъндейл. И *той* го беше намерил! Той ще бъде богат! Ще бъде и прочут! Всеки един от първите три беше познат на специалистите по цял свят със специално име — Чезълтънския скрин, Първия реинхъмски скрин, Втория реинхъмски скрин. Този щеше да влезе в историята като Скрин на Богис! Като си представи само лицата на момчетата в Лондон, когато го зърнат утре сутринта! И съблазнителните предложения от ония тежкари от Уест Енд — Франк Патридж, Молит, Джетли и останалите! Щеше да се появи на снимка в „Таймс“ и отдолу щеше да пише: *„Изключително красивият Скрин на Чипъндейл, открит наскоро от мистър Богис, лондонски търговец...“* Боже господи, каква сензация щеше да предизвика!

Този тук, мислеше си мистър Богис, беше почти същият като Втория реинхъмски скрин. (И трите, Чезълтънският и двата Реинхъмски, имаха известни незначителни разлики.) Беше забележително красива, веща изработка в стил френско рококо от директоарския период на Чипъндейл. Представляваше голям масивен шкаф, стъпил върху четири, покрити с дърворезба и канелюри крачета, които го повдигаха на около педя от земята. Имаше общо шест чекмеджета, с плетеница от резби и фестони, спирали и гроздове. Месинговите дръжки, макар и отчасти скрити под бялата боя, изглеждаха разкошни. Разбира се, като мебел беше малко „тежка“, но моделът бе изпълнен с такава грация и изящество, че тежестта му в никакъв случай не дразнеше.

— Как се чувствате сега? — чу мистър Богис, че някой се обръща към него.

— Благодаря, благодаря. Вече съм много по-добре. Премина ми бързо. Лекарят ми е казал, че нямам основание за тревога, стига да си почина няколко минути, когато ми се случи. Ах, да — продължи той, докато бавно се изправяше на крака. — Така е по-добре. Сега вече ми олекна.

Малко несигурно той започна да се движи из стаята, като разглеждаше мебелите парче по парче и набързо казваше по няколко думи за всяка вещ. Веднага му стана ясно, че с изключение на скрина всичко останало бе слаба работа.

— Хубава дъбова маса — каза той. — Боя се обаче, че не е достатъчно стара, за да представлява интерес. Удобни столове, но твърде модерни, да, твърде модерни. Този бюфет, например, да, доста е привлекателен, но и той не е ценен. Този скрин — той мина нехайно покрай Скрината на Чипъндейл и презрително го перна с ръка — струва няколко лири, бих казал, но не повече. Боя се, че копието е доста грубо. Вероятно е правено по викторианско време. Вие ли го боядисахте бял?

— Да — отвърна Ръминс. — Върт го боядиса.

— Много разумно. Така по-малко дразни окото.

— Това е много здрава мебел — каза Ръминс. — С хубава дърворезба.

— Машинна направа — авторитетно отвърна мистър Богис, като се наведе да разгледа изящната изработка. — Отдалече си личи. Но все

пак и тя е красива по свой начин. Има известни достойнства.

Понечи да се отдалечи, после се спря и бавно се върна обратно. Подпря пръст на върха на брадичката си, наклони глава на една страна и сбърчи чело, сякаш дълбоко се беше замислил.

— Знаете ли какво? — каза, като гледаше към скрина и говореше толкова нехайно, че гласът му непрекъснато заглъхваше. — Сега си спомних... Отдавна търся такива крачета. Вкъщи имам една доста интересна масичка, от тези, ниските, за пред канапе, на които се сервира кафе, а миналата година на Архангеловден, когато се премествах, тия небрежни носачи й повредили краката по най-ужасен начин. А аз много си я обичам. Винаги държах отгоре голямата Библия и записките за проповедите. — Той замълча, като поглаждаше с пръст брадата си. — Та тъкмо си мислех... Тези крака от вашия скрин биха могли да ми свършат работа. Да, наистина са подходящи. Лесно могат да се отрежат и монтират на моята масичка.

Обърна се и видя тримата мъже, които стояха неподвижно и го гледаха подозрително — три чифта очи, всичките различни, но еднакво недоверчиви: малките свински очички на Ръминс, големите лениви очи на Клод и двете различни очи на Върт. Едното много странно, като вадено, мътно и белезникаво, с черна точица в средата като рибешко око в чиния.

Мистър Богис се усмихна и поклати глава.

— Хайде, хайде, ама и аз ги приказвам едни... Като че ли скринът е мой. Моля да ме извините.

— Искате да кажете, че бихте го купили — каза Ръминс.

— Ами... — Мистър Богис отново погледна скрина и се намръщи. — Не съм сигурен. Бих могъл... но после... като си помисля... не, струва ми се, че е прекалено голямо главоболие. Не си струва. По-добре да го оставя.

— Колко мислехте да предложите? — попита Ръминс.

— Боя се, че не много. Виждате ли, това не е истинска антика. Само копие.

— Не съм толкова сигурен — възрази Ръминс. — Тук е вече над двайсет години, а преди това беше в господарската къща в имението. Аз лично го купих на разпродажбата, когато старият господар умря. Та не ми разправяйте, че е нов.

— Не е съвсем нов, но с положителност не е на повече от шейсет години.

— Повече е — каза Ръминс. — Върт, къде е онази хартия, дето я намери веднъж на дъното на едно от чекмеджетата. Онази старата сметка.

Момчето изгледа баща си с празен поглед.

Мистър Богис отвори уста, после бързо я затвори, без да пророни нито звук. Буквално се затресе от възбуда и за да се успокои, отиде до прозореца и впери поглед в тлъста кафява кокошка, която кълвеше разпилени по двора житни зрънца.

— Беше на дъното на онова чекмедже под разни примки за зайци — казваше Ръминс. — Иди го извади да го покажем на свещеника.

Когато Върт се запъти към скрина, мистър Богис отново се обърна. Не можеше да издържи да не гледа. Видя го как издърпва едно от големите средни чекмеджета и забеляза как леко се плъзга при отварянето. Ръката на Върт се мушна вътре и взе да рови сред купища жици и връвчици.

— Това ли имаш предвид? — Той измъкна лист сгъната пожълтяла хартия и го занесе на баща си, който го разгъна и приближи до очите си.

— Не може да ме убедите, че това тук не е ужасно старо — каза Ръминс и подаде листа на Богис, чиято ръка трепереше, докато го поемаше. Текстът беше написан с дълъг наклонен калиграфски почерк:

Едуард Монтегю, Ескуайър
До Томас Чипъндейл

Голям махагонов скрин от изключително хубаво дърво, много богато украсен с дърворезба, поставен върху крака с канелюри, две много елегантно оформени дълги чекмеджета в средната част и още две от всяка страна с богато украсени пиринчени дръжки и орнаменти; всичко напълно завършено... 87.

Мистър Богис се беше съсредоточил и се бореше с възбудата, която напираше в него и замъгляваше разума му. О, господи, това беше чудесно! С фактурата стойността му се беше покачила още повече. За

бога, колко ли щеше да му донесе сега? Дванайсет хиляди лири? Четиринайсет хиляди? Може би петнайсет или дори двайсет? Кой знае?

О, боже!

Той презрително хвърли листа на масата и спокойно рече:

— Точно какво ви казах, викторианско копие. Това е само квитанцията, която продавачът — човекът, който го е направил и продал като антика — е дал на своя клиент. Виждал съм много такива. Забележете как никъде не споменава, че той го е направил. Това е щяло да провали играта.

— Говорете каквото искате — заяви Ръминс, — но тази хартия е стара.

— Разбира се, че е стара, драги приятелю. Тя е викторианска. Късната викторианска епоха. Около осемстотин и деветдесета. На шейсет или седемдесет години. Виждал съм стотици подобни. Това е било по времето, когато много мебелисти само са фалшифицирали прекрасните образци от предния век.

— Слушайте, отче — каза Ръминс и насочи към него дебелия си мръсен пръст, — не твърдя, че не разбирате от тия мебели, но искам да ви кажа следното: как, за бога, можете да сте толкова сигурен, че е фалшиво, когато дори не сте видели как изглежда под всичката тая боя?

— Елате тук — каза мистър Богис. — Елате и аз ще ви покажа.

Той застана до скрина и ги изчака да го наобиколят.

— Някой има ли ножче?

Клод извади джобно ножче с кокалена дръжка, мистър Богис го взе и отвори най-малкото острие.

После, като работеше на пръв поглед небрежно, но в действителност педантично внимателно, започна да остъргва бялата боя от малък участък върху горната част на скрина. Боята се отлепваше лесно от старата твърда политура отдолу и когато изчисти около пет квадратни сантиметра, отстъпи назад и каза:

— Хайде сега, погледнете го!

Беше прекрасно — малкото парченце топъл махагон, който искреше като топаз, богат и тъмен с истинския цвят на своите двеста години.

— Че какво му е? — попита Ръминс.

— Третирано е! Всеки може да види!

— Как можете да го видите, мистър? Кажете ни.

— Хм, трябва да призная, че е малко трудно за обяснение. Това е предимно въпрос на опит. Моят опит ми казва, че това дърво несъмнено е било обработено с вар. Използват я, за да придадат на махагона този тъмен старинен цвят. Дъба обработват с поташ, за ореха използват азотна киселина, а махагона — винаги с вар.

Тримата мъже се приближиха още малко и се вторачиха в дървото. Сега у тях се бе възбудил известен интерес. Винаги си заслужава да чуеш някой нов начин за мошеничество или измама.

— Погледнете внимателно жилките. Виждате ли оранжевите петънца сред червено-кафявото? Това са следите от варта.

Те се наведоха напред, почти опрели носове в дървото. Първо Ръминс, след него Клод и накрая Върт.

— Освен това и патината го издава — продължи мистър Богис.

— Кое го издава?

Обясни им какво означаваше думата, когато става въпрос за мебели.

— Скъпи приятели, нямате представа на какво са способни тези мошеници, за да имитират твърдата, красива, подобна на бронз истинска патина. Ужасно е, наистина е ужасно и ми прилошава само като заговоря за това! — Той рязко изплюваше всяка дума от върха на езика си и правеше кисели гримаси, за да изрази безкрайното си отвращение. Мъжете чакаха с надеждата да научат още тайни.

— Колко време и усилия са способни да похабят някои простосмъртни, само и само да заблудят невинните! — възкликна мистър Богис. — Направо е отвратително! Знаете ли как са действали тук, приятели мои? Ясно ми е, като бял ден. Почти ги виждам как го правят — дългият и сложен ритуал на триене на дървото с ленено масло, намазването с хитроумно оцветен шеллак, шлифоването с пемза и масло, покриването с восък, който съдържа прах и мръсотия, и накрая загряването, за да се получи тази напукана политура и да придобие вид на двестагодишна. Истински се разстройвам, като виждам подобно мошеничество!

Тримата мъже продължаваха да се взират в малкото парченце тъмно дърво.

— Пипнете го! — нареди мистър Богис. — Докоснете го с пръсти! Така, какво чувствате! Топло ли е или студено?

— Студено е — каза Ръминс.

— Точно така, приятелю! Случайно съществува и такава подробност, че фалшивата патина е студена при докосване. Истинската патина винаги е някак странно топла.

— Тази е нормална — възрази Ръминс, готов да спори.

— Не, сър, студена е. Но, разбира се, необходими са опит и чувствителни пръсти, за да се даде вярна преценка. От вас не би могло да се очаква такова нещо, както и от мен не би могло да се очаква да определя качеството на ечемика ви. Всичко в този живот, драги господине, е опит.

Мъжете се бяха втреничили в странния кръглолик свещеник с изпъкнали очи, но вече не чак толкова подозрително, защото той наистина поназнайваше нещичко от занаята си. Но все още бяха твърде далече от момента, в който щяха да му повярват.

Мистър Богис се наведе и посочи една от металните дръжки на чекмеджето.

— Ето още нещо, върху което фалшификаторите доста се трудят. Старият месинг обикновено има строго характерен цвят. Знаехте ли това?

Те не откъсваха погледи от него, с надежда да научат още тайни.

— Но бедата е там, че са се научили да го фалшифицират изключително сполучливо. На практика вече е почти невъзможно да се открие разликата между „истинско старо“ и „фалшифицирано старо“. Нямам нищо против да си призная, че тук се движа само по усет. Ето защо няма смисъл да изстъргваме боята от дръжките. Това няма да ни помогне много.

— Как можеш да направиш новия месинг да изглежда като стар? — попита Клод. — Нали месингът не ръждясва.

— Напълно сте прав, приятелю. Но тези мошеници си имат своите собствени тайни методи.

— Какви например? — попита Клод. За него всяко сведение от подобно естество беше ценно. Човек не знае кога може да му потрябва.

— Достатъчно е само — обясни мистър Богис — да държат тези дръжки една нощ в кутия с махагонови стружки и нишадър. Нишадърът кара метала да позеленее, но ако излъскаш зеленото,

отдолу остава чудесен мек сребристо топъл блясък, който много наподобява този на стария месинг. О, какви отвратителни неща вършат! С желязото пък имат друг номер.

— Какво правят с желязото? — попита Клод, заплепен.

— Желязото е лесно — отвърна мистър Богис. — Просто заравят железни ключалки, обковки и панти в готварска сол, откъдето за нула време ги изваждат целите ръждясали и на дупчици.

— Ясно — каза Ръминс. — Значи, признавате, че не можете да кажете нищо за дръжките. Доколкото знаете, те може да са от стотици и стотици години. Така ли е?

— А — прошепна мистър Богис и втренчи в Ръминс две големи изпъкнали кафяви очи. — Ето тук грешите. Гледайте сега.

Извади от джоба на самото си малка отвертка. Същевременно, макар че никой не го видя, извади и месингово винтче, което скри в дланта си. После се спря на едно от винтчетата на скрина — имаше ги по четири на всяка дръжка — и внимателно изстърга всички следи от бяла боя от главичката му. После бавно започна да го отвива.

— Ако това е истинско старо месингово винтче от осемнайсети век — обясняваше той, — спиралата няма да е съвсем равна и лесно ще познаете, че ръчно е изработена, с пила. Но ако този скрин е фалшификат от по-модерни времена, викторианската епоха или по-късно, тогава и винтчето ще е от същата епоха. То ще е масово производство, на машина. Всеки може да познае едно машинно винтче. Както и да е, сега ще видим.

За мистър Богис не беше трудно, когато постави ръка върху старото винтче, за да го извади, да го замени с новото, скрито в дланта му. Това беше още един от неговите малки номера и през всичките тези години се беше оказвал изключително полезен. Джобовите на свещеническото му сако винаги бяха натъпкани с евтини месингови винтчета с най-различна големина.

— Ето го — каза той и подаде новото винтче на Ръминс. — Разгледайте го. Забелязвате ли колко еднаква навсякъде е спиралата? Виждате ли? Разбира се, че виждате. Това е най-обикновено евтино винтче, което и вие можете още днес да купите от всеки железарски магазин.

Винтчето премина от ръка на ръка, като всеки го разгледа много внимателно. Сега вече дори Ръминс беше впечатлен.

Мистър Богис прибра в джоба си отвертката заедно с хубавото ръчно изработено винтче, което беше извадил от скрина, после се обърна, бавно мина покрай тримата мъже и се упъти към вратата.

— Драги мои приятели — каза той, като поспря на входа на кухнята, — беше толкова мило от ваша страна, че ми позволихте да надникна в малкия ви дом. Искрено се надявам, че не съм ви отегчил със старческите си брътвежи.

Ръминс вдигна поглед от винтчето, което все още разглеждаше.

— Не ни казахте колко смятахте да ни предложите — каза той.

— А, да — отвърна мистър Богис. — Вярно. Май наистина не ви казах. Ако трябва да говорим честно, струва ми се, че ще ми създаде твърде много главоболия. По-добре да го оставя.

— Колко щяхте да дадете?

— Да не би наистина да искате да се разделите с него?

— Не съм казал такова нещо. Питам ви колко.

Мистър Богис погледна към скрина, наклони глава първо на една страна, после на друга, смръщи вежди, нацупи устни, повдигна рамене и презрително махна с ръка, сякаш искаше да каже, че в действителност едва ли си заслужава изобщо да се замисля по въпроса, нали така?

— Ами да кажем... десет лири. Мисля, че това ще бъде справедливо.

— Десет лири! — извика Ръминс. — Не говорете смешни работи, отче, моля ви!

— Че то ще струва повече, ако го дадем за подпалки! — възмути се Клод.

— Я погледнете сметката — продължи Ръминс и така злостно забодя мръсния си показалец в безценния документ, че мистър Богис се изплаши. — Тук пише точно колко струва! Осемдесет и седем лири! И то когато е бил нов. Сега, когато е старинен, трябва да струва двойно!

— Ще ме извините, сър, но не е така. Това е копие, и то на старо. Но ще ви кажа какво, приятелю — постъпвам доста безразсъдно, но не мога иначе: ще покача до петнайсет лири. Какво ще кажете?

— Дайте петдесет — каза Ръминс.

Блажен трепет премина като иглички през краката на мистър Богис и стигна чак до петите му. Вече беше негов. Скринът беше

негов. В това нямаше никакво съмнение. Но навикът му да купува евтино, колкото се може по-евтино, придобит с годините на нужда и опит, беше прекалено силен у него, за да си позволи да се предаде толкова лесно.

— Драги приятелю — тихо прошепна той, — на мен ми трябват само краката. Възможно е по-късно да успея да използвам и чекмеджетата, но останалото, самият корпус, както съвсем вярно се изрази приятелят ви, е годен само за подпалки.

— Направете ги трийсет и пет — каза Ръминс.

— *Не мога, сър, не мога!* Не си струва. И не бива да си позволявам да се пазаря по този начин. Ще ви направя последно предложение и след това трябва да си тръгвам. Двайсет лири.

— Приемам — озъби се Ръминс. — Ваш е.

— О, господи! — завайка се мистър Богис и закърши ръце. — Ето как отново се подведох. Изобщо не биваше да започвам.

— Вече не можете да се отречете, отче. Сделката си е сделка.

— Да, да, знам.

— Как смятате да го вземете?

— Ами чакайте да помисля. Може би, ако докарам колата си в двора, вие, господа ще бъдете така добри да ми помогнете да го натоварим?

— В кола? Това нещо никога няма да влезе в колата! За това ви е нужен цял камион!

— Не, не мисля. Както и да е. Ще видим. Колата ми е на пътя. Ще се върна за секунда. Все ще се справим някак си, сигурен съм.

Мистър Богис пресече двора, мина през вратата и тръгна по дългата пътека, която водеше през нивите до шосето. Усети, че се кикоти съвсем невъздържано, и му се струваше, че стотици и стотици малки мехурчета се издигат от стомаха му и весело изригват от темето му като газирана вода. Всички жълтурчета наоколо изведнъж се превръщаха в златни лири, които блестяха на слънчевата светлина. Земята беше посипана с тях и той се отклони от пътеката в тревата, за да може да ги газии, да ги тъпче и да чува тихото метално подрънкване, което издаваха, като ги подритваше с крак. С мъка се сдържаше да не хукне да бяга. Но свещениците никога не тичат; те вървят бавно. „Движи се бавно, Богис.“ Запази спокойствие, Богис. Вече няма закъде да бързаш. Скринът е твой! Твой е за дваайсет лири, а струва петнайсет

или дваисет хиляди! Скринът на Богис! След десет минути той ще бъде натоварен в колата ти — лесно ще влезе — и ти ще подкараш към Лондон и ще пееш по целия път! Мистър Богис, който кара Скрин на Богис в колата на Богис. Историческо събитие. Какво не би дал някой вестникар, за да го заснеме! Дали да не го уреди някак? Може би трябва. Ще почака и ще види. О, славен ден! О, чуден, слънчев, летен ден! О, вечна слава!

Отзад, във фермата, Ръминс каза:

— Представяте ли си, това старо копеле ще даде дваисет лири за тоз боклук.

— Справихме се много добре, мистър Ръминс — каза Клод. — Мислите ли, че ще плати?

— Няма да го натоварим на колата, докато не плати.

— Ами ако не влезе в колата? — попита Клод. — Знаете ли какво мисля, мистър Ръминс? Искате ли честно да ви кажа мнението си? Мисля, че тая проклетия е твърде голяма, за да влезе в кола. И тогава какво ще стане? Ще каже да върви по дяволите, ще си замине без него и вие вече няма да го видите. И парите също. Не изглеждаше чак толкова убеден, че иска да го вземе.

Ръминс не отговори, замислен над тази новина и твърде тревожна перспектива.

— Как е възможно такова нещо да влезе в кола? — неумолимо продължи Клод. — Пък и никой свещеник не кара голяма кола. Да сте видели свещеник в голяма кола, мистър Ръминс?

— Не съм.

— Ето, виждате ли! А сега слушайте какво ще ви кажа. Имам една идея. Той нали каза, че му трябва само краката. Така ли беше? Значи, от нас се иска само бърже да ги отрежем още тук, на място, преди да се е върнал, и тогава със сигурност ще влезе в колата. Фактически ние му спестяваме труда да си ги реже сам, когато се прибере у дома. Какво ще кажете, мистър Ръминс? — Плоската тъпа физиономия на Клод лъщеше от блудкава гордост.

— Идеята не е много лоша — каза Ръминс, като гледаше скрина. — Всъщност много си я бива. Хайде тогава да побързае. Ти и Върт го изнесете на двора. Аз ще взема триона. Първо извадете чекмеджетата.

Две минути по-късно бяха изнесли скрина навън и го бяха поставили нагоре с краката наред пилешките курешки, кравешкия тор

и калта. Далечно в полето, по пътеката към шосето, се движеше малка фигурка. Спряха да я погледат. Имаше нещо доста комично в начина, по който тя се движеше. От време на време хукваше в тръст, после правеше нещо като троен скок, а по едно време дори им се стори, че до ушите им, през ливадите, долетяха звуците на весела песен.

— Според мен това е шантав — каза Клод, а Върт се усмихна мрачно и бавно завъртя мътното си око.

Ръминс излезе от бараката, като се поклащаше — тантурест, приличащ на жаба, с дълъг трион в ръка. Клод взе триона и се залови за работа.

— Режи ги ниско — рече Ръминс. — Не забравяй, че ще ги използва за друга маса.

Махагонът беше сух и много твърд и докато Клод работеше, ситен червен прахец се изсипваше от зъбците на триона и меко падаше по земята. Един по един бяха отрязани, Върт се наведе и внимателно ги подреди в редичка.

Клод отстъпи назад да огледа резултата от усилията си. Възцари се дълго мълчание.

— Искам да ви задам само един въпрос, мистър Ръминс — каза бавно той. — Дори и сега ще можете ли да вкарате това огромно нещо в някоя кола.

— Не, ако не е фургон.

— Правилно! — извика Клод. — А свещениците, както знаете, нямат фургони. Обикновено карат някое дребно морисче или остинче.

— Той иска само краката — каза Ръминс. — Ако останалото не влезе, тогава да го остави. Получил си е краката.

— Знаете, че не е така, мистър Ръминс — търпеливо подхвана Клод.

— Дяволски добре знаете, че той ще започне да отбива от цената, ако не натъпче това чудо до последното парче в колата си. Когато става въпрос за пари, свещеникът е не по-малко хитър от всеки друг, не си правете никакви илюзии. Особено този стар дявол. Така че защо да не му дадем подпалките още сега и да приключим въпроса? Къде си държите брадвата? Върт, иди донеси брадвата.

Върт влезе в бараката, изнесе дълга дърварска брадва и я подаде на Клод. Клод плю на дланите си и ги разтри една в друга. После с

няколко високи замаха яростно се нахвърли върху безкракото туловище на скрина.

Работата не беше лека и изминаха няколко минути, преди да успее да го раздроби на парчета.

— Едно ще ви кажа — обяви той, като се изправи и изтри потта от челото си. — Дърводелецът, дето го е сглобил туй нещо, си е разбирал от работата каквото и да ми разправя свещеникът.

— Свършихме тъкмо навреме! — извика Ръминс. — Ето го, идва!

[1] Национален музей за изящни и приложни изкуства от всички страни и епохи. Носи името на кралица Виктория и съпруга ѝ принц Албърт. — Б.пр. ↑

[2] Известна лондонска аукционна фирма. Продава произведения на древно и съвременно изкуство. — Б.пр. ↑

[3] Английска парична единица до 1971 г., равна на 21 шилинга и използвана при изплащането на хонорари, в оценката на картини и състезателни коне и т.н. — Б.пр. ↑

ОТРОВА

Трябва да беше около полунощ, когато се прибрах вкъщи, и щом наближих портата на бунгалото, изгасих фаровете на колата, да не би светлината да проникне през прозореца на страничната спалня и да събуди Хари Поуп. Но не е трябвало да се притеснявам. Докато приближавах, забелязах, че лампата му още свети, значи, все едно беше буден, освен ако не беше заспал, докато е чел.

Паркирах и изкачих петте стъпала до верандата, като внимателно ги броях в тъмното, да не би, когато стигна горе, да продължа да стъпвам по нещо, което не съществува. Пресякох верандата, минах през защитената с мрежа врата и запалих лампата в антрето. Отидох до стаята на Хари, тихо открях вратата и надникнах.

Той лежеше в леглото и видях, че е буден. Но не се помръдна. Дори не обърна глава към мен. Чух го обаче да ме вика:

— Тимбър, Тимбър, ела тук.

Говореше бавно, пошепваше всяка дума внимателно, разчленено и аз рязко отворих вратата и бързо тръгнах към него.

— Спри. Чакай, Тимбър. — Едва чувах какво ми казва. Имах чувството, че невероятно се напруга, за да произнесе думите.

— Какво има, Хари?

— Шшшшт! — прошепна той. — Шшшшшт! За бога, не вдигай шум. Свали си обувките, преди да приближиш. Моля те, прави каквото ти казвам.

Начинът, по който говореше, ми напомни за Джон Барлинг, след като го простреляха в корема. Тогава той се беше подпрял на един сандък, в който имаше резервен самолетен двигател, държеше се с две ръце за корема и говореше нещо за немския пилот със същия дрезгав напрегнат полушепот, както Хари сега.

— Бързо, Тимбър, но първо си събуй обувките.

Не можех да разбера за какво му трябваше да си събувам обувките, но прецених, че ако е болен, на какъвто ми приличаше, най-

добре беше да му угодя, затова се наведох, събух си обувките и ги оставих наред стаята. После се приближих до леглото му.

— Не докосвай леглото! За бога, не докосвай леглото!

Все още говореше като прострелян в стомаха, лежеше по гръб, завил три четвърти от тялото си само с чаршаф. Беше облечен в пижама на сини, кафяви и бели райета и обилно се потеше. Нощта беше гореща и аз самият бях малко потен, но не като Хари. Цялото му лице беше мокро, а възглавницата около главата му бе прогизнала от влага. Приличаше на човек с тежък маларичен пристъп.

— Какво има, Хари?

— Пама^[1].

— Пама! О, божичко. Къде те ухапа? Преди колко време?

— Тихо — прошепна той.

— Слушай, Хари — казах аз, наведох се напред и го докоснах по рамото, — не трябва да губим време. Хайде сега, бързо кажи къде те ухапа.

Той лежеше напълно неподвижен и напрегнат, като че ли едва сдържаше някаква остра болка.

— Не съм ухапан — прошепна. — Още не. Върху корема ми е. Спи.

Бързо отскочих назад. Не можах да се въздържа и се втренчих в корема му или по-скоро в чаршафа, с който беше покрит. Той беше измачкан и не можеше да се разбере дали отдолу има нещо.

— Сериозно ли говориш, че в момента върху корема ти лежи пама?

— Кълна се.

— Как е попаднала там?

Нямаше защо да го питам — беше съвсем ясно, че не се занася. Трябваше да му кажа да мълчи.

— Четях — рече Хари, като изговаряше всяка дума много бавно, внимателно и разчленено, за да не движи коремните мускули. — Лежах по гръб и четях и изведнъж почувствувах, че на гърдите ми, зад книгата, има нещо. Нещо, което ме гъделичкаше. После с тъгълчето на окото си видях тази малка пама, която пълзеше по пижамата ми. Малка — около двайсет и пет сантиметра. Знаех, че не бива да мърдам. А и да исках, не можех. Лежах и я гледах. Помислих, че ще полази върху чаршафа. — Хари млъкна и остана така няколко секунди. Очите му се

плъзнаха надолу по тялото, към мястото, където чаршафът покриваше корема му — очевидно искаше да се увери, че шепотът му не смуцава животното, което лежеше там. — На чаршафа имаше гънка — продължи той, като сега говореше още по-бавно отпреди и толкова тихо, че за да го чуя, трябваше да се навеждам. — Виждаш ли, още е там. Мушна се под нея. През пижамата я усещах как пълзи по крема ми. После спря да се движи и сега лежи там на топло. Вероятно спи. Чаках те. — Той вдигна очи и ме погледна.

— От колко време?

— Часове — прошепна той. — Часове — гадни, безкрайни часове. Няма да издържа много, без да се движа. Кашля ми се.

Не се съмнявах в достоверността на разказа му. Всъщност подобно поведение съвсем не беше необичайно за памата. Тя се навърта около жилищата на хората и обича топли места. Необичайното беше, че Хари не бе ухапан. Ухапването ѝ е много опасно, освен ако не се вземат незабавни мерки. В Бенгалия тези змии всяка година убиват доста хора, особено по селата.

— Добре, Хари — сега вече и аз шепнех. — Не мърдай и не говори, само ако ти се наложи. Знаеш, че няма да те ухапе, ако не я уплашим. За нула време ще оправим работата.

Безшумно излязох по чорапи от стаята и взех от кухнята малък остър нож. Сложих го в джоба на панталона си, за да го използвам незабавно, ако нещо се случеше, докато измисляхме план за действие. Ако Хари се изкашляше, ако мръднеше или стореше нещо, което да изплаши памата, и тя го ухапе, щях да изрежа ухапаното място и да се опитам да изсмуча отровата. Върнах се в стаята, а Хари все още лежеше неподвижно и цялото му лице плуваше в пот. Очите му ме следваха, докато пресичах спалнята и стигнах до леглото му, виждах, че се чуди какво ли съм направил, и аз заставах край него, като се опитвах да измисля най-разумния начин на действие.

— Хари — казах и докато говорех, приближих уста почти до ухото му, за да не се налага да повишавам глас повече от най-тихия шепот. — Мисля, че ще е най-добре да повдигна чаршафа много, много бавно и тогава ще можем да погледнем. Вярвам, че ще успее да го направя, без да я стресна.

— Не ставай глупак! — Гласът му беше равен. Изговаряше всяка дума твърде, бавно, твърде внимателно и твърде тихо, за да може да

изрази нещо. Изразяваше го обаче с очите си и с ъгълчетата на устата си.

— Защо?

— Светлината ще я уплаши. Там отдолу сега е тъмно.

— Тогава бързо да дръпна чаршафа и да я изхвърля, преди да те нападне.

— Защо не извикаш лекар? — каза Хари.

Начинът, по който ме гледаше, красноречиво говореше, че това е било първото, за което сам е трябвало да се сетя.

— Лекар, разбира се. Точно така. Ще извикам Гандербай.

Излязох на пръсти, намерих номера на Гандербай в указателя, вдигнах слушалката и казах на телефонистката да побърза.

— Доктор Гандербай. Тимбър Удс се обажда.

— Здравейте, мистър Удс, още ли не сте си легнали?

— Слушайте, можете ли да дойдете веднага? И донесете серум срещу ухапване от пама.

— Кой е ухапан? — въпросът долетя толкова рязко, че прозвуча като малка експлозия в ухото ми.

— Никой. Все още никой. Но Хари Поуп лежи в леглото и върху корема му има една — заспала е под чаршафа.

Около три секунди цареше тишина. После, като говореше бавно, вече не като експлозия, а ясно и отчетливо, Гандербай каза:

— Кажете му да не мърда. Не трябва нито да мърда, нито да говори. Разбирате ли?

— Естествено.

— Идвам веднага!

Той затвори, а аз се върнах в спалнята. Хари ме следеше с очи, докато се приближавах към леглото.

— Гандербай идва. Каза да лежиш неподвижно.

— А какво, по дяволите, мисли, че правя!

— Слушай, Хари, той каза да не говориш. Изобщо да не говорим. И двамата.

— Защо не млъкнеш тогава? — докато изричаше това, едната половина на устата му започна да потрепва надолу с бързи конвулсивни движения, които продължиха известно време, след като беше млъкнал. Извадих кърпичката си, много внимателно избърсах

потта от лицето и челото му и докато пръстите ми го докосваха, усетих през плата лекото потрепване на мускулчето около устата му.

Отидох в кухнята, извадих лед от хладилника, увих го в една салфетка и започнах да го чукам на ситно. Никак не ми харесваше тази работа с устата. Нито пък начинът му на говорене. Занесох студения компрес в стаята и го сложих върху челото му.

— Ще те охлади.

— Махни го — прошепна. — Ще ме накара да кашлям. — Мускулчето отново се разигра.

Лъчът на фар просветна през прозореца и колата на Гандербай сви пред бунгалото. Излязох да го посрещна, като държах ледения компрес в две ръце.

— Как е? — попита Гандербай, но не спря да поговорим, а пресече верандата, мина покрай мен и влезе в антрето. — Къде е той? В коя стая?

Постави чантата си върху един стол в антрето и ме последва в спалнята на Хари. Беше обут с меки домашни пантофи и стъпваше безшумно и леко като предпазлива котка. Хари го наблюдаваше с крайчетата на очите си. Гандербай стигна до леглото, погледна приятеля ми и се усмихна уверено и успокояващо, като кимна с глава, за да му покаже, че това е проста работа и че не бива да се безпокои, а да остави всичко на чичо доктор. После се обърна и отново излезе в антрето. Последвах го.

— Първо да се опитаме да му вкараме малко серум — каза той, като отвори чашата си и започна да се приготвя. — Венозно. Но трябва да го направя прецизно. Не бива дори да трепне.

Отидохме в кухнята и той стерилизира иглата. Взе по-малка спринцовка в едната ръка и някакво шишенце в другата, прободете гумената запушалка с иглата и започна да изтегля бледожълтата течност с буталото. После ми подаде спринцовката.

— Ще държите това, докато го поискам.

Взе си чантата и заедно се върнахме в стаята. Сега очите на Хари блестяха широко отворени, Гандербай се наведе над него и много предпазливо, сякаш докосваше дантела от шестнайсети век, нави ръкава на пижамата му до лакътя, без да помръдва ръката. Забелязах, че стоеше доста настрани от леглото. После прошепна:

— Ще ви направя инжекция. Серум. Само едно бодване, но се опитайте да не мърдате, не стягайте коремните мускули. Отпуснете се.

Хари погледна спринцовката.

Гандербай извади от чантата си червено гумено маркуче, пъхна единия му край под бицепса на Хари и после здраво го завърза на възел. Почисти със спирт малък участък от голата ръка, подаде ми памука, пое спринцовката с примижали очи и изцърка част от жълтата течност. Стоях неподвижно до него и го наблюдавах. Хари също го наблюдаваше и лицето му така обилно се потеше и лъщеше, сякаш се бе намазал с дебел слой крем, който се топеше върху кожата му и се стичаше по възглавницата.

Виждах синята вена от вътрешната страна на ръката му, която се беше издула от турникета, после видях иглата над вената, Гандербай, който държеше спринцовката почти опряна до ръката и плъзгаше иглата през кожата в синята вена, плъзгаше я бавно, но толкова уверено, че тя влизаше леко като в масло. Хари погледна към тавана, затвори очи, отново ги отвори, но не помръдна.

Когато свърши, Гандербай се наведе и приближи устни до ухото му.

— Сега няма опасност, дори да ви ухапе. Но не мърдайте. Моля ви, не мърдайте. Ще се върна след минутка.

Той взе чантата си и излезе в антрето, а аз го последвах.

— Сега в безопасност ли е?

— Не.

— До каква степен е в безопасност?

Дребничкият лекар стоеше в антрето и търкаше долната си устна.

— Все пак трябва донякъде да го предпази, нали?

Той се обърна и се запъти към вратата с мрежа срещу комари, която извеждаше на верандата. Помислих, че ще излезе, но той се спря от вътрешната ѝ страна и се загледа навън в нощта.

— Не е ли добър серумът? — попитах.

— За съжаление не — отвърна, без да се обръща. — Може да го спаси. Но може и да не го спаси. Опитвам се да измисля какво друго бих могъл да направя.

— Дали да не дръпнем чаршафа и да я изхвърлим, преди да има време да нападне?

— Никога! Нямаме право да поемаме такъв риск. — Говореше рязко и гласът му се извисяваше малко повече от обикновено.

— Но не можем да го оставим просто да си лежи. Нервите му няма да издържат.

— Моля ви! Моля ви! — възкликна той, като се обърна и вдигна двете си ръце високо във въздуха. — Не така бързо, моля ви. Тук не трябва да се действа, без да се мисли за последиците. — Избърса челото си с носна кърпичка и остана намръщен, прехапал устни. — Слушайте — обади се най-после. — Има начин да се справим. Знаете ли какво трябва да направим — трябва да упоим памата, както е легнала там.

Идеята беше великолепна.

— Не е безопасно, защото е студенокръвно животно, а при тях упойките не действуват нито така добре, нито толкова бързо. Но е най-доброто, което може да се измисли. Бихме могли да използваме етер... хлороформ... — говореше бавно, опитвайки се да дооформи мисълта си, докато я произнасяше.

— Кое ще използваме?

— Хлороформ — реши внезапно. — Обикновен хлороформ. Така е най-добре. А сега, бързо! — Хвана ме за ръката и ме задържа към верандата. — Отидете с колата у нас! Докато стигнете, аз ще съм събудил прислужника си по телефона и той ще ви покаже шкафа с отровите. Ето ключа. Вземете едно шише хлороформ. На него има оранжев етикет и отгоре си пише. Аз ще остана тук, в случай че нещо се случи. А сега, бързо! Хайде! Не, не, обувки не ви трябва!

Карах бързо и след петнайсетина минути донесох хлороформа. Гандербай излезе от стаята на Хари и ме посрещна в антрето.

— Носите ли го? Добре, добре. Тъкмо му обяснявах какво смятаме да направим. Но сега трябва да побързаме. Никак не му е лесно да лежи така през цялото време. Боя се, че може да мръдне.

Той се върна в спалнята и аз го последвах, като внимателно носех шишето с две ръце. Хари лежеше в същото положение, както и преди, и потта се стичаше по бузите му. Лицето му бе пребледняло и мокро. Той обърна очи към мен, а аз му се усмихнах и кимнах уверено. Той продължи да ме гледа. Вдигнах палец и му направих знака „Всичко е наред“. Хари затвори очи. Гандербай беше коленичил до

леглото, а на пода до него лежеше маркуче, използване преди това за турникет, към единия му край беше прикрепил малка книжна фунийка.

Започна да повдига ъгълчето на горния чаршаф, който беше подпъхнат под дюшека. Работеше точно на линия с корема на Хари, на около двацет и пет сантиметра от него, а аз наблюдавах пръстите му, които леко подръпваха края на чаршафа. Действуваше толкова бавно, че беше почти невъзможно да се долови някакво движение както на пръстите, така и на чаршафа, който те подръпваха.

Най-после успя да откряне малък процеп. Взе гуменото маркуче и пъхна единия му край в процепа, тъй че да може да го плъзга отдолу по дюшека към тялото на Хари. Не знам колко време му отне да плъзне този маркуч няколко сантиметра навътре. Може би двацет минути, а може и четирийсет. Изобщо не го виждах да мърда. Знаех, че влиза, защото видимата му част постепенно се скъсяваше, но бях убеден, че памата не е усетила и най-слабото трепкане. Сега и самият Гандербай беше плувнал в пот. По челото и горната му устна бяха избили едри капки. Ръцете му обаче не трепнаха и забелязах, че очите му не бяха насочени към маркуча, а към смачканата част на чаршафа над стомаха на Хари.

Без да отмества поглед, той протегна ръка, за да му подам хлороформа. Отворих стъклената запушалка и поставих шишето, в ръката му, но не го пуснах, преди да се уверя, че здраво го е хванал. После ми кимна да се приближа и прошепна:

— Кажете му, че ще намокря дюшека и под тялото му ще стане много студено. Трябва да е подготвен за това и не бива да мърда. Кажете му го отсега.

Наведох се над Хари и му предадох думите на лекаря.

— Защо не свършва вече? — рече той.

— Сега ще свърши, Хари, но ще усетиш силен студ, затова бъди готов.

— О, боже всемогъщи, свършвайте, свършвайте!

За пръв път той повиши глас и Гандербай рязко вдигна глава, гледа го няколко секунди, а после продължи работата си.

Сипа няколко капки хлороформ в книжната фунийка и изчака да се стекат по тръбичката. После наля още малко. Почака отново и тежката сладникава миризма на хлороформа изпълни стаята, донасяйки със себе си слаби, неприятни асоциации за сестри и

хирурзи, застанали в бяла стая около дълга бяла маса. Сега Гандербай наливаше непрекъснато и аз виждах как тежките изпарения на хлороформа кръжат бавно, като пушек, над книжната фунийка. Лекарят спря за миг, дигна шишето към светлината, напълни още една фунийка и ми го върна обратно. Бавно изтегли гумената тръбичка изпод чаршафа, след което се изправи.

Напрежението при пъхането на тръбичката и сипването на хлороформа трябва да е било огромно, защото си спомням, че когато се обърна и ми зашепна, гласът му беше тих и отпаднал:

— Ще почакаме, петнайсет минути. Просто за да сме сигурни.

Наведох се и го съобщих на Хари:

— Ще изчакаме петнайсет минути, за да сме сигурни, но вероятно вече се е упоила.

— Тогава защо, за бога, не надникнете да видите! — Хари отново проговори високо и Гандербай рязко се извърна, дребното му кафяво лице изведнъж стана много, много гневно. Очите му бяха силно черни и той ги втренчи в Хари, чийто мимически мускул отново се разигра. Извадих кърпичката си и избърсах потта му, като междувременно се опитвах лекичко да го потупам по челото за успокоение.

После застанахме до леглото и зачакахме, като Гандербай непрекъснато наблюдаваше лицето на Хари с някакво странно напрегнато изражение. Дребничкият лекар-индиец съсредоточаваше цялата сила на волята си, за да го накара да мълчи. През всичкото време нито за миг не откъсна очи от пациента си и макар че не издаваше звук, имах чувството, че не престава да му крещи: „Сега слушай, трябва да слушаш, не бива да провалиш всичко накрая, чуваш ли ме!“ И Хари лежеше, устата му играеше, потеше се, затваряше очи, отваряше ги, гледаше мен, чаршафа, тавана, отново мен, но нито веднъж Гандербай. И въпреки това докторът го държеше подчинен на волята си. Миризмата на хлороформ беше потискаща и ми се повръщаше, но не можех да напусна стаята точно сега. Имах чувството, че някой надува огромен балон, който всеки миг ще се пръсне, но не можех да откъсна очи от него.

Най-после Гандербай се обърна, кимна ми и аз разбрах, че беше готов да започва.

— Вие минете от другата страна на леглото — каза. — Всеки от нас ще хване по един край на чаршафа и ще го повдигнем заедно, но много бавно, моля ви, и много тихо.

— Кротувай сега, Хари — рекох, минах от другата страна на леглото и хванах чаршафа. Гандербай застана срещу мен и двамата започнахме да го издърпваме, като го повдигахме от тялото на Хари, отвивахме го много бавно, като хем стояхме на почетно разстояние, хем се навеждахме напред и се опитвахме да надникнем отдолу. Миризмата на хлороформ беше ужасна. Спомням си, че се опитвах да задържа дъха си и когато не можех повече, мъчех се да не дишам дълбоко, за да не прониква в дробовете ми.

Сега вече гърдите на Хари се оголиха изцяло или по-скоро горнището на раираната му пижама, после зърнах белия шнур на панталоните му, прилежно завързан на фльонга. Малко по-надолу се показва някакво седефено копче, каквото никога не съм имал на пижамата си, никакво копче на цепката, камо ли седефено. Пустият му Хари, помислих си, много е изискан. Странно как понякога в най-напрегнати моменти човек се сеца за глупости. Аз например съвсем ясно си спомням, че си помислих, когато видях онова копче, колко е изискан Хари.

Но освен копчето на корема му нямаше нищо.

Тогава задърпахме чаршафа по-бързо и когато открихме краката и стъпалата му, пуснахме го да се свлече на пода до леглото.

— Не се движете — каза Гандербай, — не се движете, мистър Поуп. — И започна да наднича покрай тялото на Хари и под краката му. — Трябва да внимаваме, това животно може да е къде ли не. Може да е в крачолата на пижамата му.

Щом Гандербай изрече тези думи, Хари бързо вдигна глава от възглавницата и си погледна краката. За пръв път правеше някакво движение. После изведнъж скочи, изправи се върху леглото си и трескаво започна да тръска краката си във въздуха. В този момент и двамата с Гандербай решихме, че е ухапан, и лекарят вече бъркаше в чантата си за скалпела и турникета, когато Хари спря да подрипва, застана неподвижно, втренчи се в дюшека, върху който беше стъпил, и изкрещя:

— Няма я!

Гандербай се изправи и за миг също погледна дюшека, а после Хари. На Хари му нямаше нищо. Не беше ухапан и нямаше да бъде ухапан, нямаше да умре и всичко беше чудесно. Но от това като че ли никой не се почувства по-добре.

— Мистър Поуп, вие, разбира се, сте съвсем сигурен, че сте я видели? — В гласа на Гандербай прозвуча нотка на сарказъм, което никога не би се случило при обикновени обстоятелства. — И не смятате, че има вероятност да сте сънували, нали, мистър Поуп?

От начина по който Гандербай гледаше Хари, разбрах, че сарказмът не беше преднамерен. Просто малко отпускане след изживяното напрежение.

Хари стоеше на леглото в раираната си пижама, гледаше лекаря кръвнишки и по бузите му избиваше червенина.

— Искате да кажете, че лъжа, така ли? — изкрещя той.

Гандербай стоеше съвсем неподвижен и го гледаше. Хари пристъпи крачка напред върху леглото и очите му силно заблестяха.

— Ах ти, мръсен, смрадлив индийски плъх!

— Млъкни, Хари — обадох се.

— Ах ти, мръсен, черен...

— Хари! — извиках. — Млъкни, Хари! — Нещата, които казваше, бяха ужасни.

Гандербай излезе от стаята, сякаш двамата с Хари не съществувахме. Последвах го и докато пресичаше антрето, за да излезе на верандата, сложих ръка на рамото му.

— Не го слушайте какво приказва — рекох. — Това нещо му е подействувало така, че не знае какво прави.

Слязохме от стълбата на алеята, пресякохме я и се озовахме при стария му морис. Той отвори вратата и влезе вътре.

— Свършихте чудесна работа — рекох. — Толкова съм ви благодарен, че дойдохте.

— Той има нужда от хубава почивка — отвърна докторът тихо, без да ме погледне, запали двигателя и потегли.

[1] Особено отровна змия, разпространена в Бенгалия. — Б.пр. ↑

ЛАТИНОАМЕРИКАНЕЦЪТ

Наближаваше шест часът, затова реших да си купя една бира, да изляза навън и да се изтегна в някой шезлонг край басейна, за да уловя малко от късното следобедно слънце.

Влязох в бара, купих си бирата, изнесох я навън и тръгнах през градината към плувния басейн.

Беше хубава градина с обширни тревни площи, лехи с азалии и високи кокосови палми. Вятърът силно духаше във върховете на палмите и караше листата да съскат и пропукват, сякаш пламтяха. Виждах сноповете големи кафяви орехи, увиснали под листата.

Около басейна имаше много шезлонги и бели масички под огромни пъстри чадъри, край които седяха загорели мъже и жени по бански. В басейна имаше три-четири момичета и около дузина момчета, които пляскаха във водата, вдигаха страхотна врява и си подхвърляха някаква гумена топка.

Спрях се и ги загледах. Момичетата бяха англичанки от хотела. За момчетата не знаех нищо, но говореха като американци и реших, че най-вероятно са курсанти, слезли на брега от американския учебен кораб, който сутринта беше пристигнал в пристанището.

Седнах под един жълт чадър, където имаше четири свободни места, налях си бирата, запалих цигара и блажено се изтегнах назад.

Беше ми много приятно да седя така на слънцето, да отпивам от бирата си и да дръпвам от цигарата. Приятно ми беше да седя и да наблюдавам къпещите се, които пляскаха из зеленикавата вода.

Американските момчета чудесно се разбираха с англичанките. Бяха достигнали етапа, в който се гмуркаха под водата, хващаха ги за краката и ги вдигаха нагоре.

Точно тогава забелязах някакъв дребен възрастен човечец, който пъргаво крачеше по ръба на басейна. Беше облечен в безупречен бял костюм и вървеше много бързо, с лека подскачаща походка, като при всяка крачка се повдигаше високо на пръсти. На главата си имаше

голяма кремава панамена шапка, припкаше край басейна и оглеждаше хората и столовете.

Спря до мен и се усмихна, разкривайки два реда много дребни, неравни, леко пожълтели зъби. Аз също му се усмихнах.

— Извинете, моля, може аз седна тук?

— Разбира се — отвърнах. — Сядайте.

Той подрипна зад стола, провери здравината му, после седна и кръстоса крака. Белите му обувки от шевро бяха целите на дупчици — за проветрение.

— Хубава вечер — каза той. — Тук в Джамайка всички вечери хубави.

Не можех да определя дали говореше с италиански или испански акцент, но бях сигурен, че е латиноамериканец. А беше и доста стар, като го погледнеш отблизо. Сигурно някъде около шейсет и осем — седемдесет.

— Да — отвърнах. — Тук е прекрасно.

— И кои, ако аз смея запита, са всички тез? Тез не хотелски хора. — Той сочеше къпещите се в басейна.

— Мисля, че са американски моряци. Американци, които се учат за моряци.

— Разбира се, те американци. Кой друг на свят може вдига такъв шум. Вие не американец, нали?

— Не — отвърнах. — Не съм.

Изведнъж един от американските курсанти изникна пред нас. От тялото му се стичаше вода, а до него стоеше едно от момичетата.

— Заети ли са местата? — попита той.

— Не — отвърнах.

— Имате ли нещо против да седнем?

— Сядайте.

— Благодаря — каза момчето. В ръцете си държеше пешкир и щом седна, го разгъна и извади отвътре пакет цигари и запалка. Предложи цигара на момичето, но то отказа, после предложи на мен и аз си взех. Дребосъкът до мен каза:

— Благодаря, не, но аз мисля изпуша пура.

Отвори табакера от крокодилска кожа, взе си една пура, после извади и ножче, в края на което имаше ножичка, и отрязва края на пурата.

— Ето сега ще ви запаля — протегна запалката си американчето.

— Това няма пали в такъв вятър.

— Разбира се, че ще запали. Винаги пали.

Дребосъкът извади незапалената пура от устата си, наклони глава на една страна и погледна момчето.

— Винаги? — повтори бавно.

— Разбира се, никога не отказва. Или поне когато аз я паля.

Главата на човечето беше все още наклонена встрани и той продължаваше да гледа момчето.

— Така, така, значи, вие казва тоз прочута запалка никога не отказва. Нали това казва?

— Разбира се — отвърна момчето. — Точно така.

Беше около деветнайсет или двайсетгодишно, с дълго луничаво лице с доста остър, като птича човка нос. Гърдите му не бяха много загорели и по тях също имаше лунички и тук-там кичурчета светло-червеникави косми. Държеше запалката в дясната си ръка, готов да въртне колелцето.

— Никога не отказва — повтори той леко усмихнат, защото съзнателно преувеличаваше качествата на малката си гордост. — Давам ви дума, че никога не отказва.

— Едно моментче, моля. — Ръката, която държеше пурата, се вдигна нагоре с отворена длан, като че ли спираше улично движение. — Само едно моментче. — Имаше някакъв странен, мек и безизразен глас и през цялото време не сваляше поглед от момчето.

— Може би ние се хване на един малък бас? — Той се усмихна на момчето. — Не искаш ли ние хване на малък бас дали ваша запалка пали?

— Разбира се, че ще се обзаложа — отвърна момчето. — Защо не?

— Вие обича да се хваща на бас?

— Разбира се. Винаги се хващам на бас.

Мъжът замълча и започна да разглежда пурата си. Трябва да си призная, че начинът, по който се държеше, не ми хареса особено. Имах чувството, че вече се опитва и да спечели нещо, и да накара момчето да се почувства неловко, като същевременно предвкусва удоволствието от някаква своя малка тайна.

Той отново погледна момчето и бавно каза:

— Аз също обича да се хваща на бас. Защо не се хване на хубав бас за това нещо? Хубав, голям бас.

— Един момент — отвърна курсантът. — Не ми е възможно. Но ще се обзаложа на четвърт долар. Ще се обзаложа дори на цял долар или на местни пари, някакви шилинги, предполагам.

Дребосъкът отново замахна с ръка.

— Слушай мен. Сега ние ще се забавлява. Ще се хваща на бас. После се качва в моя стая в хотела, дето няма вятър, и аз се хваща на бас, че ти не може запалиш твоя прочута запалка десет пъти поред, без да откаже нито веднъж.

— Обзалагам се, че мога — каза момчето.

— Много добре. Чудесно. Ние се хваща на бас, да?

— Разбира се. Залагам един долар.

— Не, не. Аз ти предлага много хубав бас. Аз богат човек, който обича риска. Слушай. Пред хотела стои моя кола. Много хубав кола. Американска. От твоя страна — кадилак...

— Е, е, чакайте малко. — Момчето се облегна назад в шезлонга и се засмя. — Не мога да отговаря с подобна вещ. Това е направо щура идея.

— Въобще не щура. Ти успяваш запали десет пъти поред твоя запалка и кадилак твой. Ти искаш този кадилак, да?

— Разбира се, че бих искал да имам кадилак. — Момчето се усмихваше.

— Добре. Чудесно. Ние се хваща на бас и аз залага моя кадилак.

— А аз какво да заложа?

Дребосъкът бавно отлепи червения бандерол от все още незапалената си пура.

— Аз никога не кара тебе, мой приятел, заложи нещо, което няма. Разбираш?

— Тогава какво да заложа?

— Аз направи това много лесно за тебе, да?

— О'кей. Направете го лесно.

— Нещо дребно, което ти можеш позволиш да дадеш и ако се случи така, че ти загубиш, няма да се чувстваш много зле. Нали така?

— Какво например?

— Например, може би малко пръстче на твоя лява ръка.

— Моето какво? — Момчето спря да се усмихва.

— Да. Защо не? Ти печели, ти взима кола. Ти губи, аз взима пръст.

— Не разбирам. Как така вие взимате пръста?

— Аз го отсека.

— Хиляди дяволи! Що за шантав бас! Мисля, че ще остана само на един долар.

Дребосъкът се облегна назад, разпери ръце с дланите нагоре и леко презрително сви рамене.

— Така, така, така — каза той. — Аз не разбира. Ти казва, че тя пали, а не иска да се басира. Тогава да се откажем, да?

Момчето седеше съвсем неподвижно, втренчило поглед в къпещите се. После внезапно си спомни, че не си беше запалило цигарата. Пъхна я между устните си, скри запалката между шепите и завъртя колелцето. Фитилът се запали и загоря с малко устойчиво жълто пламъче. Така както си държеше ръцете, вятърът изобщо не достигаше до него.

— Може ли и аз да запаля? — обадох се.

— Господи, съжалявам. Забравих ви.

Протегнах ръка за запалката, но той стана и дойде при мен да ми запали.

— Благодаря — казах и момчето се върна на мястото си.

— Добре ли прекарвате? — попитах го.

— Чудесно — отвърна той. — Тук си го бива.

После настъпи тишина. Беше ми ясно, че с нелепото си предложение дребосъкът е успял да наруши душевния покой на курсанта. Той седеше неподвижно и се виждаше как лека-полека вътрешно започва да се напруга. После взе да се върти на мястото си, да се поглажда по гърдите и почесва по врата, докато накрая сложи ръце върху коленете си и забарабани с пръсти по капачките си. Скоро вече потропваше и с единия крак.

— Я нека пак да уточним този ваш бас — каза най-после. — Вие предлагате да се качим в стаята ви и ако запаля тази запалка десет пъти поред, ще спечеля кадилак. Ако откаже само веднъж, тогава ще платя с малкия пръст на лявата си ръка. Така ли е?

— Точно така. Това бас. Но аз мисля, че тебе страх.

— Какво ще направим, ако загубя? Сам ли трябва да си държа пръста, докато го сечете?

— О, не! Това не добре. А и ти може изкушиш и откажеш да държиш пръст. Това, което аз направи, е следно. Аз върже твоя ръка за маса, преди ние започне, и застане до нея с ножа, готов да каже *клъц*, щом твоя запалка откаже.

— Коя година е кадилакът? — попита момчето.

— Извини. Аз не разбира.

— Коя година — на колко години е кадилакът?

— А! На колко години. Да. Последна година. Съвсем нова кола. Но аз вижда, че ти не обичаш да се басира. Всички американци такива.

Момчето замълча само за миг, през който погледна първо към момичето, а след това към мен.

— Добре — каза рязко. — Ще се обзаложа с вас.

— Чудесно! — Човечето тихичко плесна с ръце. — Прекрасно — каза. — Ние направи това сега. А вие, сър — обърна се към мен, — може би вие бъде така добър да... как се казва... да бъде рефер.

Имаше бледи, почти безцветни очи с мънички блестящи черни зеници.

— Според мен — казах — този бас е безумен. Мисля, че не ми харесва особено.

— И на мен също — каза момичето. Обаждаше се за първи път. — Това е един глупав, шантав бас.

— Сериозно ли възнамерявате да отсечете пръста на това момче, ако загуби? — попитах.

— Разбира се. Също и да му дам кадилак, ако спечели. Хайде. Ние отива в моя стая.

Той се изправи.

— Ти иска първо облечеш дрехи?

— Не — отвърна момчето. — Ще дойда така. — После се обърна към мен. — Ще ми направите голяма услуга, ако дойдете с нас в ролята на арбитър.

— Добре — отвърнах. — Ще дойда, но басът не ми харесва.

— Ти също ела — каза той на момичето. — Ела да гледаш.

Дребосъкът ни поведе през градината към хотела. Сега беше оживен и възбуден и това като че ли го караше да подрипва още по-високо на пръсти.

— Аз живее в странично крило. Вие иска види първо кола? Тя ето тук.

Заведе ни до място, откъдето се виждаше централният паркинг на хотела, спря и ни посочи лъскав бледозелен кадилак, паркиран наблизо.

— Ето я. Зелена кола. Тебе харесва?

— Уха, бива си я! — каза момчето.

— Добре. Сега ние качи горе и види дали ти може спечели нея.

Последвахме го в страничното крило и тръгнахме нагоре по стълбите.

Той отключи вратата и всички се скупчихме в голяма, приятна на вид стая с две легла. На ръба на едното беше праметнат дамски пенъор.

— Първо — каза човечето — ние пием по едно малко мартини.

Питиетата бяха върху една масичка в отсрещния ъгъл и само чакаха да бъдат приготвени. Имаше и шейкър, и лед, и много чаши. Той се зае с мартинитата, но междувременно бе натиснал звънеца и скоро на вратата се почука и в стаята влезе прислужница.

— А! — възкликна той, остави бутилката с джина, извади портфейла от джоба си и измъкна банкнота от една лира. — Ти сега направиш нещо за мен, моля — каза, като ѝ подаде банкнотата. — Задръж това. Ние тук смята играе една игра и затова аз искам ти намериш две — не, три неща. Аз искам пирони, искам чук и още искам един сатър, месарски сатър, който ти можеш намериш в кухня. Ти можеш намериш тези, да?

— *Сатър?* — Прислужницата широко разтвори очи и скръсти ръце пред гърдите си. — Искате да кажете, *истински* сатър.

— Да, да, разбира се. Побързай сега, моля. Аз знам ти може намери тези неща за мен.

— Да, сър. Ще се опитам, сър. Разбира се, че ще се опитам да ги намеря.

И тя излезе.

Дребосъкът раздаде мартинитата. Стояхме и отпивахме от питиетата — момчето с дългото луничаво лице и острия нос, голо, с изключение на избелелите кафяви плувки; англичанката — русо момиче с едър кокал и бледосин бански, което нито за миг не сваляше очи от момчето и го наблюдаваше над ръба на чашата си; човечето с безцветните очи и с безупречния бял костюм, което отпиваше от мартинито и гледаше момичето в бледосиния бански. Не знаех какво

да си мисля за цялата работа. По всичко личеше, че латиноамериканецът приема баса сериозно и наистина възнамерява да отсече пръста на момчето. Но какво, по дяволите, щеше да стане, ако момчето загуби? Тогава трябваше да го откараме в болницата с кадилака, който не беше спечелил. Чудо работа щеше да стане, няма що! И изобщо, ако питаха мен, цялата тази история беше идиотска, глупава и напълно излишна.

— Не смятате ли, че басът е доста глупав? — обадох се аз.

— Мисля, че е добър бас — отвърна момчето. То вече беше обърнало едно двойно мартини.

— А аз мисля, че е глупав и нелеп — каза момичето. — Какво ще стане, ако загубиш?

— Няма значение. Като се замисля, не си спомням досега да съм имал полза от малкия пръст на лявата си ръка. Ето го тук, а досега не е направил нищо за мен. Така че защо да не го заложа? Според мен басът е хубав.

Дребосъкът се усмихна, взе шейкъра и отново напълни чашите ни.

— Преди ние започне — каза, — аз връча на рефер ключ от кола. — Той извади от джоба си ключ за кола и ми го подаде. — Документи — продължи, — документи за собственост и застраховка в жабка на кола.

Прислужницата отново се появи. В едната си ръка държеше малък сатър — с такива месарите разсичат кокалите, — а в другата чук и торбичка с пирони.

— Браво! Ти донесла всичко. Благодаря. Сега можеш вървиш. — Той я изчака да затвори вратата, после постави инструментите върху едното легло и каза:

— А сега ние се пригответи, да? — И се обърна към момчето: — Помогни, моля, с тази маса. Ние малко премести.

Беше най-обикновена хотелска писалищна маса, съвсем проста, четириъгълна, около метър на метър, с попивателна, мастилница, писалки и листа.

Те я преместиха към средата на стаята, далече от стената, и махнаха принадлежностите за писане.

— А сега — каза той — стол. — Взе един стол и го постави до масата. Беше много пъргав и оживен като организатор на игри по

детските забави. — А сега — пирони. Аз трябва да забие пирони. — Донесе ги и започна да ги забива в масата.

Всички останали стояхме наоколо — момчето, момичето и аз, — държахме по чаша мартини в ръце и наблюдавахме дейността на дребосъка. Видяхме как заби два пирона в масата на около осем сантиметра един от друг. Не ги вкарваше до края; оставяше по една малка част да стърчи отвън. После провери с пръсти дали са здраво забити.

Човек би си помислил, че копелето и друг път го е правило. Не се колебаеше нито за миг. Маса, пирони, чук, кухненски сатър. Знаеше точно какво му трябва и как да го използва.

— А сега нужен само малко конец. — Той намери някакъв конец. — Добре. Най-после ние готови. Ти седне, моля, тук, до маса — обърна се той към момчето.

То остави чашата си и седна.

— Сега постави лява ръка между тези два пирона. Пирони тук само за да може аз завърже ръка. Добре, чудесно. Сега аз здраво завърже твоя ръка за маса. Така.

Той омота конца около китката, после няколко пъти около широката част на дланта му и накрая здраво го завърза за пироните. Така добре изпита всичко, че когато привърши, и дума не можеше да става момчето да издърпа ръката си. Но можеше да движи пръстите си.

— Сега, моля, стисни ръка в юмрук. Трябва оставиш малък пръст да стърчи. Чу-десно! Чу-десно! Сега ние готови. С дясна ръка ти работиш със запалка. Но само момент, моля.

Той отскочи до леглото и взе сатъра. Върна се и застана с него в ръка до масата.

— Всички готови? Господин рефер, вие трябва каже кога започваме.

Момичето в бледосиния бански стоеше точно зад стола на момчето. То просто гледаше, без да промълви нито дума. Момчето седеше неподвижно, държеше запалката в ръка и гледаше сатъра. Дребосъкът гледаше мен.

— Готов ли сте? — попитах момчето.

— Готов съм.

— А вие? — обърнах се към дребосъка.

— Напълно готов — отвърна той, вдигна сатъра във въздуха и го задържа на около половин метър от пръста на момчето, готов да замахне. Курсантът го проследи с поглед, но не трепна, устните му изобщо не помръднаха. Само повдигна вежди и се намръщи.

— Добре — казах. — Започвайте.

Момчето се обърна към мен.

— Моля ви, бихте ли съобщавали високо броя на запалванията.

— Добре.

С палеца си той отвори капачката на запалката и пак с палеца рязко завъртя колелцето. Камъчето проблесна, фитилът пламна и загоря с жълто пламъче.

— Едно! — извиках.

Момчето не духна пламъка; затвори капачката и почака около пет секунди, преди отново да я отвори.

Завъртя колелцето много силно и фитилът отново загоря с пламъче.

— Две!

Никой от останалите не проронваше нито дума. Момчето не сваляше поглед от запалката. Дребосъкът държеше сатъра във въздуха и също наблюдаваше запалката.

— Три!

— Четири!

— Пет!

— Шест!

— Седем!

Очевидно това беше от онези запалки, които работеха без засечка. Пламъчето даваше голяма искра и фитилът беше с подходяща дължина. Гледах как палецът затвори капачката върху пламъка. Последва пауза. После палецът отново повдигна капачката. Цялата работа се извършваше само от палеца. Той вършеше всичко. Поех дъх, готов да кажа „осем“. — Палецът превъртя колелцето. Камъчето проблесна. Пламъчето се появи.

— Осем! — казах и докато го изричах, вратата се отвори. Всички се обърнахме и видяхме, че на прага беше застанала жена — дребна, чернокоса, вече доста възрастна; тя остана така около две секунди, а после се втурна напред, като викаше: „Карлос! Карлос!“ Сграбчи човечето за китката, отне му сатъра, хвърли го на леглото, хвана го за

реверите на белия му костюм и започна да го разтърсва много енергично, като през цялото време му говореше бързо, високо и яростно на някакъв език, който ми заприлича на испански. Тресеше го толкова бързо, че вече почти не го виждахме. Превърна се в бледо мъгляво бързо движещо се очертание като спиците на въртящо се колело.

После тя забави темпото и човечето се появи отново. Жената го помъкна през стаята и го събори по гръб на едно от леглата. Той седна на ръба, като примигваше и проверяваше дали главата му все още може да се върти на врата му.

— Съжалявам — каза жената. — Ужасно съжалявам, че това трябваше да се случи. — Говореше почти безупречен английски. — Много лошо — продължи. — Може би за всичко съм виновна аз. За десет минути го оставих сам, колкото да ми измият косата, връщам се и пак го заварвам да се занимава с това. — По вида ѝ личеше, че бе силно разстроена и много съжалява.

Момчето развързваше ръката си от масата. Двамата с момчето стояхме и мълчахме.

— Той е истинска напаст — продължи жената. — Там, където живеем, е отрязал четирийсет и седем пръста на най-различни хора и е загубил единайсет коли. Накрая ни заплашиха, че ще го приберат в психиатрия. Затова и го доведох тук.

— Само се хванахме на малък бас — промърмори дребосъчето от леглото.

— Предполагам, че е заложил кола — каза жената.

— Да — отвърна момчето. — Кадилак.

— Той няма кола. Тя е моя. И това е най-лошото. Обзалага се, когато няма нищо, което да заложим. Срамувам се и много съжалявам.

Изглеждаше ужасно мила жена.

— Ами... — казах — тогава ето ви ключа от колата.

Поставих го на масата.

— Само се хванахме на бас — повтори дребосъкът.

— Не му остана нищо, което да залага — каза жената. — Няма нищо на света. Нищичко. Между другото аз самата спечелих всичко от него — доста отдавна. За това ми беше необходимо време, много време. И усилия, но накрая спечелих всичко.

Тя погледна момчето и се усмихна. Усмихна се бавно и тъжно, а после пристъпи напред и протегна ръка да вземе ключа от масата.

И сега я виждам тази нейна ръка; имаше само два пръста — палец и показалец.

СВЕТОВНИЯТ ШАМПИОН

Цял ден, в промеждутъците, когато не обслужвахме клиенти, висяхме над масата в канцеларията на бензиностанцията и приготвяхме стафидите. От стоенето във водата бяха станали меки, набъбнали и закръглени и когато ги докосвахме с бръснарското ножче, кожичката им се цепеше и пихтиестата маса отвътре се изстискваше съвсем лесно.

Само че трябваше да обработим сто дваисет и шест броя и когато свършихме, следобедът вече преваляше.

— Виж колко са хубави! — извика Клод, като триеше енергично ръце. — Колко е часът, Гордън?

— Тъкмо минава пет.

През прозореца видяхме как до помпите спря микробусче. Зад волана седеше жена, а отзад седем-осем дечурлига ядяха сладолед.

— Скоро ще трябва да се размърдаме — каза Клод. — Ако не пристигнем преди залез, ще провалим цялата работа, разбираш ли?

Вече започваше да става трескав. Лицето му придоби същото зачервено, ококорено изражение, което имаше преди кучешките надбягвания или вечер, преди среща с Кларис.

Излязохме навън и Клод сипа на жената литрите, които искаше. Когато тя си замина, той остана да стои наред алеята, примижал нетърпеливо срещу слънцето, което вече се беше спуснало на разстояние мъжка длан от върховете на дърветата, растящи по билото на хълма в срещуположния край на долината.

— Добре — рекох. — Заключвай.

Той бързо обиколи помпите една по една, постави маркучите по местата им и ги заключи с малки катинарчета.

— Я по-добре свали този жълт пуловер — обърна се към мен.

— Че защо?

— Защото на лунната светлина ще светиш като сигнален огън, затова.

— Добре съм си.

— Не си. Свали го, Гордън, моля ти се. Ще се върна след три минути.

После изчезна в каравана си зад бензиностанцията, а аз влязох вътре и смених жълтия пуловер със син.

Когато отново се срещнахме навън, Клод беше облякъл черни панталони и тъмнозелен пуловер с висока яка. На главата си имаше кафяв плетен каскет, чиято козирка беше нахлупил ниско над очите, и изобщо приличаше на актьор, изпълняващ ролята на апаш в нощно заведение.

— Какво имаш отдолу? — попитах, като забелязах издутината около кръста му.

Той повдигна пуловера и ми показва два тънки, но много обемисти бели памучни чувала, които изкусно и стегнато беше омотал около корема си.

— За пренасяне на стоката — сериозно обясни той.

— Ясно.

— Да тръгваме — рече.

— Аз все още мисля, че трябва да вземем колата.

— Прекалено рисковано е. Ще забележат, че е паркирана наблизко.

— Но до гората има повече от пет километра.

— Да — съгласи се той. — И предполагам, си наясно, че ако ни спипат, ще висим шест месеца в пандиза.

— Досега не си ми го казвал.

— Така ли?

— Няма да дойда — рекох. — Не си струва рискът.

— Разходката ще ти се отрази добре, Гордън. Хайде.

Беше спокоен слънчев следобед, когато двамата поехме по затревения банкет на пътя, който се виеше между хълмовете по посока на Оксфорд. На небето неподвижно висяха тънки кичурчета ослепително бели облачета. В долината беше прохладно и много тихо.

— Взе ли стафидите? — попита Клод.

— В джоба ми са.

— Добре — рече. — Прекрасно.

Десет минути по-късно свихме вляво от шосето и тръгнахме по тесен път, ограден от двете страни с висок жив плет. Оттук нататък ни предстоеше само изкачване.

— Колко са надзирателите? — попитах.

— Трима.

Клод хвърли наполовина изпушена цигара. След няколко минути запали друга.

— Обикновено не си падам по новите методи — рече той. — Особено в тази работа.

— Разбира се.

— Но, за бога, Гордън, мисля, че този път попаднахме на нещо изключително.

— Сериозно ли говориш?

— Няма две мнения по въпроса.

— Дано излезеш прав.

— Това ще бъде крайъгълен камък в историята на браконьерството — продължи той. — Но не бива да споменаващ пред никого как сме го направили, разбираш ли. Защото, разберат ли, и най-загубеният глупак в околността ще започне да прави същото и няма да остане нито един фазан.

— Думичка няма да продумам.

— Трябва много да се гордееш със себе си — продължи той. — Умни глави са се занимавали с този проблем от стотици години насам, но никой от тях не е успял да измисли нещо дори на четвъртина толкова гениално, колкото твоето хрумване. Защо не си ми го казал по-рано?

— Никога не си се интересувал от мнението ми — рекох.

И това беше вярно. Всъщност до вчера Клод не беше опитвал да разисква с мен съкровената тема за браконьерството. Доста често през летните вечери след работа го виждах да се измъква безшумно от фургона си с каскета на главата и да изчезва нагоре по пътя към гората; понякога, като го гледах през прозореца на бензиностанцията, съм се хващал, че си мисля какво ли ще да прави и какви хитри номера ще пробутва сам между дърветата посред нощ. Почти винаги се прибираще много късно и никога, абсолютно никога не се връщаше с плячка. На следващия следобед обаче — така и не успях да се досетя как го прави — под навеса зад бензиностанцията неизменно висяха я фазан, я заек, я двойка яребици, които трябваше да бъдат изядени.

Това лято беше проявил особена активност, а през последните два месеца темпото му беше такова, че излизаше по четири, понякога

по пет нощи на седмицата. Но това не беше всичко. Имах чувството, че напоследък цялото му отношение към браконьерството бе претърпяло някаква едва доловима, загадъчна промяна. Сега беше по-решителен, по-напрегнат, устните му по-здраво стиснати отпреди и ми се струваше, че за него това вече не беше игра, а по-скоро кръстоносен поход, някаква лична война, която Клод водеше с юли ръце срещу невидим и ненавистен враг.

Но кой?

Не бях сигурен, но имах подозрения, че това беше не друг, а самият небезизвестен Виктор Хейзъл, собственикът на земята и на фазаните. Мистър Хейзъл бе местен производител на бира с невероятно високомерни обноски. Беше невероятно богат и земите му се простираха, докдето очи видят, от двете страни на долината. Беше се издигнал сам, не притежаваше и капка чар, а добродетелите му бяха неизмеримо малко. Ненавиждаше всички хора със скромно положение, тъй като някога сам е бил като тях, и отчаяно се стремеше да се добере — както той вярваше — до подходящите за него среди. Ходеше на лов с коне и хрътки, организираше ловни изleti и носеше модни жилетки. Караше огромен черен ролс-ройс и всеки ден на път за пивоварната минаваше покрай бензиностанцията. Понякога, когато префучаваше покрай нас, успяхме да зърнем над волана едрото му лъщящо лице, розово като шунка, меко и подпухнало от злоупотреба с бира.

Както и да е, вчера следобед изведнъж, ни в клин ни в ръкав, Клод ми рече:

— Тази нощ отново ще намина към гората на Хейзъл. Защо не дойдеш с мен?

— Кой, аз?

— Това май ще е последната възможност за фазани тази година. Ловният сезон се открива в събота и тогава птиците ще се разпилеят из цялата гора — ако изобщо нещо оцелее.

— На какво дължа тази внезапна покана? — попитах аз, обзет от силно подозрение.

— Няма конкретна причина, Гордън. Няма никаква причина.

— Рисковано ли е?

На това не ми беше отговорил.

— Предполагам, че там някъде имаш скрита пушка или нещо подобно.

— Пушка! — възкликна той възмутено. — Че кой стреля по фазани. В гората на Хейзъл е достатъчно само да гръмнеш с тапищник и надзирателите ще те погнат.

— Тогава как го правиш?

— Ааа — каза той и спусна клепки над очите си, загадъчни и потайни.

Последва дълго мълчание. После рече:

— Ще можеш ли да държиш езика зад зъбите си, ако ти кажа нещо?

— Ще мога, разбира се.

— На никого досега не съм го казвал.

— За мен това е голяма чест — отвърнах. — Можеш да ми имаш пълно доверие.

Той обърна глава и втренчи в мен безцветните си очи. Бяха големи, влажни като на бивол и разположени толкова наблизко, че можех да видя собственото си лице, отразено наопаки в центъра на всяко от тях.

— Сега ще ти разкрия трите най-добри начина за браконьерство на фазани. И тъй като си гостенинът в тази малка разходка, ще ти дам правото да си избереш кой от тях да използваме тази нощ. Какво ще кажеш?

— Това е някакъв номер.

— Няма никакъв номер, Гордън. Кълна ти се.

— Добре, продължавай.

— Слушай сега — каза. — Ето първата голяма тайна. — Той замълча и всмукна дълбоко от цигарата си. — Фазаните — прошепна той — си умират за стафиди.

— Стафиди ли?

— Най-обикновени стафиди. Направо са луди по тях. Баща ми открил това преди повече от четирийсет години, така както е открил и трите метода, за които се каня да ти разкажа.

— Май си ми казвал, че баща ти е бил пияница.

— Сигурно, но той беше и голям браконьер, Гордън. Може би най-големият в историята на Англия. За баща ми браконьерството беше цяла наука.

— Сериозно ли говориш?

— Говоря ти това, което мисля. Съвсем сериозно.

— Вярвам ти.

— Знаеш ли — продължи той, — баща ми гледаше цяло ято петлети в задния двор единствено за да си прави експерименти.

— Петлети ли?

— Да. И всеки път, когато измисляше някой нов способ за ловене на фазани, първо го изпробваше върху някое петло, за да види как действувало. По същия начин откри и метода с конски косъм.

Клод замълча и погледна през рамо, сякаш искаше да се увери, че никой не ни подслушва.

— Ето как става. Първо, вземаш няколко стафиди и ги киснеш една нощ във вода, за да набъбнат хубаво и да станат меки и сочни. После вземаш един хубав твърд конски косъм и го нарязваш на парчета от по един сантиметър. След това промушваш всяка стафида с по едно от тези парчета, така че от двете ѝ страни да остане да стърчи четвърт сантиметър. Следиш ли мисълта ми?

— Да.

— Сега, идва фазанът и изяжда една от тези стафиди, нали така? А ти го наблюдаваш иззад някое дърво. И после какво?

— Предполагам, че му засяда на гърлото.

— Това е очевидно, Гордън. Но ето кое е удивителното. Ето откритието на баща ми. Щом това се случи, *птицата повече не помръдва!* Остава като вкопана. Стои, движи глупавата си шия нагоре-надолу като бутало и от теб се иска само да излезеш спокойно от укритието си и да я вземеш на ръце.

— Това не го вярвам.

— Кълна ти се — каза той. — Нагълта ли фазанът конския косъм, можеш и с пушка да му гърмиш в ухото, той няма дори да подскочи. Това е просто едно от многото необясними явления. Но трябва да си гений, за да го откриеш. — Той замълча и в очите му проблесна искрица гордост, докато за момент възкресяваше спомена за паметта на баща си, великия откривател. — И така, това е начин номер едно — продължи Клод. — Начин номер две е дори още по-прост. Единственото, което ти трябва, е рибарски конец. После закачаш на кукичката стафидка и ловиш фазана точно както се лови риба. Отпускаш конца около петдесет метра, лежиш по корем в храстите и чакаш да клъвне. След това го издърпваш.

— Мисля, че този метод не го е изобретил баща ти.

— Много е популярен сред рибарите — каза той, като се преструваше, че не ме чува. — Страстните рибари, които не могат да слизат до морето толкова често, колкото им се иска. Кара ги да изпитват същата тръпка. Единственото неудобство е, че е доста шумен. Докато го изтегляш, фазанът кряка като побъркан и всички надзиратели в гората дотърчават веднага.

— А Начин номер три? — попитах.

— Ааа — рече той. — Номер три е истинска фантазия. Той беше последният, който баща ми изобрети преди смъртта си.

— Неговият последен шедьовър?

— Точно така, Гордън. И аз дори мога да си спомня точно деня, в който се случи. Беше неделя сутрин и изведнъж баща ми влезе в кухнята с огромен бял петел в ръце и рече: „Струва ми се, че го измислих!“ По лицето му играеше лека усмивка, а очите му победоносно блестяха. Приблужи се много леко и безшумно, сложи птицата наред кухненската маса и каза: „За бога, струва ми се, че този път измислих нещо хубаво!“ — „Хубаво какво? — попита мама и вдигна очи от умивалника. — Хорас, махни тази мръсна птица от масата.“ Петелът имаше някаква странна книжна шапка върху главата си като обърната наопаки фунийка за сладолед и татко гордо я посочи с пръст. „Погали го — каза. — Няма да мръдне нито сантиметър.“ Петелът започна да драска по книжната шапчица с единия си крак, но тя като че ли бе залепена с лепило и отказа да помръдне. „Никоя птица няма да ти избяга, ако успееш да покриеш очите й“ — каза баща ми и започна да мушка петела с пръст и да го бута по масата, но той не му обърна никакво внимание. „Можеш да го вземеш — рече той на мама. — Заколи го и го сготви за обед, за да отпразнуваме последното ми откритие.“ После бързо ме грабна за ръката, изведе ме навън и през нивите се отправихме към голямата гора от другата страна на Хаденъм, която тогава принадлежеше на Бъкингхамския херцог, и за по-малко от два часа заловихме пет прекрасни тлъсти фазана със същата лекота, с която бихме ги купили от магазина.

Клод замълча, за да си поеме дъх. Очите му, огромни, влажни и замечтани, се вглеждаха в прекрасния свят на детството му.

— Тук нещо не разбирам — рекох. — Как е успял да нахлузи книжните шапчици върху главите на фазаните там, в гората?

— Никога няма да се досетиш.

— Сигурно.

— Тогава слушай. Първо изкопаваш малка дупчица в земята. После завиваш лист хартия във формата на фунийка и я поставяш в дупката, с отворения край нагоре, като чашка. След това намазваш вътрешността на чашката с клей и пускаш няколко стафиди. В същото време правиш следа от стафиди по земята, която води до нея. Сега — върви фазанът по следата и си кълве. Когато стигне до дупката, навира главата си вътре, за да налапа стафидите и докато се усети, книжната шапчица се е залепила за очите му и той нищо не вижда. Какви прекрасни неща измислят някои хора, нали?

— Баща ти е бил гений — съгласих се аз.

— Тогава избирай. Кажи от трите метода кой ти харесва най-вече и него ще използваме тази нощ.

— А не ти ли се струва, че в тях има нещо недомислено?

— Недомислено! — извика той поразен. О, божичко! А кой през последните шест месеца яде печени фазани почти всеки ден, без да плати нито пени?

Клод се обърна и се упъти към вратата на работилницата. Виждах, че беше дълбоко наранен от забележката ми.

— Почакай — извиках. — Не си отивай!

— Искаш ли да дойда, или не искаш?

— Да, но нека първо да те попитам нещо. Току-що ми хрумна една идея.

— Задръж си я — каза той. — Говориш неща, от които си нямаш и понятие.

— Спомняш ли си онова шишенце с приспивателните, които лекарят ми даде миналия месец, когато ме болеше гърбът?

— Те пък какво общо имат?

— Защо да не действуват и върху фазани?

Клод затвори очи и със съжаление поклати глава.

— Почакай — рекох.

— Не си струва да говорим за това — каза той. — Нито един фазан на света няма да погълне тези отвратителни червени капсули. Не можа ли да измислиш нещо друго?

— Ти забравяш стафидите. Слушай сега какво ще ти кажа. Вземаме една стафида. Киснем я, докато набъбне. После от едната ѝ страна правим мъничко отворче с бръснарско ножче. Изстискаме част

от нея, отваряме една от червените капсули и изсипваме цялото ѝ съдържание в стафидата. После с игли и конец много внимателно зашиваме процепа. Сега... — С ъгълчето на окоето си виждах как устата на Клод бавно започва да се отваря. — Сега — продължих, — имаме една хубава, напълно нормална на вид стафида с два грама и половина секонал^[1] в нея. И слушай какво пък аз ще ти кажа. Това е достатъчно, за да събори всеки нормален човек, а какво остава за някаква си *птица*! — Помълчах десет секунди, за да му дам възможност хубаво да смели думите ми. Освен това с този метод можем да действваме наистина на широк фронт. Ако искаме, можем да приготвим *двайсет* стафиди и от нас се иска само да ги разпръснем по залез-слънце там, където се хранят фазаните, и да се махнем. След половин час се връщаме, а хапчетата вече ще са започнали да действуват. Междувременно фазаните ще са накацали по дърветата, но ще усетят, че не ги държат краката, и ще започнат да се клатушкат, за да запазят равновесие, и скоро всяка птица, клъвнала дори *една-единствена стафидка*, ще падне упоена на земята. Ще падат от дърветата като круши, момчето ми, а ние само ще ходим отдолу и ще ги събираме!

Клод се беше втренчил в мен, изпаднал във възторг.

— О, божичко! — продума тихо.

— Освен това никога няма да ни пипнат. Ние просто ще си се разхождаме из гората и ще си пускаме тук-там по някоя стафидка, както си вървим, и дори и да ни наблюдават, нищо няма да забележат.

— Гордън — каза той, постави ръка на коляното ми и впери в мен очи, огромни и ярки като звезди. — Ако този номер успее, той ще направи *революция* в браконьерството.

— Радвам се да го чуя.

— Колко хапчета са ти останали?

— Четирийсет и девет. В шишенцето имаше петдесет, а аз изпих само едно.

— Четирийсет и девет са малко. Трябват ни най-малко двеста.

— Ти си луд! — извиках.

Той бавно се отдалечи и застана до вратата с гръб към мен, загледан в небето.

— Най-малко двеста — продума тихо. — Всъщност ако нямаме двеста, няма смисъл да го правим. (Сега пък какво му става, чудех се

аз. Какво, по дяволите, се опитва да направи?) Това е последната ни възможност преди откриването на сезона — додаде той.

— Няма откъде да ти намеря още.

— Не искаш да се върнем с празни ръце, нали?

— Но защо чак толкова *много*?

Клод обърна глава и ме погледна с огромни, невинни очи.

— Защо не? — каза тихо. — Имаш ли някакви възражения?

О, господи, сетих се изведнъж. Този откачен тип е намислил да провали ловния излет, организиран от мистър Виктор Хейзъл.

— Намери двеста от тези капсули и тогава наистина ще има смисъл да си правим труда.

— Не мога.

— Първо опитай!

Всяка година на първи октомври мистър Хейзъл организираше ловен излет, който беше забележително събитие. Немощни господа в ловни костюми, някои с благороднически титли, други само богати, пристигаха от цялата околност с оръженосците си, кучетата и съпругите си и цял ден изстрелите им кънтяха из долината. Птици винаги имаше достатъчно, защото всяко лято срещу баснословни суми в гората методично се развъждаха стотици млади фазанчета. Бях чувал, че отглеждането и опазването на всяко фазанче до момента, в който е готово за отстрел, струвало много над пет лири (което е приблизително цената на двеста хляба). Мистър Хейзъл обаче смяташе, че си струва парите. Макар и само за няколко часа, той се превръщаше в голяма клечка в един малък свят и дори самият лорд-наместник на графството го потупваше по гърба и на сбогуване се опитваше да си спомни малкото му име.

— А какво ще стане, ако просто намалим дозата? — попита Клод. — Защо да не разпределим съдържанието на една капсула между четири стафиди?

— Предполагам, че можем, стига да искаме.

— Само че дали четвърт капсула ще бъде достатъчна за една птица?

Човек не можеше да не се възхити на дързостта му. По това време на годината беше достатъчно опасно да откраднеш дори един фазан от онази проклета гора, а този тук смяташе да ги задигне всичките.

— Четвърт ще бъде предостатъчно.

— Сигурен ли си?

— Сметни сам. Изчислява се на килограм тегло. Така пак ще им дадеш около дваисет пъти повече от необходимото.

— Тогава ще разделим дозата на четири — каза той, като потриваше доволно ръце. Замълча за миг, за да пресметне. — Ще имаме сто дваисет и шест стафиди!

— Имаш ли представа какво ще ни струва това? Знаеш ли колко часа ще ни отнемат?

— Че какво от това! — извика Клод. — Тогава ще отидем утре. Ще накиснем стафидите през нощта, след което ще имаме на разположение целия ден, за да ги приготвим.

И точно това направихме.

Сега, дваисет и четири часа по-късно, вече бяхме на път. Бяхме се движили равномерно около четирийсет минути и приближавахме мястото, където пътят завиваше вдясно и тръгваше по билото на хълма към голямата гора, където живееха фазаните. Оставаше ни още около една миля.

— Предполагам, че надзирателите не носят пушки, нали? — попитах.

— Всички надзиратели носят пушки.

Точно от това се бях страхувал.

— Но те са предимно за вредния дивеч.

— Аха.

— Разбира се, няма гаранция, че от време на време не ще поръсят и някой браконьер.

— Шегуваш се.

— Нищо подобно. Но го правят само изотзад, когато бягаш. Обичат да те насолят в краката от около петдесет метра разстояние.

— Но те нямат право! — извиках. — Това е престъпление.

— Браконьерството също — каза Клод.

Известно време вървахме мълчаливо. Слънцето се бе спуснало под високия жив плет от дясната ни страна и над пътя беше паднала сянка.

— Имаш късмет, че това не е преди трийсет години. Тогава са стреляли на месо, щом те видят — обади се отново Клод.

— Ти вярваш ли го?

— Знам го със сигурност. Колко пъти като хлапе съм влизал нощем в кухнята и съм заварвал стария, проснат по очи върху масата, а майка ми, надвесена над него, вади сачми от бутовете му с кухненския нож.

— Престани — рекох. — Това ме изнервя.

— Ама ми вярваш нали?

— Да, вярвам ти.

— Към края беше така обсипан с малки бели белегчета, че създаваше впечатление за обилен снеговалеж.

— Добре — казах. — Стига.

— Браконьерски задник, така му викаха. Нямаше мъж в цялото село, който да има повече от него. Баща ми беше първенец.

— Браво на него — рекох.

— Как ми се иска да е тука сега — тъжно промълви Клод. — Би дал всичко на света, за да може да дойде с нас тази вечер.

— Бих му отстъпил мястото си — рекох — С удоволствие.

Бихме стигнали билото на хълма и пред нас вече се виждаше гората. Беше огромна и тъмна, слънцето залязваше зад нея и между дърветата проблясваха златни искрици.

— По-добре аз да нося стафидите — каза Клод.

Подадох му пликчето и той ловко го пусна в джоба на панталоните си.

— Влезем ли веднъж вътре, никакви разговори повече — нареди Клод. — Само ще ме следваш и ще внимаваш да не чупиш клончета, като вървиш.

След пет минути бяхме там. Пътят стигаше досами гората, после завиваше и се движеше по периферията ѝ още около триста метра, като помежду им оставаше само живият плет. Клод се провря на четири крака през плета и аз го последвах.

В гората беше хладно и тъмно. Не проникваше нито лъч слънчева светлина.

— Имам чувството, че наоколо е пълно с призраци — рекох.

— Шшшшт!

Беше много напрегнат. Вървеше точно отпреде ми, като повдигаше краката си високо и леко ги поставяше върху влажната земя. Непрекъснато движеше главата си и очите му бавно се въртяха,

като търсеха опасност. Опитах се да правя същото, но скоро зад всяко дърво започна да ми се привижда надзирател, затова се отказах.

После отпред, в короните на дърветата, проблесна небе и аз се досетих, че това трябва да е просеката. Клод ми беше казал, че рано през юли точно там пускали младите фазанчета, там ги хранели, появили и охранявали, там, по силата на навика, много от тях оставали чак до започването на ловния сезон.

— На просеката винаги има много фазани — беше ми казал.

— Предполагам и надзиратели.

— Да, но наоколо има гъсти храсталаци и това помага.

Оттук нататък движението ни представляваше серия приведени притичвания от дърво до дърво, спиране, изчакване, слушване и отново притичване, докато най-после коленичихме, прикрити от голяма група елхи на самия край на просеката. Клод се ухили, ръгна ме в ребрата и ми посочи през храстите фазаните.

Мястото буквално гъмжеше от птици. Бяха най-малко двеста и всичките важно пристъпваха край пъновете.

— Сега разбираш ли какво имам предвид? — прошепна Клод.

Гледката беше удивителна, нещо като мечтата на браконiera, само че превърнала се в действителност. И колко наблизко бяха до мястото, където бяхме коленичили. До някои от тях нямаше и десет крачки. Женските бяха закръглени, млечнокафяви и толкова тлъсти, че като вървяха, перцата по гърдите им почти метяха земята. Мъжките бяха елегантни и красиви, с дълги опашки и блестящи червени кръгове около очите, които приличаха на алени очила. Погледнах Клод. Върху едрото му малко биволско лице беше изписан възторг. Леко беше отворил уста и съзерцаваше фазаните с особен изцъклен поглед.

Предполагам, че при вида на дивеч всички браконieri реагират горе-долу еднакво. Приличат на жени, съзрели големи смарагди на витрината на бижутерски магазин, и единствената разлика е, че жените не използват чак толкова рисковани средства, за да се докопат до пляката. И все пак браконьерският задник е нищо в сравнение с мъченията, които една жена е склонна да понесе.

— Аха — тихо пророни Клод. — Виждаш ли надзирателя?

— Къде?

— Отсреща до онова голямо дърво. Гледай внимателно.

— О, господи!

— Всичко е наред. Той не може да ни види.

Ние се прилепихме ниско до земята, без да откъсваме очи от надзирателя. Беше дребен човечец с каскет на главата и пушка под мишница. И изобщо не се помръдваше. Приличаше на малък стълб, завинаги побит там.

— Да се махаме — прошепнах.

Лицето на надзирателя беше засенчено от козирката на каскета му, но на мен ми се струваше, че внимателно се взира право в нас.

— Аз си тръгвам — рекох.

— Тихо — отвърна Клод.

Бавно, без нито за миг да сваля очи от надзирателя, той бръкна в джоба си и извади една стафидка. Постави я върху дланта си, а после бързо, с рязко движение на китката, я метна във въздуха. Проследих я как прелита над храстите и пада на около метър от две женски, застанали до един стар пън. Когато стафидката тупна на земята, и двете птици рязко извърнаха глави. После едната подскочи и бързо клъвна нещо.

Погледнах към надзирателя. Той не бе помръднал.

Клод хвърли втора стафидка на просеката; после трета, четвърта, пета.

В този момент видях как надзирателят обърна глава, за да огледа гората зад себе си.

Бърз като светкавица, Клод измъкна пликчето от джоба си и изсипа цяла купчинка стафиди в дясната си ръка.

— Чакай — рекох.

Той обаче силно замахна и високо над храстите ги хвърли на просеката.

Като паднаха, стафидите леко изтрополиха, като дъждовни капки върху сухи листа, така че и последният фазан, ако не ги беше видял, поне ги чу да падат. Вдигна се вихрушка от крила и всички се втурнаха да търсят съкровището.

Главата на надзирателя се въртна, като че ли във врата му имаше пружина. Всички птици клъвяха стафиди като луди. Той направи две бързи крачки напред и за миг си помислих, че ще се втурне да ни търси. После обаче спря, лицето му стана предпазливо и очите му бавно заопипваха периметъра на просеката.

— Върви след мен — прошепна Клод. — И не се отлепвай от земята. — После бързо запълзя на четири крака, като някакъв особен вид маймуна.

Тръгнах подире му. Носът му почти се допираше до земята, а огромните му яки бутове сочеха право към небето, така че ми стана ясно как браконьерският задник се беше разпространил като професионално заболяване сред побратимите му.

Така изминахме стотина метра.

— А сега тичай — каза Клод.

Изправихме се и побягнахме; само след няколко минути се измъкнахме от храстите и излязохме на пътя, където беше прекрасно, открито и далеч по-сигурно.

— Всичко мина добре — каза Клод, като дишаше тежко. — Ама кажи, не мина ли чудесно? — Едрото му лице беше алено и грееше победоносно.

— Добре я оплескахме — отвърнах.

— Какво?

— Разбира се, че я оплескахме. Сега изобщо няма да можем да се върнем обратно. Онзи надзирател знае, че там е имало някой.

— Нищо не знае — отвърна Клод. — След пет минути в гората ще бъде тъмно като в рог и той ще се изниже към къщи, където го чака вечерята му.

— Мисля, че ще го последвам.

— Голям браконьер си — рече Клод. После седна върху затревения насип под живия плет и запали цигара.

Слънцето вече беше залязло и небето изглеждаше избледняло окадено синьо, леко опърлено с жълто. В гората зад сенките и празните пространства между дърветата от сиви ставаха черни.

— След колко време започва да действа сънотворното? — попита Клод.

— Внимавай — казах. — Някой идва.

Човекът се беше появил внезапно и безшумно от мрачината и когато го забелязах, беше само на около трийсет метра от нас.

— И този проклетник е надзирател — рече Клод.

И двамата го загледахме как слиза по пътя и се насочва към нас. Носеше пушка под мишница и голям черен лабрадор го следваше по

петите. Спря на няколко крачки от нас. Кучето зад него също спря и се втренчи в нас между краката на надзирателя.

— Добър вечер — поздрави Клод мило и дружелюбно.

Този беше висок и кокалест с живи очи, сурово лице и здрави опасни ръце.

— Познавам ви — рече той тихо и се приближи още повече. — Познавам и двамата ви. — На това Клод нищо не отговори. — Вие сте от бензиностанцията, нали? — Устните му бяха тънки и сухи, покрити с някаква особена кафява коричка. Казвате се Кубидж и Хоус и сте от бензиностанцията на шосето. Нали така?

— На какво играем? — попита Клод. — На въпроси и отговори?

Надзирателят се изплю. Видях как хрчката полетя във въздуха и звучно се плъсна в изсъхналия прахоляк на една педя от краката на Клод. От мястото, където седях, ми приличаше на малка стридичка.

— Изчезвайте — каза мъжът. — Хайде! Да ви няма!

Като говореше, горната му устна се повдигаше и разкриваше ред дребни потъмнели зъби — един черен, а останалите с цвят на дюля и охра.

— Впрочем този път е обществен — отговори Клод. — Ако обичате, не ни безпокойте.

Надзирателят прехвърли пушката от лявата си ръка в дясната.

— Шляете се — рече — с намерение да извършите престъпление. За това мога да ви арестувам.

— Не, не можете — рече Клод.

Всичко това започна да ме изнервя.

— От известно време те държа под око — каза надзирателят, като гледаше Клод.

— Става късно — обадох се аз. — Ще вървим ли?

Клод запрати цигарата си във въздуха и бавно се изправи на крака. — Добре — рече. — Да вървим.

Заслизахме надолу по пътя, откъдето бяхме дошли, а надзирателят остана зад нас, без да помръдва от мястото си, и скоро фигурата му се стопи в здрача.

— Това е главният — обясни Клод. — Казва се Рабетс.

— Да се махаме колкото се може по-бързо — рекох.

— Ела да влезем тук. — Показа ми отляво една портичка, която водеше към някаква нива. Прекачихме се през нея и седнахме на

земята зад живия плет.

— Мистър Рабетс също е тръгнал да вечеря — рече Клод. — Няма защо да се тревожиш.

Седяхме мълчаливо зад плета и чакахме надзирателят да мине покрай нас на път за вкъщи. Бяха се показали няколко звезди, от изток изгряваше ярка луна и се издигаше над хълмовете зад нас.

— Ето го — прошепна Клод. — Не мърдай.

Надзирателят безшумно се зададе по пътя, а кучето стъпваше бързо и меко по петите му. Седяхме зад плета и ги гледахме как ни отминават.

— Той повече няма да се върне тази вечер — каза Клод.

— Откъде знаеш?

— Надзирателят никога няма да те причака в гората, ако знае къде живееш. Отива при къщата ти, скрива се някъде наоколо и те чака да се върнеш.

— Това е още по-лошо.

— Не, не е. Не е, ако преди да се прибереш, оставиш плячката някъде другаде. Тогава с пръст не може да те пипне.

— А другият? Онзи на просеката?

— И той си е отишъл.

— Никога не можеш да си сигурен.

— Наблюдавам тези копелета месеци наред, Гордън, честна дума. Познавам всичките им навици. Няма никаква опасност.

Неохотно го последвах обратно в гората. Сега вътре беше тъмно като в рог и доста тихо и макар че напредвахме много предпазливо, струваше ми се, че шумът от стъпките ни отеква като в катедрала.

— Ето тук хвърлихме стафидите — каза Клод.

Надникнах през храстите. Просеката неясно се мъжделееше на лунната светлина.

— Съвсем ли си сигурен, че надзирателят си е отишъл?

— Да!

Лицето на Клод едва се виждаше под козирката на шапката — безцветните устни, меките бледи бузи и големите му очи, в които бавно танцуваше искрицата на възбудата.

— Заспали ли са вече?

— Да.

— Къде?

— Някъде наоколо. Те не се отдалечават оттук.

— А сега какво ще правим?

— Ще стоим и ще чакаме. Донесъл съм с какво да си светим — добави и ми подаде едно от онези джобни фенерчета, които са с формата на автоматична писалка. — Може и да потрябва.

Започнах да се чувствавам по-добре.

— Дали да не се опитаме да открием някои, както си клечат по дърветата? — попитах.

— Не.

— Много ми се иска да ги видя как изглеждат спящи.

— Не сме излезли да зяпаме — каза Клод. — Моля ти се, пази тишина.

Мина доста време, а ние все стояхме и чакахме нещо да се случи.

— Току-що ми хрумна нещо крайно неприятно — обадох се аз. — Ако птицата пази равновесие върху клона, когато е заспала, тогава не виждам защо хапчетата ще я накарат да падне.

Клод бързо ме стрелна с очи.

— В края на краищата — продължих аз — тя не е мъртва, а само заспала.

— Упоена — поправи ме Клод.

— Това е само вид *по-дълбок* сън. Защо очакваме, че ще падне само защото е заспала *по-дълбоко*?

Възцари се мрачно мълчание.

— Трябваше да изпробваме върху пилета — обади се Клод. — Баща ми щеше да го направи.

— Баща ти е бил гений — рекох.

В този миг в гората зад нас нещо тупна меко на земята.

— Хей!

— Шшшт!

Стояхме и се заслушвахме.

Туп!

— Ето пак!

Звукът беше тъп и приглушен, сякаш си изпуснал чувал с пясък от рамото си.

Туп!

— Това са фазани! — извиках.

— Чакай.

— Сигурен съм, че са фазани!

Тун! Тун!

— Прав си!

Хукнахме към гората.

— Къде бяха?

— Тук! Два се чува ето оттук!

— А според мен — оттам.

— Продължавай да търсиш — извика Клод. — Не може да са далеч.

Търсихме около минута.

— Ето един!

Когато отидох при него, видях как с две ръце държи един великолепен мъжки фазан. Запалихме фенерчетата и го разгледахме внимателно.

— Упоен е до козирката — рече Клод. — Все още е жив, усещам сърцето му, но здравата се е упоил.

Тун!

— Ето още един!

Тун! Тун!

— Още два!

Тун!

Тун! Тун! Тун!

— Исусе Христе!

Тун! Тун! Тун! Тун!

Тун! Тун!

От всички дървета около нас започнаха да ваят фазани, а ние като обезумели се мятахме насам-натам и осветявахме земята с фенерчетата си.

Тун! Тун! Тун! Тази серия едва не се изсипа отгоре ми. Бях застанал точно под дървото, така че и трите ги намерих веднага щом паднаха — два мъжки и един женски. Бяха отпуснати и топли и изпитах огромно удоволствие от допира с меката им перушина.

— Къде да ги слагам? — извиках. Бях ги хванал за краката.

— Оставяй ги тук, Гордън! Просто ги трупай на купчина, където е по-светло.

Клод стоеше на края на просеката, облян от лунната светлина, и във всяка ръка държеше по няколко фазана. Лицето му грееше, очите

му бяха огромни, блестящи и прекрасни и той се оглеждаше наоколо като дете, което току-що е открило, че целият свят е направен от шоколад.

Тун!

Тун! Тун!

— Тази работа започва да не ми харесва — рекох. — Твърде много са.

— Прекрасно е! — извика той, хвърли птиците, които носеше, и хукна да търси други.

Тун! Тун! Тун! Тун!

Тун!

Сега вече лесно ги откривахме. Под всяко дърво лежаха по един-два. Бързо събрах още шест, по три във всяка ръка, изтичах и го стоварих върху останалите. После още шест. След това още толкоз.

А те продължаваха да падат.

Някаква вихрушка от възторг беше завъртяла Клод и той се мяташе между дърветата като обезумял призрак. Виждах как лъчът на фенерчето му се люлее в тъмнината и всеки път, когато намереше някоя птица, издаваше кратък победоносен крясък.

Тун! Тун! Тун!

— Как не може този мръсник Хейзъл да чуе това! — извика той.

— Не крещи — рекох. — Стряскаш ме.

— Какво казваш?

— Не крещи! Може да има надзиратели.

— По дяволите надзирателите! Сега всички плюскат!

Фазаните падаха още три-четири минути. После изведнъж спряха.

— Продължавай да търсиш! — викна Клод. — По земята има още много!

— Не смяташ ли, че трябва да се измъкваме, докато все още пътят е чист?

— Не — отсече той.

Продължихме да търсим. Оглеждахме земята под всяко дърво на около сто метра от просеката във всички посоки и накрая, струва ми се, успяхме да намерим почти всичките. Бяхме събрали купчина, висока колкото лагерен огън.

— Това е чудо — повтаряше Клод, — това е някакво проклето чудо. — Беше се вторачил в купчината, изпаднал в унес.

— Най-добре ще е всеки от нас да вземе по половин дузина и бързо да изчезваме — казах.

— Искам да ги преброя, Гордън.

— Нямаме време за това.

— Трябва да ги преброя.

— Не — казах. — Хайде!

— Един...

— Два...

— Три...

— Четири...

Той започна да ги брои много старателно, като вземаше всяка птица в ръце, а после внимателно я оставяше настрана. Сега луната беше точно над главите ни и цялата просека бе ярко осветена.

— Не мога да стоя повече тук — казах. Отстъпих няколко крачки назад, скрих се в сенките и го зачаках да свърши.

— Сто и седемнайсет... сто и осемнайсет... сто и деветнайсет... *сто и двайсет!* — извика той. — *Сто и двайсет фазана!* Това е рекорд на всички времена!

Нито за миг не се усъмних, че е така.

— Най-много, което баща ми е успявал да донесе за една нощ, бяха петнайсет, в резултат на което цяла седмица беше пиян!

— Ти си световен шампион — казах. — Готов ли си вече?

— Една минутка — отвърна той, повдигна пуловера си и започна да размотава двата големи бели чувала, навити около корема му. — Ето твоя — подаде ми единия. — Бързо го напълни.

Луната светеше толкова силно, че можех да разчитам дребните букви, напечатани в долната част на чувала: Дж. У. КРАМП. КЕСТЪНОВИ МЕЛНИЦИ, ЛОНДОН СУ 17.

— Ами ако в този момент онова копеле с черните зъби ни наблюдава иззад някое дърво?

— Изключено — отвърна Клод. — Той е долу при бензиностанцията, както ти казах, и ни чака да се приберем.

Започнахме да тъпчем чувалите с фазани. Те бяха меки с провиснали шии и кожата под перата им все още пазеше топлината си.

— На пътя ще ни чака такси — каза Клод.

— Какво?

— Аз винаги се прибирам с такси, Гордън. Не знаеше ли това? Казах, че не съм знаел.

— Таксито е анонимно — обясни той. — Никой не знае кой седи вътре, освен шофьора... Това съм го научил от баща си.

— Кой е шофьорът?

— Чарли Кинч. Той винаги е доволен, когато може да послужи.

Натоварихме фазаните и аз се опитах да метна натъпкания чувал през рамо. Вътре имаше около шейсет птици и трябва да тежеше най-малко центнер и половина.

— Не мога да нося това нещо — рекох. — Ще трябва да оставим една част.

— Влачи го — каза Клод. — Просто го тегли след себе си.

Тръгнахме да се връщаме през непрогледния мрак, като влачехме фазаните подире си.

— Така изобщо няма да се доберем до селото — обадох се аз.

— Досега не е имало случай Чарли да ми върже тенекия.

Стигнахме края на гората, подадохме глави през живия плет и заоглеждахме пътя. Клод подвижна съвсем тихичко: „Чарли, тук сме!“ и старият човек, седнал зад волана на таксито на около петдесет метра от нас, подаде глава навън и лукаво ни се усмихна с беззъбата си уста. Измъкнахме се през плета, като тътрехме чувалите след себе си.

— Здравейте! — каза Чарли. — Какво е това?

— Зеле — отвърна Клод. — Отваряй вратата.

Две минути по-късно вече благополучно се бяхме настанили в таксито и бавно криволичехме надолу по хълма към селото.

Сега вече най-трудното беше зад гърба ни. Клод тържествуваше, преливаше от гордост и непрестанно се навеждаше напред, потупваше Чарли Кинч по рамото и викаше: „Какво ще кажеш, Чарли? Какво ще кажеш за този улов?“ А Чарли често-често се обръщаше назад, пулеше се срещу огромните издути чували, които лежаха на пода между нас, и повтаряше: „Боже господи, човече, как го направи?“

— Шест двойки има и за теб, Чарли — рече Клод, а Чарли отвърна:

— Боя се, че тази година при откриването на ловния излет на мистър Виктор Хейзъл ще се усети известна оскъдица на фазани.

— Предполагам, че ще я усети, Чарли — съгласи се Клод.

— Какво, за бога, смяташ да правиш с тези сто и двайсет фазана?
— попитах аз.

— Ще ги замразя за зимата. Ще ги сложа при карантията в замразителя на бензиностанцията.

— Надявам се не тази нощ.

— Не, Гордън, тази нощ ще ги оставим при Беси.

— Коя Беси?

— Беси Оргън.

— Беси *Оргън!*

— Тя винаги ми доставя дивеча, не знаеше ли?

— Не, не знаех — отвърнах. Съвсем се бях слисал.

Мисис Оргън беше съпругата на преподобния Джек Оргън, местния викарий.

— Винаги избирай някоя почтена жена да ти доставя дивеча — обяви Клод. — Нали така, Чарли?

— Беси е момиче на място — отвърна Чарли.

Вече се движехме през селото. Уличните лампи все още светеха и мъжете се прибираха от кръчмите. Видях как Уил Пратли безшумно се вмъкна през страничната врата на рибарницата си, докато главата на мисис Пратли стърчеше от прозореца точно над него. Той обаче не знаеше това.

— Викарият има голяма слабост към печените фазани — каза Клод.

— Оставя ги да висят осемнайсет дни — додаде Чарли. — След това ги тръска силно два пъти и всичките им пера падат.

Таксито сви наляво и влезе в двора на викарият. Прозорците бяха тъмни и никой не ни посрещна. Ние с Клод стоварихме фазаните отзад в барачката, сбогувахме се с Чарли Кинч и под светлината на луната се запътихме с празни ръце към бензиностанцията. Дали мистър Рабетс ни е наблюдавал, докато сме се прибирали, не знам. Във всеки случай ние не го видяхме.

— Ето я, идва — каза ми Клод на следващата сутрин.

— Кой?

— Беси — Беси Оргън. — Гласът му звучеше гордо и дори някак собственически, като на генерал, споменаващ името на най-храбрия си

офицер.

Последвах го навън.

— Ето там — посочи той.

Далеч надолу по пътя успях да различа дребна женска фигура, която идваше към нас.

— Какво бута? — попитах.

Клод ме погледна дяволито.

— Съществува само един сигурен начин за пренасяне на дивеч — заяви той, — а това е да го сложиш под някое бебе.

— Да — промърморих, — ами да, разбира се.

— Това там трябва да е младият Кристофър Оргън, на възраст година и половина. Той е чудесно дете, Гордън.

Едва различавах малката точица — бебе, седнало високо в количката, чийто гюрук беше свален.

— Под този дребосък има най-малко шейсет-седемдесет фазана — продължи Клод щастливо. — Можеш ли да си представиш!

— В една детска количка не могат да се съберат шейсет-седемдесет фазана.

— Могат, ако е дълбока, ако извадиш дюшечето и плътно ги натъпчеш от един до друг чак догоре. Тогава един чаршаф ти е напълно достатъчен. Не можеш да си представиш колко малко място заема един фазан, когато е отпуснат.

Стояхме до помпата и чакахме Беси Оргън да пристигне. Беше топла безветрена септемврийска сутрин; небето се смрачаваше и във въздуха миришеше на гръмотевици.

— През цялото село, без да й мигне окото — рече Клод. — Добрата стара Беси.

— Струва ми се, че се движи доста бързо.

Клод запали нова цигара от фасата на старата.

— Беси никога не бърза.

— Във всеки случай не се движи нормално — настоях. — Погледни сам.

Той примижа срещу нея през цигарения дим. После извади цигарата от устата си и отново погледна.

— Е?!

— Като че ли наистина върви малко бързичко — отвърна внимателно.

— Тя върви дяволски бързо.

Настъпи мълчание. Клод беше започнал да се взира много внимателно в приближаващата се жена.

— Може би не иска да я завари дъждът, Гордън. Обзалагам се, че точно това е причината. Мисли, че ще вали, и не иска детето да се намокри.

— А защо не вдигне гюрука?

На този въпрос не ми отговори.

— Тя тича! — извиках. — Погледни!

Беси беше хукнала изведнъж с всички сили.

Клод стоеше неподвижно и наблюдаваше жената; и ми се стори, че в тишината, която последва, чувах писъците на дете.

— Какво става?

Той не отговори.

— На това дете му има нещо — рекох. — Слушай.

Беси вече беше на около двеста метра от нас, но бързо скъсяваше разстоянието.

— Сега чуваш ли го?

— Да.

— Реве, като че ли го колят.

Тънкото пискливо гласче в далечината с всяка изминала секунда ставаше все по-силно, трескаво, пронизително, непрекъсващо, почти истерично.

— Това дете е изпаднало в истерия — обяви Клод.

— Така трябва да е.

— Затова тича. Исква час по-скоро да стигне дотук и да го пхне под чешмата.

— Сигурно си прав. Само че чуй какви звуци издава.

— Ако не е истерия, то е нещо подобно.

— Напълно съм съгласен.

Клод смутено запристъпва по чакъла на алеята.

— Всеки ден безброй подобни неща се случват с такива малки деца — рече той.

— Разбира се.

— Знам за едно бебе, което напъхало пръстите си между спиците на колелото на количката. Били отрязани на място.

— Да.

— Както и да е — продължи Клод, — бих дал всичко, само и само да престане да тича.

Дълъг камион, натоварен с тухли, настигна Беси и шофьорът намали, проточи врат от прозореца и я зяпна. Тя обаче не му обърна никакво внимание и продължи да хвърчи напред. Беше вече толкова близо, че виждах зачервеното ѝ лице, и широко отворената ѝ уста, през която едва си поемаше дъх. Забелязах, че на ръцете си имаше бели ръкавици, много изискани и елегантни, а точно на върха на главата ѝ като гъба беше кацнала смешна шапчица в същия цвят.

Изведнъж от количката право нагоре излетя огромен фазан!

Клод нададе вик на ужас:

Онзи тъпанар от камиона, който се движеше успоредно с Беси, започна да се смее с цяло гърло.

Няколко секунди фазанът замаяно пляска наоколо с крила, после загуби височина и кацна на тревата отстрани на пътя.

Един пикап се нареди зад камиона и започна да му свири, за да го задмине. Беси продължи да тича.

А после — фиуууу! — втори фазан излетя от количката.

След него трети и четвърти. Сетне пети.

— О, господи! — извиках аз. — Това са хапчетата! Действието им започва да минава.

Клод нищо не каза.

Беси покри останалите петдесет метра с огромна скорост и олюлявайки се, добута до алеята на бензиностанцията количката, от която непрекъснато във всички посоки излитаха птици.

— Какво, по дяволите, става? — изкрещя тя.

— Мини отзад! — извиках аз. — Мини отзад!

Тя обаче рязко спря до първата помпа и преди да успеем да стигнем до нея, грабна пиццата дете на ръце и го измъкна от количката.

— Не! Не! — крещеше Клод, препускайки към нея. — Не вдигай детето! Сложи го обратно! Натисни чаршафа! — Тя обаче изобщо не го слушаше и когато детето вече не тежеше отгоре им, от количката изведнъж излетя цял облак фазани, поне петдесет-шейсет, и небето над нас се изпълни с огромни кафяви птици, които яростно пляскаха с криле, за да наберат височина.

Ние с Клод започнахме да тичаме напред-назад по алеята, да размахваме ръце и да пъдим фазаните от района на бензиностанцията. „Марш! — крещяхме. — Къш! Марш оттук!“ Те обаче още бяха прекалено замаяни, за да ни обръщат внимание, и след около половин минута отново се спуснаха и накацах като ято скакалци по фасадата на бензиностанцията. Тя буквално се покри с тях. Клечаха един до друг върху стрехите на покрива, върху бетонния навес над помпите и най-малко десетина се бяха настанили върху перваза на прозореца на канцеларията ми. Някои бяха накацали върху полицата между шишетата със смазочно масло, а други се опитваха да се закрепят върху капациите на старите коли, обявени за продан. Един мъжкар с прекрасна опашка величествено клечеше върху една от помпите, а доста голям брой от позамаяните се настаниха направо на алеята в краката ни, оправяха перцата си и мигаха с малките си очички.

От другата страна на шосето, зад камиона с тухлите и пикапа, вече беше започнала да се образува колона от коли и хората отваряха вратите, слизаха и се упътваха към нас, за да виждат по-добре. Погледнах часовника си. Беше девет без двайсет. Ето сега, всеки момент, мислех си, по шосето откъм селото ще се зададе голяма черна кола ролс-ройс, а зад волана ще видим огромното лъщящо лице на производителя на бира мистър Виктор Хейзъл.

— Щяха да го разкъсат на парчета с човките си — крещеше Беси и притискаше ревящото дете към гърдите си.

— Ти се прибирай вкъщи, Беси — каза ѝ Клод, пребледнял като платно.

— Заклучвай — рекох. — Сложи табелата. Днес няма да работим.

[1] Силно сънотворно и антидепресант. — Б. скан. ↑

ДЕГУСТАЦИЯ

Онзи ден на вечерята в дома на Майк Скофийлд в Лондон бяхме шестима. Майк с жена си и дъщеря си, жена ми, аз и един човек на име Ричард Прат.

Ричард Прат беше известен гастроним. Той беше председател на малко дружество, известно като „Епикурейците“, и всеки месец издаваше само за членовете му специална брошура за ястия и вина. Организираше вечери, на които се поднасяха разкошни блюда и редки вина. Отказваше да пуши от страх да не увреди небцето си и когато обсъждаше някое вино, имаше странния и твърде забавен навик да говори за него като за живо същество. „Благоразумно вино — казваше, — малко неуверено и свенливо, но доста благоразумно.“ Или: „Добродушно вино, благо и весело — малко безсрамно може би, но независимо от това добродушно.“

Вече два пъти бяхме присъствали на подобни вечери у Майк, на които канеха и Ричард Прат, и всеки път Майк и жена му полагаха необикновено старание, за да предложат нещо по-специално на прочутия гастроним. Ясно беше, че и тази вечер нямаше да бъде изключение. Още щом прекрачихме прага на трапезарията, разбрах, че масата бе приготвена за голямо пиршество. Високите свещи, жълтите рози, огромното количество лъскави сребърни прибори, трите винени чаши пред всеки и най-вече тънкият аромат на печено месо, който се разнасяше откъм кухнята, предизвикваха в устата ми първия пристъп на слюноотделяне.

Докато седяхме, си припомних, че и в двата предишни случая, когато Ричард Прат беше присъствал на вечерите, Майк бе правил малки облози с него, като го приканваше да познае от какъв сорт грозде и коя година е било произведено виното. Прат беше отговорил, че това не е много трудно, стига то да е било произведено през някоя от годините, известни с добрите си реколти. Тогава Майк се обзалагаше срещу каса от въпросното вино, че Ричард не може да го познае. Прат бе приемал и бе спечелил и двата пъти. Бях сигурен, че

тази вечер малката игра щеше да се повтори отново, защото Майк беше готов да загуби и по този начин да докаже, че вината му са достатъчно добри, за да бъдат разпознати, а Прат, от своя страна, като че ли изпитваше някакво сериозно съдържано удоволствие да демонстрира познанията си.

Вечерята започна с чиния дребни рибки, хрупкаво препържени в масло, с които поднесоха мозелско вино. Майк стана и лично наля виното, а когато отново седна на мястото си, забелязах, че внимателно наблюдава Ричард Прат. Беше обърнал бутилката към мен, за да мога да прочета етикета ѝ. На него пишеше „Гайерслай Олигсберг, 1945“. Наведе се към мен и ми прошепна, че Гайерслай било малко селце в Мозел, почти неизвестно извън Германия. Каза, че виното, което пием, било изключително рядко, защото добивът от лозето бил толкова малък, че за страничен човек било почти невъзможно да се добере до него. Миналото лято той лично посетил Гайерслай, за да се сдобие с няколкото дузини бутилки, които най-поел е му продали.

— Съмнявам се дали има друг в тази страна, който да притежава от него в момента — каза той. Видях как отново погледна към Ричард Прат. — Голямо нещо е това мозелското вино — продължи, повишавайки глас, — най-доброто, което би могло да се сервира преди бордото. Много хора вместо него поднасят рейнско, но то е, защото не разбират. Нима не е ясно, че рейнското ще убие тънкия вкус на всяко бордо. Диващина е да поднесеш рейнско преди бордото. Но мозелското — ааа! — Мозелското си е друга работа.

Майк Скофийлд беше добродушен човек на средна възраст. Но беше борсов агент или по-точно търговски посредник на борсата и като други свои колеги сякаш изпитваше неудобство, едва ли не срам от обстоятелството, че е спечелил толкова много пари с толкова малко талант. Дълбоко в сърцето си знаеше, че длъжността му не се различава особено от тази на букмейкъра, който събира облозите за конните надбягвания — угоднически, безкрайно почтен и потайно безскрупулен — и знаеше, че приятелите му също са наясно. Затова се стремеше да се превърне в човек с културни интереси, да развие естетическия и литературния си вкус, да колекционира картини, книги и други подобни. Малката му проповед за рейнското и мозелското вино беше част именно от културата, до която се домогваше.

— Очарователно винце, не смятате ли? — каза той, като продължаваше да наблюдава Ричард Прат.

Виждах как всеки път, когато навеждаше глава, за да хапне от рибата, бързо скришом хвърляше по един поглед към другия край на масата. Почти го усещах как чака мига, в който Прат щеше да отпие своята първа глътка от виното, щеше да вдигне поглед от чашата с усмивка на задоволство, изненада, може би дори и почуда, а после щеше да се завърже разговор, в който Майк щеше да му разкаже за селцето Гайерслай.

Ричард Прат обаче дори не опита от виното. Изцяло бе погълнат от разговора си с Луиз — осемнайсетгодишната дъщеря на Майк. Беше се полуизвърнал към нея, усмихваше се и доколкото можех да доловя, ѝ разказваше някаква история за главния готвач на парижки ресторант. Докато говореше, той се надвесваше все повече и повече над нея и ми се струваше, че така както се беше разпалил, още малко и ще падне отгоре ѝ. Клетото момиче се отдръпваше доколкото можеше, кимаше учтиво, отчаяно втренчило поглед не в лицето му, а в най-горното копче на смокинга му.

Ние привършихме рибата и прислужницата започна да прибира чиниите. Когато стигна до Прат, видя, че той изобщо не е докоснал храната, и се поколеба. Прат я забеляза. Отпрати я с жест, прекъсна разговора си и бързо започна да яде, като тъпчеше хрупкавите златисти рибки в устата си с резки пробождащи движения на вилицата. Когато привърши, посегна към чашата и на две кратки глътки изля виното в гърлото си. После незабавно се обърна и отново подхвана разговора с Луиз Скофийлд.

Майк забеляза всичко. Съзнавах, че седи на мястото си напълно неподвижен, че се сдържа и наблюдава госта си. Кръглото му весело лице като че ли леко се отпусна, но той продължаваше да се сдържа и да седи неподвижен и мълчалив.

Не след дълго прислужницата се появи отново и донесе второто блюдо. Беше голямо парче печено говеждо. Тя го постави на масата пред Майк, който се изправи и започна да го разпределя. Режеше филийките много тънки и внимателно ги поставяше върху чиниите, за да може прислужницата да ги сервира. Когато сложи на всеки, включително и на себе си, той остави ножа и се надвеси напред, хванал с две ръце ръба на масата.

— А сега — каза, като се обръщаше към всички, но гледаше към Ричард Прат. — А сега бордото. Ако ме извините, ще отида да донеса бордото.

— Да го донесеш ли, Майк? — обадох се аз. — Че къде е то?

— В кабинета ми, с извадена запушалка, за да диша.

— А защо в кабинета?

— Заради стайната температура, разбира се. Държа го там вече двацет и четири часа.

— Но все пак защо в кабинета?

— Защото това е най-подходящото място в къщата. Миналия път Ричард ми помогна да го изберем.

Като чу да споменават името му, Прат вдигна поглед.

— Така беше, нали? — каза Майк.

— Да — отвърна Прат и важно кимна с глава. — Така беше.

— В кабинета ми върху зеления шкаф с картотеката. Спряхме се на това място, защото там няма течение и се намира в стая с постоянна температура. А сега ще ви помоля да ме извините, докато отида да го донеса.

Идеята, че ще може да повтори играта с новото вино, бе възвърнала доброто му настроение и той бързо излезе, за да се появи минута по-късно, но вече вървеше по-бавно, стъпваше внимателно и в двете си ръце крепеше кошничка за вино, в която лежеше някаква тъмна бутилка. Етикетът не се виждаше, защото беше от долната ѝ страна.

— А сега! — извика той, докато се приближаваше към масата. — Какво ще кажеш за това, Ричард? Никога няма да го познаеш.

Ричард Прат бавно се извърна и погледна към Майк, после очите му се преместиха върху бутилката, сгушила се в малката си плетена кошничка, и повдигна вежди — една лека презрителна извивка, придружена с издаване на влажната долна устна, неочаквано станала грозна и високомерна.

— Никога няма да го познаеш — повтори Майк. — И сто години да се мъчиш, пак няма да го познаеш.

— Бордо ли е? — снизходително попита Ричард Прат.

— Разбира се.

— Тогавя допускам, че е от някое малко лозе.

— Може да е, Ричард, но, пък може и да не е.

— Но е от година с добра реколта. Някоя от големите реколти ли е?

— Да, гарантирам за това.

— Тогава няма да е чак толкова трудно — каза Ричард, като провлачваше думите и изглеждаше невероятно отегчен. Освен това на мен лично ми се струваше, че зад този провлачен говор, зад това отегчение се криеше нещо особено: между очите му се бе стаила сянката на някаква злонамереност, а в държанието му имаше напрегнатост, която у мен събуждаше неуловимо чувство на тревога.

— Това вино истински ще те затрудни — каза Майк. — За него няма да те карам да се обзалагаш.

— Нима? А защо не? — Отново бавното повдигане на веждите, студеният напрегнат поглед.

— Защото е трудно.

— Това не е голям комплимент за мен.

— Драги мой — каза Майк, — щом искаш, с удоволствие ще се обзаложа с теб...

— Едва ли ще се затрудня особено.

— Да разбирам ли, че държиш да се обзаложиш?

— Напълно съм готов — отвърна Ричард Прат.

— Добре тогава, както обикновено — каса от същото вино.

— Ти май се съмняваш, че ще мога да позная, а?

— Ако трябва да съм откровен и с цялото уважение, което ти дължа, да, съмнявам се — отвърна Майк, като полагаше известни усилия да остане любезен.

Прат обаче не се стараеше особено да прикрие презрението си към цялата работа. И все пак странно, но следващият му въпрос издаваше известен интерес:

— Би ли желал да увеличиш облога?

— Не, Ричард, една каса никак не е малко.

— Би ли се обзаложил на петдесет каси?

— Това ще е глупост.

Майк седеше неподвижен на стола си, който заемаше централно място на масата, и внимателно държеше бутилката в нелепата ѝ плетена кошничка. Ноздрите му бяха побелели, а устните му — много здраво стиснати.

Прат се беше отпуснал назад в стола си, гледаше към него с вдигнати вежди и полупритворени очи, а в ъгълчетата на устните му играеше лека усмивка. А на лицето на този човек отново видях — или така ми се стори — нещо, което определено ме смущаваше — тази сянка на напрегнатост между очите, а и в самите очи се таеше и бавно припламваше малка коварна искрица.

— Значи, не искаш да увеличиш облога?

— Що се отнася до мен, драги, все ми е едно — отвърна Майк.
— Ще се обзаложа на каквото пожелаеш.

Останалите седяхме мълчаливо и наблюдавахме двамата мъже. Съпругата на Майк започваше да се дразни: устните ѝ бяха придобили кисела извивка и просто усещах как всеки момент щеше да се намеси. Печеното говеждо лежеше пред нас в чиниите и бавно изпускаше пара.

— Значи, ще се обзаложиш на всичко, каквото си поискам?

— Нали вече ти казах. Ще се обзаложа на каквото пожелаеш, щом си решил да го правиш на въпрос.

— Дори на десет хиляди лири?

— Естествено, щом искаш. — Сега Майк беше по-уверен. Много добре знаеше, че можеше да се хване на бас на всяка сума, която би била по силите на Прат.

— Значи, твърдиш, че мога да определя облога? — отново попита Прат.

— Да.

В настъпилата пауза Прат бавно огледа седящите на масата, първо мен, после трите жени, всяка поотделно. Сякаш ни напомняше, че бяхме свидетели на предложението.

— Майк! — обади се мисис Скофийлд. — Майк, защо не сложим край на тези глупости и не започнем да вечеряме. Храната вече изстива.

— Но това не е глупост — отвърна спокойно Прат. — Ние правим малък облог.

Забелязах как прислужницата стоеше встрани с поднос зеленчуци в ръце и се чудеше да ги поднесе ли на масата, или не.

— Добре тогава — обади се Прат. — Ще ти кажа на какво искам да се обзаложим.

— Казвай тогава — отвърна Майк доста безразсъдно. — Изобщо не ме интересува какво е — ти си на ред.

Прат кимна и отново лека усмивчица раздвижи ъгълчетата на устните му, а после много бавно, без нито за миг да сваля поглед от Майк, каза:

— Искам облогът да бъде ръката на дъщеря ти.

Луиз Скофийлд подскочи.

— Не — извика тя. — Това не е забавно! Слушай, татко, това въобще не е забавно.

— Недей, мила — обади се майка й. — Те само се шегуват.

— Аз не се шегувам — каза Ричард Прат.

— Но това е абсурдно — извика Майк. Той отново беше изгубил увереността си.

— Ти каза, че ще се обзаложиш на всичко, каквото поискам.

— Имах предвид пари.

— Ти не каза пари.

— Но това имах предвид.

— Тогава жалко, че не си го казал. Но както и да е, ако желаеш да се откажеш от предложението си, аз нямам нищо против.

— Не става въпрос да се отказваме от предложението ми, драги. Облогът и без това е невалиден, защото ти не можеш да ми предложиш същото. Нямах дъщеря, която да заложиш срещу моята, в случай че загубиш облога. А дори и да имаше, аз нямаше да пожелаая да се оженя за нея.

— Радвам се да го чуя, скъпи — обади се жена му.

— Ще заложа всичко, каквото пожелаеш — заяви Прат. — Къщата си например. Какво ще кажеш за къщата ми?

— Коя от двете? — попита Майк вече на шега.

— Тази в провинцията.

— А защо не и другата?

— Добре, щом желаеш. И двете къщи.

В този миг видях как Майк замълча. Той пристъпи напред и внимателно постави кошничката с бутилката върху масата. Премести солницата настрани, след нея черния пипер, а после взе ножа си, за миг замислено разглежда острието му, след което отново го остави. Дъщеря му също беше забелязала мълчанието му.

— Виж какво, татко! — извика тя. — Та това е безразсъдно! Толкова е глупаво, че нямам думи. Отказвам да ви служа за облог!

— Правилно, мила — каза майка й. — Веднага прекрати това, Майк, и седни да вечеряш.

Майк не й обърна внимание. Погледна към дъщеря си и се усмихна с лека, бащинска, покровителствена усмивка. В очите му обаче изведнъж лумна тържествуващо пламъче.

— Знаеш ли, Луиз — каза той, — че за това си струва да се помисли.

— О, татко, престани! Отказвам дори да те слушам! Господи, никога в живота си не съм чувала такава глупост!

— Сериозно ти казвам, мила, почакай да чуеш какво ще кажа.

— Не искам да слушам!

— Луиз! Моля те! Ето как стоят нещата. Ричард ни предлага един сериозен облог. Той настоява да го направи, не аз. И ако загуби, ще трябва да ни даде двете си къщи. Един момент, мила, не ме прекъсвай. Работата е там, че *той просто не може да спечели*.

— Той обаче явно си мисли, че може.

— Изслушай ме, защото много добре знам какво говоря. Когато някой експерт дегустира бордо — стига да не е някое от прочутите вина, като например „Лафит“ или „Латур“ — той само най-общо може да се ориентира за местонахождението на лозето. Разбира се, може да назове района в Бордо, където е било произведено виното, и може да каже дали това е Сент Емилион, Померол, Грав или Медок. Във всеки район обаче има по няколко неголеми по площ области и във всяка от тях се намират множество малки лозя. Просто не е в човешките възможности да ги назове само по вкуса и аромата на виното. Не се боя да ви кажа, че това вино е от едно съвсем малко лозе, заобиколено от много други малки лозя, и той никога не ще успее да го познае. Това е невъзможно.

— Никога не можеш да си сигурен — настоя дъщеря му.

— Казвам ти, че мога. И макар че ти го казвам аз, имай предвид, че разбирам нещичко от вина. И изобщо, за бога, дъще, нали съм ти баща. Допускаш ли, че ще ти натрапя нещо, което не желаяш. Просто се опитвам да спечеля за теб малко пари.

— Майк! — рязко се обади жена му. — Спри веднага, Майк, моля те.

Той пак не й обърна внимание.

— Ако се съгласиш на този облог — Майк отново се обръщаше към дъщеря си, — само след десет минути ще притежаваш две големи къщи.

— Но аз нямам нужда от две големи къщи, татко.

— Тогава ги продай. Веднага му ги продай обратно, ако искаш. Аз ще уредя всички формалности. А после — само си представи, мила — ще бъдеш богата! Ще бъдеш независима до края на живота си!

— О, татко, никак не ми харесва тази работа. Мисля, че е глупост.

— Аз също — обади се майка ѝ. Докато говореше, тя бързо клатеше глава нагоре-надолу като кокошка. — Засрами се, Майкъл, как изобщо можеш да предлагаш подобни неща! При това собствената ти дъщеря!

Майк дори не я погледна.

— Приеми! — напрегнато настоя той и настойчиво гледаше дъщеря си. — Приеми бързо! Аз гарантирам, че няма да загубиш.

— Но това никак не ми харесва, татко.

— Хайде, момичето ми, приеми!

Притискаше я здраво. Беше се надвесил над нея, фиксираше я с неумолими бляскави очи и за дъщеря му никак не беше лесно да му се противопостави.

— Но какво ще стане, ако загубя.

— Пак ти повтарям, не можеш да загубиш. Аз ти го гарантирам.

— Ох, татко, трябва ли да се съглася?

— В момента те правя богата, затова хайде. Какво ще кажеш, Луиз? Съгласна си, нали?

Тя се поколеба за последен път. После безпомощно сви рамене и каза:

— Добре де, но само ако се закълнеш, че няма никаква опасност да загубя.

— Добре! — извика Майк. — Това е чудесно! Значи, облогът е направен!

— Да — отвърна Ричард Прат, като гледаше момичето. — Облогът е направен.

Майк незабавно взе шишето, отля един пръст от виното в своята чаша, а после възбудено заподскача около масата, за да напълни останалите чаши. Сега всички бяха вперили очи в Ричард Прат,

гледаха лицето му, докато той бавно вдигна чашата с дясната си ръка и я поднесе към носа си. Беше около петдесетгодишен, с неприятно лице, което сякаш се състоеше само от уста — уста и устни — дебелите влажни устни на професионалния гастроним, долната, увиснала като махало точно в средата, постоянно отворената уста на дегустатора, винаги готова да поеме ръбчето на чашата или хапката храна. Като дупка, помислих си, докато я наблюдавах; устата му е като голяма влажна дупка.

Прат бавно повдигна чашата към носа си. Върхът на носа му влезе вътре, обиколи повърхността на виното, няма душеше внимателно. После леко завъртя течността в чашата, за да усети букета. Беше се съсредоточил до крайност. Очите му бяха затворени и сега сякаш цялата горна половина на тялото му — главата, вратът и гърдите бяха се превърнали в огромен чувствителен обонятелен апарат, който приемаше, филтрираше и анализираше посланията на душещия нос.

Забелязах, как Майк се беше отпуснал на стола си, на пръв поглед безразличен, но без да изпуска нито един жест. Мисис Скофийлд, съпругата, седеше сковано в другия край на масата, гледаше право напред с осъдително изопнати черти на лицето. Дъщерята Луиз беше отместила стола си малко назад и встрани, с лице срещу дегустатора, и също като баща си не пропускаше нито едно негово движение.

Душенето продължи близо минута; после, без да отваря очи или да раздвижва глава, Прат свали чашата до устата си и изля вътре почти половината от съдържанието ѝ. Поседя известно време така, с уста, пълна с вино, за да усети първия вкус, след което позволи на част от течността да се стече в гърлото му. Видях повдигането на адамовата му ябълка, когато преглътна. По-голямата част обаче задържа в устата си. И сега, без да преглъща отново, той всмукна през устни тънка струйка въздух, която се смеси с изпаренията на виното в устата и премина надолу в дробовете му. Задържа дъха си, после го изпусна през носа и най-накрая започна да превърта виното под езика си и да го дъвче — наистина го дъвчеше със зъби, сякаш беше хляб.

Всичко това беше изпълнено тържествено и невъзмутимо и при това — трябва да призная — много добре.

— Хм! — каза той, като остави чашата и облиза устни с розов език. — Хм, даа! Много интересно винце — нежно и благо, почти женствено в остатъчния си вкус.

Устата му беше пълна със слюнка и докато говореше, от време на време по някоя блестяща пръска излиташе от нея и падаше върху масата.

— Сега можем да започнем да елиминираме — обясни той. — Ще ме извините, че ще го правя предпазливо, но залогът е висок. При по-обикновен случай може би донякъде бих рискувал — бърз скок напред и приземяване точно в средата на избраното от мен лозе. Но този път трябва да се движа внимателно, нали така!

Той погледна към Майкъл и му се усмихна с дебелиите си влажни устни. Майк не отвърна на усмивката му.

— И така, първо, от кой район на Бордо идва това вино? Не е много трудно да се отгатне. Прекалено леко е, за да е от Сент Емилион или от Грав. Очевидно е от Медок. В *това* няма никакво съмнение. Така, сега, от коя община на Медок? Този въпрос пак чрез елиминирание не би трябвало да ни създаде големи главоболия. Марго? Не. Не може да бъде Марго. Няма яростния букет на Марго. Пойак? Не може да бъде Пойак. Прекалено меко, прекалено нежно и тъжно, за да бъде Пойак. Виното от Пойак има характер, който е почти деспотичен във вкуса си. А освен това лично за мен пойакските вина съдържат и нещо гъбесто, един странен, прашен, гъбест аромат, който гроздето придобива от почвата в околността. Не, не, това е твърде нежно вино, скромно и свенливо при първо опитване, но при второ, макар и доста плахо, се очертава една ясно доловима благосклонност. Може би е малко дяволито, дори закачливо, дразнещо езика с едва доловима следа от танин. В остатъчния вкус е очарователно — успокояващо и женствено, с игрива и щедра същност, която човек свързва единствено с вината от общината Сен Жулиен. Несъмнено е от Сен Жулиен.

Той се облегна назад, повдигна ръце на ниво на гърдите си и внимателно опря върхчетата на пръстите си едно в друго. Държането му ставаше все по-нелепо и надуто, но според мен донякъде го правеше и нарочно, просто за да се подиграе с домакина. Хванах се, че с известно напрежение го очаквам да продължи. Луиз започна да си пали цигара. Прат чу драскането на клечката и се обърна към нея, внезапно обзет от неподправена ярост.

— Моля ви! — каза той. — Моля ви, недейте! Какъв отвратителен навик да се пуши по време на ядене!

Момичето вдигна поглед, все още с горящата клечка в едната си ръка, големите му очи бавно се спряха върху лицето на Прат, задържаха се там за миг и отново се отместиха бавно и презрително. После наведе глава и духна клечката, но продължи да държи незапалената цигара между пръстите си.

— Съжалявам, скъпа — каза Прат, — но просто не мога да понасям да се пуши на масата.

Тя повече не го погледна.

— А сега да видим докъде бяхме стигнали — продължи той. — А, да, това вино е от Бордо, от общината Сен Жулиен в района на Медок. Дотук добре. Сега обаче стигнахме до по-трудната част — името на самото лозе. Защото в Сен Жулиен има много лозя и както съвсем правилно отбеляза нашият домакин преди известно време, много често виното от едното не се отличава особено от виното на съседното.

Той отново замълча и затвори очи.

— Опитвам се да уточня „възрастта“. Ако успея да направя това, половината битка ще е спечелена. Да видим сега. Виното очевидно не е от едногодишно лозе, дори не и от двугодишно^[1].

— Това не е от най-хубавите вина. Липсва му — въобще как да кажа — излъчване, сила... Но от тригодишно по би могло. И въпреки всичко се съмнявам. Знаем, че годината е добра — каза го нашият домакин, — и това може би малко ме заблуждава. Трябва много да внимавам.

Той повдигна чашата си и отпи още една глътчица.

— Да — каза, всмуквайки устни. — Прав бях. — Четиригодишно е. Сега съм сигурен. Четиригодишно лозе и много добра година, всъщност една от най-добрите. Затова за момент ми се стори, че има вкус на вино от три — дори двугодишно лозе. Добре! Това е по-добре! Започваме да затваряме кръга! Кои са четиригодишните лозя в общината Сен Жулиен?

Той отново замълча, вдигна чашата и допря ръба ѝ до провисналата си, подобна на махало долна устна. После видях как езикът изхвъркна, розов и тесен, върхът му се топна във виното и отново бързо се прибра — отблъскваща гледка. Когато остави чашата, очите му останаха затворени, а лицето съсредоточено. Само устните се

движеха, хлъзгаха се една върху друга като две парчета мокра гъбеста материя.

— Ето пак! — възкликна той. — Танин по средата и бързото стипчиво изтръпване на езика. Да, да, разбира се! Напипвам го вече! Виното е от едно от малките лозя около Бешевел. Сега си спомням реката, малкото пристанище, което се затлачи и корабите вече не могат да товарят виното. Бешевел... Възможно ли е да е самият Бешевел? Не, мисля, че не. Не съвсем. Но е някъде много наблизко. Шато Талбо? Възможно ли е да е Талбо? Да, възможно е. Един момент.

Той отново отпи от виното, а аз с ъгълчето на окото си забелязах как Майк Скофийлд все повече и повече се надвесва над масата, как устата му леко се отваря, очите му се впиват в Ричард Прат.

— Не. Сгреших. Не е Талбо. Талбото се усеща малко по-бързо от това. Плодът е по-близко до повърхността. Ако годината е 34-та, а аз вярвам, че е така, тогава не може да е Талбо. Така, така, да помислим. Не е Бешевел, не е Талбо и все пак... все пак е толкова близо и до двете, толкова близо, че лозето би могло да бъде почти между тях двете. Кое ли би могло да бъде?

Той се колебаеше, а ние чакахме, втренчили поглед в лицето му. Сега го гледаха всички, дори съпругата на Майк. Чух как прислужницата внимателно постави съда със зеленчуците на бюфета зад мен, за да не наруши тишината.

— А! — извика Прат. — Сетих се! Да, мисля, че се сетих!

За последен път отпи от виното. След това, все още поднесъл чашата към устата си, той се обърна към Майк, усмихна се с бавна копринена усмивка и каза:

— Знаеш ли кое е? Това е малкото Шато Бранер-Дюкрю.

Майк седеше напрегнат, неподвижен.

— А годината е 1934.

Всички погледнахме към Майк и очаквахме да обърне бутилката в кошничката и да ни покаже етикета.

— Това ли е окончателният ти отговор? — попита Майк.

— Да, така мисля.

— И все пак, да или не?

— Да, това е.

— Я пак повтори името.

— Шато Бранер-Дюкрю. Чудесно малко лозенце. Прекрасен стар замък. Познавам го много добре. Как не се сетих веднага!

— Хайде, татко — обади се момичето. — Обърни я и ние да хвърлим по един поглед. Искам си двете къщи.

— Само за минутка — каза Майк. — Почакай само за минутка.

Той седеше безмълвен, смутен, а лицето му някак подпухна и преbledня, сякаш всичките му сили изтичаха отнякъде.

— Майкъл! — рязко извика жена му от другия край на масата. — Какво има?

— Маргарет, ще бъдеш ли така добра да не се намесваш!

Ричард Прат гледаше Майк, усмихваше се само с устни, очичките му блестяха. Майк не гледаше никого.

— Татко! — възкликна дъщеря му в отчаяние. — Татко, нали не искаш да кажеш, че е отгатнал?

— Престани да се тревожиш, мила, няма място за тревоги — каза Майк.

Мисля, че когато Майк се обърна към Ричард Прат, го направи по-скоро за да се отърве от семейството си, отколкото по някаква друга причина.

— Виж какво, Ричард, струва ми се, че е най-добре ние с теб да се измъкнем в съседната стая и да си разменим по някоя и друга дума.

— Не искам да си разменяме никакви думи — отвърна Прат. — Искам само да видя етикета на бутилката.

Сега вече той знаеше, че е победител; съдържането му, спокойното му високомерие бяха на победител и ми стана ясно, че е готов да прояви цялата си злоба, ако се появяха някакви спънки.

— Какво чакаш? — подкани той Майк. — Хайде, обърни я.

В този момент се случи следното: прислужницата, дребната изправена фигура на прислужницата в черно-бяла униформа, застана до Ричард Прат и му подаде нещо в протегнатата си ръка.

— Струва ми се, че са ваши, сър.

Прат се огледа, видя очилата с тънки рогови рамки, които тя му подаваше, и за миг се поколеба.

— Мои ли са? Може и да са. Не знам.

— Да, сър. Ваши са.

Беше възрастна жена — по-близо до седемдесетте, отколкото до шейсетте — верен семеен слуга с дългогодишна служба. Тя постави

очилата на масата до него.

Без да ѝ благодари, Прат ги взе и ги пусна в горното си джобче зад бялата носна кърпичка.

Прислужницата обаче не помръдна от мястото си. Остана да стои малко зад Ричард Прат и в поведението ѝ и в начина, по който стоеше там — дребничка, неподвижна и изправена, имаше нещо толкова необичайно, че докато я наблюдавах, изведнъж ме обзе някакво предчувствие. Старческото ѝ посивяло лице имаше някакво смразяващо, решително изражение, устните ѝ бяха стиснати, малката брадичка издадена, а ръцете здраво склучени отпред. Странната шапчица на главата ѝ и бялата престилка ѝ придаваха вид на някаква мъничка, разтревожена белогърда птичка.

— Бяхте ги забравили в кабинета на мистър Скофийлд — продължи тя. Гласът ѝ беше някак неестествено, преднамерено учтив. — Върху зеления шкаф с картотеките, в кабинета му, сър, където отидохте сам преди вечеря.

Трябваше да минат няколко минути, за да може пълният смисъл на думите ѝ да проникне до съзнанието ни, и във възцарилата се тишина видях как Майк бавно се надига от стола си. Лицето му възвръщаше цвета си, очите му широко се разтвориха, устните му промениха извивката си и опасното бяло петънце в областта на ноздрите започна да се разраства.

— Моля те, Майкъл! — каза жена му. — Запази спокойствие, Майкъл, скъпи! Запази спокойствие!

[1] Има се предвид годината, от която лозето започва да ражда грозде. — Б.пр. ↑

СМЪРТОНОСНИЯТ АГНЕШКИ БУТ

Стаята беше топла и чиста, пердетата дръпнати, двете настолни лампи светеха — нейната и другата, до празния стол отсреща. На бюфета зад гърба ѝ — две високи чаши, газирана вода и уиски. Кубчетата лед в кофичката.

Мери Малоуни чакаше съпруга си да се върне от работа.

От време на време поглеждаше към часовника, но не притеснено, а просто за да се наслади на мисълта, че всяка изминала минута приближава мига на неговото завръщане. Някаква ведра лъчезарност сякаш обгръщаше и нея, и всичко, което вършеше. Приведената ѝ над ръкоделието глава беше необикновено спокойна. Кожата ѝ — защото Мери беше бременна в шестия месец — бе станала полупрозрачна, устните меки, а очите, които напоследък излъчваха ведрина, изглеждаха по-големи и по-тъмни от всякога.

Когато часовникът показва пет без десет, тя започна да се ослушва и няколко минути по-късно, точно както винаги, чу изскърцването на гумите върху чакъла отвън, затръшването на вратата на колата, стъпките под прозореца и превъртането на ключа в ключалката. Мери остави ръкоделието, изправи се и когато той влезе, пристъпи напред, за да го целуне.

— Здравей, скъпи — каза тя.

— Здравей — отвърна той.

Пое палтото му и го закачи в дрешника. След това отиде до бюфета и приготви питиетата — по-силно за него, слабо за себе си; после отново седна в стола си с ръкоделието на колене, а той в другия, отсреща, бе хванал високата чаша с двете ръце и я разклащаше така, че ледените кубчета подрънкваха по стъклото.

За нея тази част от деня винаги беше изпълнена с блаженство. Знаеше, че докато не привърши първата си чаша, той няма желание за разговор, а тя, от своя страна, беше доволна да седи тихо и да се наслаждава на компанията му след дългите самотни часове в къщата. Обичаше да блаженства в присъствието на този мъж и да усеща —

почти както излежаващият се на слънце усеща лъчите — онова топло мъжко излъчване, което я завладяваше, когато бяха сами. Обичаше го заради начина, по който седеше отпуснат в стола си, заради начина, по който влизаше през вратата или с бавни и дълги крачки кръстосваше стаята. Обичаше отнесенния напрегнат израз в очите му, когато се спираха върху нея, забавната форма на устата и особено начина, по който не говореше за умората си, а седеше, вгълбен в себе си, докато уискито отнемаше част от нея.

— Изморен ли си, скъпи?

— Да, изморен съм.

И докато говореше, той направи нещо необичайно. Вдигна чашата и я пресуши на един дъх, макар че все още беше пълна до половината, да, поне до половината. Всъщност Мери не го гледаше, но знаеше какво е направил, защото чу как, когато свали ръката си, ледените кубчета се удариха в празното дъно. За миг той остана да седи, наведен напред в стола си, после се изправи и бавно се запъти към бюфета, за да си налее още.

— Аз ще ти донеса! — възкликна тя и скочи.

— Седни — каза той.

Когато се върна, тя забеляза, че новото му питие беше с тъмнокехлибарения цвят на почти чистото уиски.

— Да ти донеса ли пантофите, скъпи?

— Не.

Докато го наблюдаваше как отпива от тъмножълтата течност, забеляза малките гъсти кръгчета, които се образуваха по повърхността ѝ — толкова силно беше питието.

— Мисля, че е срамота — каза тя — да карат полицаи като теб, с толкова дългогодишна служба, да е по цял ден на крак.

Мъжът ѝ не отговори, затова тя отново наведе глава и продължи да шие, но всеки път, когато той поднасяше чашата към устните си, Мери чуваше как ледените кубчета потропват по стъклото.

— Скъпи, не искаш ли да ти донеса малко сирене? Не съм приготвила вечеря, защото е четвъртък.

— Не.

— Ако си много изморен, за да вечеряш навън — продължи тя, — все още не е много късно. Хладилникът е пълен с месо и какво ли не и можеш да вечеряш тук, без дори да се помръднеш от стола си.

Очите ѝ очакваха отговор, усмивка, кимане, но не последва нищо.

— Както и да е — отново се обади тя, — за начало ще ти донеса малко сирене и солени бисквити.

— Не искам.

Тя неспокойно се размърда в стола си, като все още не сваляше големите си очи от лицето му.

— Но ти трябва да хапнеш. Лесно мога да приготвя вечерята тук. Това ще ми достави удоволствие. Мога да направя агнешки котлети. Или свински. Каквото пожелаеш. Във фризера има всичко.

— Остави — каза той.

— Но, скъпи, ти трябва да се храниш. Все пак ще приготвя нещо, пък ти ако искаш яж, ако не искаш — недей.

Тя се изправи и остави ръкоделието си на масата до лампата.

— Седни — каза мъжът ѝ. — Седни за минутка.

Чак тогава я обзе страх.

— Хайде — повтори той. — Седни.

Тя бавно се отпусна в стола си, като през цялото време не сваляше от него огромните си смутени очи. Той беше изпил и второто си питие и намръщено се взираше в чашата си.

— Слушай. Трябва да ти кажа нещо.

— Какво има, скъпи? Какво се е случило?

Той седеше съвсем неподвижен и държеше главата си наклонена така, че светлината от лампата до него падаше върху горната част от лицето му, а устата и брадичката оставаха в сянка. Тя забеляза, че някакво мускулче се беше разиграло в ъгълчето на лявото му око.

— Боя се, че това ще бъде удар за теб, но много мислих и реших, че единственото, което мога да сторя, е да ти го кажа направо. Надявам се, че няма да ме виниш прекалено много.

И тогава ѝ го каза. Не му отне много време, не повече от четирипет минути, през които тя остана да седи неподвижна и зашеметена от ужас и да го гледа как с всяка следваща дума се отдалечава все повече и повече от нея.

— Това е — заключи той. — Знам, че ти го казвам в неподходящ момент, но просто нямах друг изход. Разбира се, ще ти оставя пари и ще уредя да се грижат за теб. Но не е необходимо да се вдига много шум. Поне се надявам. Няма да се отрази добре на кариерата ми.

Първата ѝ инстинктивна реакция беше да не повярва нито дума, да откаже да приеме всичко, което беше чула. Хрумна ѝ, че той може би дори не е проговарял, че тя самата си беше измислила цялата тази история. Да не би пък, ако продължи работата си и се държи така, като че ли нищо не беше чула, по-късно, когато, така да се каже, отново дойде на себе си, да открие, че подобно нещо изобщо не се е случвало.

— Ще приготвя вечерята — успя да прошепне и този път той не я спря.

Докато прекосяваше стаята, не усещаше, че краката ѝ докосват пода. Не усещаше абсолютно нищо — освен леко гадене и желание да повърне. Всичките ѝ действия бяха механични — слизането в мазето, запалването на лампата, фризерът, ръката, която бърка в камерата и хваща първия попаднал ѝ предмет. Извади го и го погледна. Беше увит в хартия, затова го разви и отново го погледна.

Агнешки бут.

Добре, значи, ще вечерят агнешко. Занесе го горе, като го държеше с две ръце за костта. Докато минаваше през всекидневната, видя, че той стои до прозореца с гръб към нея, и се спря.

— За бога — каза той, когато я чу, че идва, но не се обърна. — Не готви за мен. Аз излизам.

Тогава Мери Малоуни просто се приближи зад него и без да се замисли, вдигна големия замразен агнешки бут високо във въздуха и с всичка сила го стовари върху тила му.

Със същия успех би могла да го удари и със стоманен прът.

Отстъпи крачка назад в очакване и най-смешното беше, че той остана прав поне още четири-пет секунди, като леко се олюляваше. После се строполи на килима.

Силата, с която се сгромоляса, шумът, преобърнатата масичка ѝ помогнаха да излезе от шоковото състояние. Дойде на себе си бавно, беше ѝ студено и чудно, известно време остана неподвижна, като примигваше срещу тялото на мъжа си и все още здраво държеше нелепото парче месо в ръцете си.

Добре, каза си, значи, го убих.

Беше невероятно как изведнъж мозъкът ѝ заработи съвсем ясно. Започна да мисли много бързо. Като съпруга на детектив много добре знаеше какво щеше да бъде наказанието. Чудесно. Беше ѝ безразлично. Дори би било известно облекчение. От друга страна обаче, какво щеше

да стане с детето? Какви бяха законите за убийци с неродени деца? Дали ги екзекутираха и двамата — и майката, и детето? Или чакаха края на деветия месец? Как постъпваха?

Мери Малоуни не знаеше. И в никакъв случай не беше склонна да рискува.

Отнесе месото в кухнята, сложи го в една тава, включи фурната на силно и го пъкна вътре. После изми ръцете си и изтича горе в спалнята. Седна пред огледалото, пооправи лицето си, начерви устните и страните си. Опита се да се усмихне. Усмивката излезе доста особена. Опита отново.

— Здравей, Сам — каза весело, на висок глас. Гласът ѝ също звучеше странно.

— Дай ми картофи, ако обичаш, Сам. Мисля, че ще взема и една консерва грах.

Това се получи добре. Усмивката и гласът сега бяха посполучливи. Изрепетира още няколко пъти. После изтича долу, взе палтото си, отвори задната врата, мина през градината и излезе на улицата.

Нямаше шест часа и лампите в магазина още светеха.

— Здравей, Сам — весело поздрави и се усмихна на човека зад щанда.

— Ха, мисис Малоуни, добър вечер. Как се чувствате?

— Дай ми картофи, ако обичаш, Сам. Да, и мисля, че ще взема и консерва грах.

Мъжът се обърна и посегна да вземе граха от полицата зад гърба си.

— Патрик реши, че е изморен и не иска да вечеряме в ресторант — обясни тя. — И понеже в четвъртък обикновено излизаме, свари ме без никакви зеленчуци у дома.

— Ами тогава, не ви ли трябва и месо, мисис Малоуни?

— Не, месо имам, благодаря. Извадих от фризера чудесен агнешки бут.

— А, добре тогава.

— Не обичам да готвя замразено, Сам, но този път ще рискувам. Мислиш ли, че ще стане добре?

— Лично аз — отвърна продавачът — смятам, че няма никаква разлика. Харесват ли ви тези картофи? От Айдахо са.

— О, да, чудесно. Дай ми от тях.

— Нещо друго? — Продавачът наклони глава на една страна и я загледа усмихнат. — А за десерт? Какво ще му поднесете за десерт.

— Ами... какво ще ми предложиш, Сам?

Човекът се огледа наоколо.

— Какво ще кажете за едно хубаво голямо парче кейк с извара? Знам, че го обича.

— Чудесно — каза тя. — Обожава го.

А когато всичко беше опаковано и сметката платена, тя се усмихна с най-лъчезарната си усмивка и каза:

— Благодаря ти, Сам. Приятна вечер.

— Приятна вечер, мисис Малоуни. И аз ви благодаря.

А сега, мислеше си тя, докато бързаше обратно към къщи, мисис Малоуни просто се връща при мъжа си, а той чака вечерята. Трябва да я приготви добре, да я сготви колкото може по-вкусно, защото клетият човек е изморен, а ако се случи така, че когато влезе в къщата, намери нещо необикновено, трагично или ужасно, това естествено ще бъде удар за нея и тя ще обезумее от уплаха и скръб. Не че *очаква* да намери нещо. Тя просто се прибира вкъщи със зеленчуците. Мисис Патрик Малоуни, която се прибира със зеленчуците в четвъртък вечер, за да сготви на съпруга си.

Точно така, каза си тя. Върши всичко добре и естествено. Дръж се съвсем естествено и тогава въобще няма да ти се наложи да се преструваш.

Затова, когато влезе през задната врата в кухнята, тя си тананикаше някаква песничка и се усмихваше.

— Патрик! — извика. — Как си, скъпи?

Остави пакета на масата и влезе във всекидневната, а когато го видя проснат на пода със сгънати крака и една ръка извита и затисната под тялото, гледката наистина ѝ подежда като удар. Предишните чувства на любов и копнеж се надигнаха в гърдите ѝ, тя изтича, коленичи над него и сърцераздиращо се разрида. Беше лесно. Изобщо не трябваше да се преструва.

След няколко минути се изправи и отиде до телефона. Знаеше номера на полицията и когато мъжът от другия край се обади, тя извика:

— Бързо! Елате бързо! Патрик е мъртъв!

— Кой се обажда?

— Мисис Малоуни. Мисис Патрик Малоуни.

— Искате да кажете, че Патрик Малоуни е мъртъв?

— Така ми се струва — изхълца тя. — Лежи на пода и мисля, че е мъртъв.

— Ще дойдем веднага — каза мъжът.

Колата пристигна много бързо и когато Мери им отвори вратата, в къщата влязоха двама полицаи. Познаваше ги и двамата — познаваше почти всички полицаи в този район, и като хлипаше истерично, се свлече право в ръцете на Джак Нунан. Той внимателно я настани в един стол и отиде при колегата си О'Мали, който беше коленичил до тялото.

— Мъртъв ли е? — проплака тя.

— Боя се, че да. Какво се е случило?

Разказа им накратко как отишла до магазина и как, когато се върнала, го намерила на пода. Докато говореше, плачеше и нареждаше. Нунан откри следи от съсирена кръв върху главата на мъртвия. Показа ги на О'Мали, който стана веднага и бързо отиде до телефона.

Скоро в къщата заприиха още мъже. Първо лекарят, после двама следователи, единият от които Мери познаваше по име. По-късно дойде и полицейският фотограф и направи снимки; дойде и специалистът по отпечатьци от пръсти. Докато останалите си шепнеха и шушукаха около трупа, следователите не преставаха да ѝ задават въпроси. През цялото време обаче бяха много внимателни с нея. Тя отново им разказа историята, този път от самото начало. Как Патрик се върнал, а тя бродирала, как бил много изморен, толкова изморен, че не искал да излизат да вечерят навън. Каза им как сложила месото във фурната — „то и сега е там, пече се“ — и как изтичала до магазина за зеленчуци, и как се върнала, за да го намери проснат на пода.

— Кой магазин? — попита един от инспекторите.

Тя му обясни, а той се обърна и прошепна нещо на другия, който веднага излезе.

След петнайсет минути се върна, изписал цяла страница с бележки. Последва ново шушукане и докато Мери хлипаше, до ушите ѝ достигнаха няколко от прошепнатите фрази: „... държала се е съвсем нормално... много весела... искала да му приготви хубава вечеря... грах... кейк с извара... невъзможно да е тя...“

След малко фотографът и лекарят си тръгнаха, а двама други мъже отнесоха трупа на носилка. После си отиде и онзи, който вземаше отпечатъците. Останаха двамата инспектори и двамата полицаи. Те бяха изключително мили с нея и Джак Нунан я попита дали не би предпочела да отиде някъде другаде, при сестра си може би или при собствената му съпруга, която ще се погрижи за нея и ще я подслони за през нощта.

Не, отвърна тя. В момента чувствала, че не би могла да се помръдне. Ще имат ли нещо против, ако си остане тук, докато ѝ поразмине. Не ѝ било добре в момента, наистина не ѝ било добре.

— Тогава не е ли по-лесно да си легне в леглото? — попита я Джак Нунан.

Не. Предпочитала да си остане, където е, на този стол. Малко по-късно може би, когато се почувства по-добре, щяла да се премести.

Тогава я оставиха и продължиха да претърсват къщата. От време на време ѝ задаваха по някой въпрос. Понякога, когато минаваше покрай нея, Джак Нунан ѝ казваше по нещо мило. Съпругът ѝ, обясни той, бил убит с удар по тила, нанесен с тежък тъп предмет, сигурно голямо парче метал. Те търсели оръжието. Убиецът може да го е отнесъл със себе си, но от друга страна, може да го е изхвърлил или скрил някъде наоколо.

— Познатата стара история — добави той. — Намери оръжието и ще заловиш престъпника.

По-късно един от инспекторите дойде и седна до нея. Знае ли, попита я, дали в къщата няма нещо, което би могло да се използва като оръжие? Би ли се поогледала наоколо, за да разбере дали нещо не липсва — много голям гаечен ключ например или тежка метална ваза.

Нямали тежки метални вази, отвърна тя.

— Или голям гаечен ключ?

Мислела, че нямат голям гаечен ключ. Но може би в гаража щели да намерят подобни неща.

Търсенето продължаваше. Мери знаеше, че в градината и около къщата има още полицаи. Чувахе шума от стъпките им по чакъла навън, а от време на време, през някой процеп между пердетата, зърваше и проблясването на фенерчетата им. Вече беше късно. Забеляза, че часовникът върху камината показваше близо девет.

Четиримата мъже, които претърсваха стаите, като че ли вече бяха изморени, дори малко раздразнени.

— Джак — каза тя, когато сержант Нунан отново мина покрай нея. — Бихте ли ми дали нещо за пиене?

— Разбира се, че ще ви дам. Това уиски ли имате предвид?

— Да, моля ви, но съвсем малко. Може би ще ми помогне да се почувствам по-добре.

Той ѝ подаде чашата.

— Защо и вие не пийнете? Сигурно сте ужасно изморени. Моля ви, пийнете си. Толкова сте добър с мен.

— Е, официално не ни е разрешено, но бих могъл да глътна една капка, за да се поободря.

Един по един дойдоха и останалите и тя ги убеди да пийнат по малко уиски. Стояха около нея, чувстваха се неловко с чашите в ръце, неудобно им беше в нейно присъствие, опитваха се да ѝ говорят утешително. Сержант Нунан отиде до кухнята, върна се бързо и каза:

— Вижте, мисис Малоуни, фурната ви... е още включена и месото е вътре.

— О, господи! — извика тя. — Ами разбира се! — Струва ми се, че трябва да я изключа. Ще го направите ли, Джак? Толкова съм ви благодарна.

Когато сержантът се върна, тя го погледна с големите си тъжни, насълзени очи.

— Джак Нунан.

— Да?

— Ще ми направите ли една услуга — вие и останалите трима?

— Можем да опитаме, мисис Малоуни.

— Добре, тогава. Всички сте дошли тук, все добри приятели на Патрик, и се мъчите да хванете човека, който го е убил. Сигурно сте ужасно гладни, защото времето ви за вечеря отдавна е минало, а аз съм сигурна, че Патрик никога не би ми простил, в мир да почива душата му, ако не ви окажа гостоприемство. Защо не изядете това агнешко, дето е във фурната? Сигурно вече се е опекло.

— В никакъв случай — отвърна сержант Нунан.

— Моля ви, моля ви, изяжте го. Лично аз не мога да се докосна до нищо, особено ако е било в къщата, когато той беше тук. Но за вас

това не важи. Ще ми направите голямо добро, ако го изядете. След това можете да продължите работата си.

Четиримата полицаи доста се колебаха, но беше ясно, че са гладни, и накрая се оставиха да ги убеди, че трябва да отидат в кухнята и да хапнат. Жената остана на мястото си, слушаше ги през отворената врата, чуваше как разговарят помежду си, гласовете им надебелели и неясни, защото устите им бяха пълни с месо.

— Искаш ли още, Чарли?

— Но тя държи да го изядем. Така каза. Щели сме да ѝ направим услуга.

— Добре тогава. Сипи ми още малко.

— Кой знае с каква огромна тояга е ударил оня тип клетия Патрик — обади се един от тях. — Лекарят спомена, че черепът му е бил пръснат като с ковашки чук.

— Точно затова лесно трябва да го намерим.

— И аз така казвам.

— Но който и да го е направил, няма да носи със себе си такова нещо, след като вече не му трябва.

Някой от четиримата се оригна.

— Аз лично мисля, че е някъде тук, наоколо.

— Нищо чудно да е под носа ни. Ти какво ще кажеш, Джак?

А в съседната стая Мери Малоуни започна да се кикоти.

ГОСТЪТ

Неотдавна пред вратата на дома ми бе доставен голям дървен сандък, изпратен по влака. Сандъкът беше извънредно солиден и добре направен, измайсторен от тъмnochервено, твърдо дърво, каквото е махагонът. С усилие го сложих на една маса в градината и старателно го огледах. От щемпела върху едната страна личеше, че е изпратен от Хайфа по кораба „Уейвърли Стар“, но не открих нито името, нито адреса на евентуалния изпращач. Опитах да се сетя кой от Хайфа или околностите би пожелал да ми изпрати такъв великолепен подарък, но не се сетих за никого. С бавни крачки отидох до бараката за инструменти, все още потънал в размисъл по въпроса, и се завърнах с чук и отвертка. След което се заех внимателно да откъртя капака.

Представете си, беше пълен с книги! С необикновени книги! Извадих ги една по една (все още без да ги разлиствам) и ги наредих на три високи купчини върху масата. Оказаха се всичко дваисет и осем тома, и наистина радваха окото. До един бяха изкусно подвързани с красив зелен марокен, а на гръбчетата им се виждаха вдлъбнати златни инициали — О. Х. Дж., и римски цифри (от I до XXVIII).

Взех първия том, който ми попадна — дваисет и шестия — и го отворих. Нямаше разчертани редове, но равен, ситен почерк изпълваше с черно мастило белите листа. На първата страница пишеше „1934 година“, и толкова. Взех друг том — дваисет и първия. Беше изписан със същия почерк, на първа страница имаше надпис „1939 година“. Оставих го и измъкнах том първи с надежда, че в него ще открия някакво предисловие или пък името на автора. Наместо това открих вътре плик, адресиран до мене. Разпечатах го и побързах да видя подписа на писмото. Гласеше: Осуалд Хендрикс Корнилиъс.

Чичо Осуалд!

От трийсет години никой в рода не беше получавал вест от чичо Осуалд. Писмото носеше дата 10 март 1964 година и до получаването му ние не бяхме сигурни, че чичо още не е починал. Всъщност за него се знаеше само, че живее във Франция, много пътува, има противни,

но обкръжени с ореол навици и е богат ерген, който твърдо отказва каквито и да е контакти със собствените си роднини. Останалото се състоеше от слухове и приказки, но от слуховете лъхаше такова великолепие, а от приказките — такава екзотика, че открай време Осуалд се бе превърнал в сияен герой и легенда за всички нас.

„Мило момче — започваше писмото, — струва ми се, че ти и твоите три сестри се явявате най-преките ми живи кръвни роднини. Следователно вие сте и моите законни наследници, а тъй като не съм приготвил завещание, всичко, което оставя след смъртта си, ще ви принадлежи. За жалост няма да оставя нищо. На времето бях доста заможен, но фактът, че напоследък се освободих от богатството си по свое усмотрение, не ви засяга. Все пак за утеха ти изпращам дневниците си, които според мен трябва да принадлежат на рода. Те обхващат най-хубавите години от живота ми и няма да ти навреди, ако ги прочетеш. Ако обаче вземеш да ги показваш насам-натам или ги дадеш на непознати хора, ще се изложиш на голяма опасност. Ако ли пък ги публикуваш, мисля, че това би означавало едновременно край и за тебе, и за издателя ти. Трябва да ти е ясно, че хиляди от героините, споменати в дневниците ми, все още не са напълно мъртви и ако проявиш глупостта да опетниш непорочно бялата им репутация с клеймото на греховност при едно отпечатване, за да се отплатят, те без време ще ти отрежат главата, ще я сложат на тепсия и вероятно ще я опекаат на фурна. Така че по-добре внимавай.

Виждали сме се само веднъж. Отдавна, през 1921 година, когато семейството ви живееше в огромната и грозна къща в Южен Уелс. Аз бях големият ти чичо, а ти беше невръстно момченце на около пет години. Предполагам, че си забравил младата норвежка, тогава твоя бавачка. Тя беше забележително чистоплътна и добре сложена девойка, с прелестни форми, очертаващи се въпреки униформеното ѝ облекло, състоящо се от нелеп колосан нагръдник, скриващ прекрасна гръд. Следобеда,

когато ви гостувах, тя те поведе на разходка да берете камбанки и аз помолих да ви придружа. А щом стигнахме навътре в гората, аз ти казах, че ще ти дам един шоколад, ако се прибереш сам у дома. Ти го стори (вж. Том III), беше разумно дете.

Сбогом!

Осуалд Хендрикс Корнилиъс“

Внезапното пристигане на дневниците предизвика голямо вълнение в семейството и ние се нахвърлихме да ги четем. Не се разочаровахме. Съдържанието им беше изумително, бяха весели, остроумни и вълнуващи, а често и направо трогателни. Този човек притежаваше невероятна жизненост. Непрекъснато се местеше от град на град, от държава на държава, от жена на жена, а в промеждутъка между две жени събираше паяци в Кашмир или издирваше вази от син порцелан в Нанкин. Но жените винаги заемаха първото място. Където и да идеше Осуалд, подире си оставяше безкрайна върволица хвърлени в неописуем смут заплени жени, които обаче мъркаха, като котенца.

Доста време отива да се прочетат двайсет и осем тома, всеки от по триста страници, при това малцина са творците, които могат да задържат вниманието на читателите си при подобен обем. Но Осуалд бе успял да го стори. Повествованието навсякъде запазваше аромата си, темпото рядко се забавяше и почти без изключения всеки нов епизод, независимо дали е дълъг или кратък, на каквато и да е тема, се превръщаше в чудесен, самобитен малък разказ, завършен и самостоятелен. Накрая, когато прочетеше последната страница от последния том, човек изпитваше възторженото чувство, че не е изключено да се е запознал с една от най-значителните автобиографии на нашето време.

Ако разглеждаме дневниците само като хроника на любовните приключения на един мъж, несъмнено те нямат равни на себе си. В сравнение с тях мемоарите на Казанова са като скучно енорийско списание, а редом с Осуалд този знаменит любовник изглежда направо импотентен.

Осуалд не преувеличаваше — всяка страница бе заредена със социален взрив. Чичо ми обаче съвсем погрешно смяташе, че всички

сътресения ще дойдат от страна на жените. Къде оставяше съпрузите, унизените врабци, рогоносците? Когато е разярен, рогоносецът се превръща в освирепяла птица и ако дневниците на Корнилиъс излезеха на бял свят без съкращения, стотици хиляди врабци, все още живи, щяха да излетят от храстите. Следователно не можеше да става и дума за публикуване.

Колко жалко. Всъщност толкова жалко, че според мен трябваше да се направи нещо по въпроса. Затова седнах и препрочетох дневниците от начало до край с надеждата да открия поне един завършен откъс, позволяващ да бъде отпечатан, без да въвлече издателя и моя милост в сериозен съдебен спор. За щастие намерих поне шест такива случки. Представих ги на адвокат. Мнението му беше, че те може би не крият опасност, но не се наемаше да го гарантира. И добави, че едно от описанията — „Случка в Синайската пустиня“ — му изглежда по-безопасно от останалите.

Тогава реших да започна с тази случка и веднага да я предложа за публикуване — в края на това кратко предисловие. Ако се приеме добре и няма усложнения, може би ще представя още един-два разказа. Описанието на Синайския епизод е от последния, двайсет и осми том, и носи дата 24 август 1946 година. Всъщност това е най-последното описание от последния том, последното, което Осуалд изобщо е записал, тъй като няма сведения къде е отишъл и какво е вършил след тази дата. Можем само да гадаем. След малко ще ви представя дословно разказа, но най-напред, за да схванете по-добре някои от нещата, които Осуалд говори и върши в тази история, ще се опитам да ви разкажа малко повече за самия човек. Огромното количество изповеди и мнения, съдържащи се в двайсет и осемте тома, създават сравнително ясна картина на неговия характер.

По време на Синайския епизод Осуалд Хендрикс Корнилиъс е на петдесет и една годишна възраст и естествено никога не е бил женен. Обичал е често да повтаря: „Струва ми се, че съм ощастливен, а може и да се каже обременен — с необичайно придирчив нрав.“

В известен смисъл това е вярно, но в някои случаи, особено що се отнася до брака, такова изявление е съвсем противоположно на истината.

В действителност причината, поради която Осуалд е отказвал да се ожени, е просто, че през целия си живот не е бил в състояние да

ограничи ухажванията си върху определена особа за по-дълго от времето, необходимо му да я покори. Сторел ли го, интересът му спадал и той започвал да се оглежда за нова жертва.

Един нормален мъж едва ли би сметнал, че това е основателна причина за безбрачие, но Осуалд не е бил нормален. Той не е бил дори нормално полигамен в обичайния смисъл. Честно казано, Осуалд е бил такъв развратник и непоправим донжуан, че не би имало невеста на Земята, способна да го изтърпи за повече от няколко дни, да не говорим за периода на един меден месец, макар Господ да е свидетел, че достатъчно много жени са били готови да опитат късмета си.

Осуалд е бил висок мъж с тесни рамене, с излъчване, говорещо за деликатност и дори за изящество. Имал е мелодичен глас, любезно държание и на пръв поглед е приличал повече на благородник от свита на кралица, отколкото на знаменит мошеник. Никога не е обсъждал любовните си похождения с други мъже и ако се случело да прекара цяла вечер в разговор с някой непознат, другият не успявал да забележи и най-малък признак за измама в ясните сини очи на Осуалд. Всъщност чичо ми е бил тъкмо този тип мъж, който един грижовен баща обикновено избира за безопасен ескорт на дъщеря си, за да я придружи до дома.

Но седнел ли Осуалд до жена — до жена, която събужда интереса му, погледът му тутакси се променял и както се взираше в жената, точно в средата на зениците му бавно започвала да подскача опасна искрица. Тогава чичо ми се залавял да обсипва с приказки жената като говорел бързо, умно и положително по-оживено, отколкото някога ѝ се било случвало. Притежавал е направо дарба, един твърде рядък талант, и когато си го наумявал, думите му умело се увъртали около слушателката, докато не я довеждали до състояние на лек хипнотичен унес.

Ала не само приятните приказки и погледът му очаровали жените. Постигал това и благодарение на носа си. (В том XIV е включил, явно с доволство, бележка, изпратена му от една дама, която описва с подробности подобни неща.) Излиза, че когато Осуалд се възбуждал, ставало нещо странно с краищата на ноздрите му — ъгълчетата се стягали, забелязвало се трептене, при което дупките на ноздрите се разширявали и се виждали цели части от яркочервената кожа отвътре. Това създавало странното впечатление за нещо по

животински необуздано и макар че може да не звучи особено привлекателно при описание, това направо наелектризиривало дамите.

Почти без изключения, жените изпитвали влечение към Осуалд. Преди всичко той бил мъж, който отказвал да бъде притежаван на каквато и да е цена, а това автоматично го правело желан. Като добавите също необичайното съчетание от първокласния му интелект, изобилието от чар и славата му на извънредно свободен в любовните връзки, ще получите една ефикасна рецепта.

И все пак, ако за миг забравим да гледаме през призмата на непочтеността и разврата, трябва да се отбележи, че в характера на Осуалд има и голям брой други изненадващи аспекти, които от своя страна го превръщат в доста интригуваща личност. Например почти няма нещо, което чичо ми да не е знаел за италианската опера от XIX век — написал е и любопитен малък наръчник за трима композитори — Доницети, Верди и Понкиели. В него той изброява поименно всички по-важни любовници, които тези мъже са имали през живота си, и с най-сериозен тон се заема да разгледа каква е зависимостта между творческата и плътската страст, как влияе едната върху другата и по-специално до какъв ефект довежда това в произведенията на тези композитори.

Китайският порцелан също се намира в кръга на интересите на Осуалд, който е бил нещо като световен капацитет в тази област. Имал е особена слабост към сините вази от типа синхуа и е притежавал малка, но отбрана колекция от такива съдове.

Събирал е също така паяци и бастуни.

Колекцията му от паяци, или по-точно казано от *Eperia diademata*, защото включва и скорпиони, и стоножки, вероятно е богата не по-малко от която и да е немусейна колекция, а познанията му за стотиците видове и групи са внушителни. Между другото Осуалд твърди (и може би с право), че нишката на паяжината превъзхожда по качество обичайната нишка от копринената буба, и е носел вратовръзки само от тази материя. Притежавал е към четирийсет такива вратовръзки, като на първо място, за да си ги осигурява, а и за да е в състояние да добавя към гардероба си по две нови вратовръзки годишно, той е държал стотици хиляди *Arana* и *Eperia diademata* (обикновените английски градински паяци) в старата оранжерия на лятната си къща край Париж, където паяците се раждали и

размножавали със същата скорост, с която се изяждали един друг. Чичо ми лично събирал суровата нишка (друг не смеел да влезе в парника при гадините) и я изпращал в Авиньон, където я намотавали, точели, пресуквали, боядисвали и изтъкавали на плат. От Авиньон изпращали плата директно на Сулка, а там, очаровани от цялата работа, с огромно удоволствие ушивали модни вратовръзки от тази необичайна и прекрасна материя.

Когато Осуалд показвал колекцията си, гостенките му казвали:

— О, не е възможно да обичаш *паяци*!

— Нищо подобно, обожавам ги! — отговарял той. — Особено женските. Много ми напомнят за някои познати особи от нежния пол. Напомнят ми за най-любимите ми женски същества.

— Що за глупост, скъпи!

— Глупост ли? Не съм на това мнение.

— Доста обидно звучи.

— Напротив, мила, това е най-големият комплимент, който мога да направя. Знаеш ли например, че женският паяк така свирепо се съвкупява, че мъжкият направо има късмет, ако накрая се отърве жив. Успява да остане цял-целеничък само ако е изключително повратлив и удивително изобретателен.

— *Стига*, Осуалд!

— А женската на морския паяк, любима, на мъничкия дребничък морски паяк, бива обзemannана от такава опасна страст, че любовникът ѝ се принуждава да я овърже със сложни примки и клупове от собствената си паяжина, преди да се осмели да я прегърне...

— *Престани*, Осуалд, и то *веднага*! — започвали да викат жените със светнали очи.

Чичовата ми колекция от бастуни също заслужава внимание. Всеки бастун е принадлежал или на известна, или на отвратителна личност. Държал е бастуните в парижкия си апартамент, подредени на две дълги стойки край стените на коридора, свързващ гостната със спалнята. Всеки бастун имал етикет от слонова кост, на който пишело: Сибелиус, Милтън, крал Фарук, Дикенс, Робеспьер, Пучини, Оскар Уайлд, Франклин Рузвелт, Гьобелс, кралица Виктория. Тулуз-Лотрек, Хинденбург, Толстой, Лавал, Сара Бернар, Гьоте, Ворошилов, Сезан, Тохо... Трябва да са били повече от сто на брой — някои много

красиви, други съвсем прости, някои със златни или сребърни топчета ръкохватки, други с извити дръжки.

— Свали онзи *Толстой* — казал обикновено Осуалд на красивата гостенка. — Хайде, свали го... Така... А сега леко прокарай длан по топката, излъскана до блясък от великия мъж. Не е ли прекрасен самият допир на кожата ти до това място?

— Вярно, така е.

— А сега вземи *Гьобелс* и направи същото. Но го направи както трябва. Нека ръката ти обгърне плътно дръжката... Добре. А сега... Сега отпусни тежестта на тялото си върху бастуна, отпусни се напълно, точно както е правил дребният, изкривен доктор... Точно така. Постой в тази поза минута-две, след което ми кажи дали не усещаш как една тънка ледена струя пълзи нагоре по ръката ти и стига до гърдите.

— Ужасно е!

— Несъмнено. Има хора, които изпадат в несвяст. Направо се строполяват.

Никой не изпитвал скука в присъствието на Осуалд и може би тъкмо това, повече от всичко друго, е било причина за успеха му.

Стигаме вече до Синайския епизод. Този месец Осуалд се развличал, пътувайки от Хартум за Кайро, без да бърза ни най-малко. Имал превъзходна кола, „Лагонда“ отпреди войната, грижливо съхранявана в Швейцария през тези години, и както можете да си представите — снабдена с най-модерните приспособления на света. В деня, преди да навлезе в Синай (23 август 1946 година), Осуалд отседнал в Кайро, в хотел „Шепърд“, и вечерта, след поредица от обилни маневри, успял да се добере до една мароканска дама на име Изабела, вероятно с аристократичен произход. Оказало се, че Изабела е ревниво пазената държанка не на кого да е, а на определена известна личност с кисел нрав, на кралска особа (по това време в Египет още има монархия). Постъпката е типична за Осуалд.

Но нещата не приключвали дотук. В полунощ той закарал дамата до Гиза и я убедил да се изкатери с него на лунна светлина до самия връх на голямата Хеопсова пирамида. И записал в дневника си:

„Няма по-безопасно, нито по-романтично място от върха на една пирамида в топла нощ при пълнолуние. Страстите се събуждат не само от величествения изглед, но и от странното усещане поради силата, която нахлува в тялото винаги когато човек гледа света от голяма височина. Колкото до безопасността — пирамидата е висока точно 481 стъпки (със 115 стъпки повече от кубето на лондонската катедрала «Свети Павел»), а отгоре човек може без усилия да следи дали някой иде. Няма будоар на Земята, предлагащ такова удобство, или пък разполагащ с толкова много аварийни изходи, защото ако някоя зловеща фигура на преследвач, започне да се катери по едната страна на пирамидата, човек само трябва леко и тихо да се измъкне от другата страна...“

Случило се, че тази нощ Осуалд се отървал на косъм. Сигурно в двореца подочули за малкия флирт, защото от осветената от луната висока площадка чичо ми внезапно забелязал не една, а *три* зловещи фигури (отрязващи пътя му от три страни), които започнали да се катерят нагоре. За щастие Хеопсовата пирамида има и четвърта страна и докато главорезите араби стигнат върха, любовниците вече били в подножието и се качвали в колата. Записаното на 24 август излага случилото се точно от този момент нататък. Възпроизвеждам го дума по дума заедно със запетайките, както си е. Нищо не съм променил, добавил или махнал.

24 август 1946 г.

— Той ще клъцне глава на Изабела, ако я хване сега — каза Изабела.

— Глупости — възпротивих се аз, но смятам, че тя сигурно имаше право.

— Ще клъцне и глава на Осуалд — продължи тя.

— А, не, моята — не, скъпа лейди. Когато се разсъмне, ще бъде далеч отук. Веднага заминавам по долината на Нил към Луксор.

В момента се отдалечавахме с голяма скорост от пирамидите, беше към два и половина след полунощ.

— Към Луксор ли? — попита тя.

— Да.

— Изабела също идва тебе.

— Не — казах аз.

— Да — каза тя.

— Против принципите ми е да пътувам с дама — казах аз.

Отпред се появиха светлини. Идваха от „Мена Хауз“, хотел сред пустинята, недалеч от пирамидите, където отсядаха туристи. Стигнах близо до хотела и спрях.

— Ще те оставя тук — казах ѝ аз. — Времето, прекарано с теб, беше приятно.

— Значи не вземаш Изабела в Луксор?

— За жалост не. Хайде, бързо излизай.

Тя започна да се измъква от колата, после се спря, стъпила с единия крак на пътя, след което внезапно се обърна и ме заля с поток от много мръсни думи, който обаче се лееше извънредно плавно — такова нещо не бях чувал от устата на дама от... от 1931 година насам, от Маракеш, където лакомата стара херцогиня си пъкна ръката в кутията от шоколадови бонбони и бе ухапана от скорпиона, който бях прибрал на сигурно място там (том XIII, 5 юни 1931 г.).

— Отвращаваш ме — казах ѝ аз.

Изабела изскочи навън и затръшна вратата с такава сила, че цялата кола се разтърси върху колелата. Отпътувах с голяма бързина. Благодарих на Бога, че съм се отървал от нея. Не мога да понасям красиво момиче с лоши обноски.

Както казах, наблюдавах в огледалцето, но засега сякаш не ме преследваха с кола. Щом стигнах до покрайнините на Кайро, започнах да се промъквам по странични улици, избягвайки центъра на града. Не бях особено разтревожен. Кралските копои едва ли щяха да предприемат нещо повече. И все пак би било глупаво да се върна в хотела при това положение. Пък и не беше нужно, тъй като всичкият ми багаж, с изключение на едно куфарче, се намираше в колата. Когато съм в непознат град и излизам вечер, никога не оставям куфарите си в хотелската стая. Обичам да разполагам с възможността да се придвижвам.

Естествено нямах намерение да ходя в Луксор. Сега възнамерявах направо да напусна Египет. Тази страна изобщо не ми харесва. Като си помисля, Египет никога не ми е харесвал. С кожата си усещах, че там не ми е уютно. Мисля, че това се дължеше на повсеместните нечистотии и на зловонието. Нека не си кривя душата — тази страна наистина е мръсна, пък и изпитвам силно опасение (макар да го казвам с неудоволствие), че египтяните се мият с най-малко старание от всички хора на света, вероятно с изключение на монголците. Несъмнено степента, с която мият съдовете си, също не отговаря на моя вкус. Ако щете ми вярвайте, но върху ръба на чашата, която ми сервираха вчера на закуска, имаше продълговат, засъхнал кафеникав отпечатък от устна. Пфу! Каква гадост! Гледах го втренчено и се чудех чия лигава долна устна е свършила тая работа.

Вече карах по тесните и мръсни улици в източното предградие на Кайро. Знаех точно къде отивам. Бях го решил още на средата на пирамидата, от която слизахме с Изабела. Заминавах за Йерусалим. Разстоянието — не си струва да се говори за него, а Йерусалим беше град, който винаги ми е харесвал. Нещо повече, това бе най-бързият начин да се измъкна от Египет. Набелязах си следния маршрут:

1. Кайро — Исмаилия. Три дни път. Ще изпея през това време една опера — както обикновено. Пристигам в Исмаилия в 6–7 ч. сутринта. Наемам стая, спя 2 часа. После — душ, бръснене, закуска.

2. В 10 ч. сутринта пресичам Суецкия канал по моста на Исмаилия, оттам — по шосето през Синайската пустиня към Палестинската граница. В пустинята — издирвам скорпиони *en route*. Време — около 4 часа. Пристигам на Палестинската граница в 2 ч.

3. Оттам продължавам директно за Йерусалим през Беершеба. Пристигам в хотел „Цар Давид“ за аперитив и вечеря.

Не бях пътувал по този маршрут от няколко години, но си спомних, че Синайската пустиня се слави със скорпионите си. Имах голяма нужда от нов женски екземпляр на *opisthophthalmus*, и то едър. На този, с който разполагах в момента, за мой срам липсваше петото членче от опашката.

Не след дълго открих главното шосе за Исмаилия и щом тръгнах по него, подкарах моята лагонда със средна скорост 65 мили в час. Пътят беше тесен, но с гладка повърхност и нямаше движение. Наоколо се простираше огряната от лунната светлина пуста и

неприветлива долина на Делтата — равно поле без дървета, пресечено от канали, с черна-черна пръст открай докрай. Неописуемо потискащо.

Но това *не ме обезпокои*. Аз не бях част от него. Стоях си напълно изолиран в собствената си разкошна черупчица, удобно ми беше като на рак пустинник, а се придвижвах далеч по-бързо от един рак. Само колко обичам да пътувам, да се срещам с непознати хора и нови места, да оставям обичайното далече зад гърба си! Това ме въодушевява повече от всичко на света. А как презирам средния гражданин, който се заселва на късче земя с тъпата си жена, за да се размножава, да се мъчи и да гние все в същото положение до края на живота си! И непрекъснато с една и съща жена! Трудно ми е да *повярвам*, че който и да е нормален мъж може да търпи една жена ден подир ден, година подир година. Разбира се, има и мъже, които не го правят. Но милиони се преструват, че трябва да е така.

Самият аз никога, абсолютно никога, не позволявам интимната връзка да продължи над дванайсет часа. Това е пределът, не повече. Дори осем часа според мене са доста разтеглен срок. Спомнете си например историята с Изабела. Докато се намирахме върху пирамидата, тя беше дама с фосфоресциращи форми, податлива и игрива като пале. Ако я бях оставил там на волята на главорезите араби, всичко щеше да е наред. Проявих обаче глупостта да я задържа, помогнах ѝ да слезе от пирамидата и като резултат прелестната дама се превърна в писклива, вулгарна уличница, в отврата за очите.

Само в какъв свят живеем! В наше време за кавалерско държание не се получават благодарности.

Колата плавно се носеше в нощта. А сега — една опера. Коя ли да е този път? Настроението ми подходдаше за Верди. Да речем „Аида“? Разбира се! Само „Аида“, египетска опера! Тъкмо на място.

Започнах да пея. Тази нощ гласът ми звучеше изключително добре. Отпуснах се. Беше прекрасно — когато минавах през градчето Библис, бях самата Аида и пеех „*Nimei pieta*“, красивия заключителен пасаж от първа картина.

Половин час по-късно в Загазиг аз бях Амонасро, молец египетския фараон да помилва етиопските пленници с „*Ma tu, re, tu signore possente*“.

Минавайки през Ел Абаса, станах Радамес, изпълняващ „*Fuggiam gli adori nospiti*“, при което отворих всички прозорци на

колата, та несравнимата любовна песен да стигне до ушите на фелахите, хъркащи в крайпътните колиби, и по възможност да се слее със сънищата им.

Когато стигнах в Исмаилия, беше шест часът сутринта и слънцето вече се катереше в млечнобелите небеса, но аз самият се намирах в ужасната зазидана тъмница с Аида и пеех „*O, terra, addio; addio valle di pianti!*“.

Колко бързо свърши пътуването! Спрях пред един хотел. Персоналът тъкмо се събуждаше. Разсъних ги още малко и наех най-хубавата стая, с която разполагаха. В леглото сякаш бяха спали двайсет и пет немити египтяни в продължение на двайсет и пет ноци — така изглеждаха чаршафите и одеялата — затова ги магнах със собствените си ръце (които измих тутакси с дезинфекциращ сапун) и застлах личното си спално бельо. После нагласих часовника да звъни след два часа и дълбоко заспах.

Поръчах си за закуска яйца на очи върху препечен хляб. Когато донесоха ястието (повярвайте ми, повдига ми се дори като го описвам), по диагонал върху жълтъка на моето яйце се виждаше *лъскав, къдрав и смолисточерен човешки косъм*, дълъг три инча. Това минаваше всички граници. Скочих от масата и тичешком напуснах трапезарията. Пътюм хвърлих някакви пари на касиера и извиках: „*Addio! Addio valle di pianti!*“ С което отърсих от краката си мръсния прах на хотела.

Настана време за Синайската пустиня. Приветствувах промяната, която щеше да настъпи. Истинската пустиня е едно от най-малко замърсените места на Земята и Синай не прави изключение. Пътят, пресичащ пустинята, представлява тясна, застлана с чакъл и катран черна ивица, дълга около сто и четирийсет мили, с една-единствена бензиностанция и скупчени къщурки на средата — селище на име Бир Рауд Салим. Останалото е девствена, безлюдна пустош. През този сезон щеше да е много горещо и се налагаше да си осигуря вода в случай, че ме сполети премеждие. Затова спрях пред нещо като смесен магазин на главната исмаилска улица с намерението да напълня бидона си с неприкосновен запас.

Влязох и проведох разговор със собственика. Човекът страдеше от отвратителна трахома. Толкова зърнеста беше станала лигавицата на клепачите му, че те стърчаха под прав ъгъл към очните ябълки — противна гледка. Попитах го дали ще ми продаде галон преварена

вода. Той ме взе за луд и убеждението му се засили, когато настоях да го последвам в мръсната кухня, за да се уверя, че ще свърши работата както трябва. После напълни един чайник с чешмяна вода и го сложи на газената печка. Печката гореше с димящо жълто пламъче. Несъмнено собственикът много се гордееше с нея и с възможностите ѝ. Застана редом, за да ѝ се любува, навел глава на една страна. Скоро ми предложи, ако искам, да се върна в магазина и да го изчакам там. Каза, че ще ми донесе водата, щом стане готова. Отказах да изляза. Стоях, вперил поглед като лъв в чайника, и чаках да заври, а през това време внезапно пред очите ми изникна сцената на закуската с целия ѝ ужас: яйцето, жълтъка и косъма. Чий косъм беше залепнал в слюзестия жълтък на моето яйце, с което щях да закуся? Положително е принадлежал на готвача. А кога, моля ви, този готвач си е мил главата за последен път? Вероятно никога. Е, добре. Тогава той положително е развъдник на бацили. Но това не би довело непременно до окапване на косата. Какво тогава бе накарало косъма на готвача да падне тази сутрин върху яйцето ми, когато го е прехвърлял от тигана в чинията? Всяко нещо си има причина, а в случая причината беше очевидна. Готвачът боледуваше от гнойна себорея, от импетиго. Следователно косъмът, дългият черен косъм, който така неусетно можех да погълна, ако не бях нащрек, гъмжеше от милиарди прекрасни патогенни коки, чието точно научно название за щастие съм забравил.

Питате мога ли да съм напълно сигурен, че готвачът е имал импетиго — гнойна себорея. Не, не мога. Но ако не е имал себорея, сигурно е страдал от трихофития. Какво означава това ли? Много добре зная какво означава. Означава, че десет милиона микроскопични гъбички, слепени накуп около гадния косъм, са чакали да влязат в устата ми.

Започна да ми призлява.

— Водата кипи — победоносно съобщи собственикът.

— Остави я да кипи още осем минути — казах аз. — Да не искаш да пипна коремен тиф?

По принцип пия вода само ако нямам друг изход, колкото и чиста да е. Водата всъщност няма вкус. Приемам я, разбира се, под формата на чай или кафе, но дори за тези случаи гледам да си осигуря бутилки „Виши“ или „Малверн“. Избягвам водата от крана, тя е дяволско дело — често това са канални нечистотии под друго име.

— Скоро ще кипне така, че ще вдигне пара — каза собственикът, ухили се и се видяха зелените му зъби.

Свалих чайника и собственоръчно излях съдържанието му в бидона.

Върнах се в магазина, купих шест портокала, малка диня и добре увито блокче английски шоколад. След това се качих на моята лагонда. Най-после заминавах.

Няколко минути по-късно вече прекосявах подвижния мост, прехвърлен през Суецкия канал точно над езерото Тимсах. Напред се ширеше равната жарка пустиня, а тесният, покрит с чакъл път, се простираше като черна лента чак до хоризонта. Карах колата както обикновено, с шейсет и пет мили в час, отворил докрай прозорците. Въздухът, който влизаше, сякаш лъхаше от пещ. Беше почти пладне и слънцето сипеше горещите си лъчи право върху покрива на колата. Термометърът вътре показваше 103° по Фаренхайт. Но както ви е известно, малко по-високата температура не ме безпокои, стига да не се движа и да съм с подходящи дрехи — в случая бях облечен с бежови ленени панталони и бяла лека риза с вратовръзка от възможно най-прекрасната паяжинна коприна, тъмнозелена като мъх. Чувствувах се съвсем удобно, в съзвучие със света.

Минута-две ме блазнеше мисълта да изпълня *en route* още една опера. Настроението ми подходеше за „Джоконда“, но след като изпях няколко такта от встъпителния хор, усетих леко изпотяване, затова спуснах завесата и наместо това си запалих цигара.

Вече пътувах през най-хубавия район за скорпиони на света и горях от нетърпение да спра, за да претърся местността, преди да преполовя пътя и да стигна до бензиностанцията в Бир Рауд Салим. Откакто напуснах Исмаилия преди час, не бях срещнал нито едно превозно средство, нито пък жива душа. Това ме радваше. Синай се оказа автентична пустиня. Спрях отстрани на пътя и угасих мотора. Усещах жажда, затова изядох един портокал. После нахлупих белия си тропически шлем и бавно се измъкнах от колата, от удобната си черупка на рак пустинник. Цяла минута стоях, без да се помръдна, на слънце посред шосето и премигнах, заслепен от околния блясък.

Пламтящо огнено кълбо, нажежена небесна шир, а под нея открай докрай огромно море от светложълт пясък, което сякаш не принадлежеше изцяло на този свят. В далечината на юг от пътя се

виждаха планини — голи, светлокафяви, с цвета на танагрови статуетки с тънък пласт глазура в розово и пурпурно, те изникваха внезапно от пустошта и очертанията им се губеха в парещата мараня на небето. Тишината бе съкрушителна. Не се чуваше нито звук, отникъде не идеше шум, вдиган от птица или насекомо. Застанал сам сред горещото великолепие на този неземеен пейзаж, аз изпитах странно, божествено чувство — сякаш се намирах на съвсем друга планета, на Юпитер или Марс, или на някое още по-далечно и необитаемо място, където изобщо не расте трева, нито пък залезът обагрят облаците.

Отидох до багажника на колата и извадих умъртвяващата кутия, сакчето и лопатката. После се отклоних от пътя и тръгнах по мекия парещ пясък. Бавно навлязох стотина ярда навътре в пустинята, като гледах в краката си. Търсех не скорпиони, а леговища на скорпиони. Скорпионите са плашливи нощни твари, които денем се крият под камъни или в дупки в зависимост от вида си. Излизат на лов за храна едва когато слънцето се скрие.

Търсех скорпиона *opisthophthalmus*, който живее в дупки, затова не губих време да обръщам камъни. Оглеждах се само за дупки. Десетпетнайсет минути не открих нищо, а горещината взе да ми идва много, затова с неохота реших да се върна в колата. Тръгнах съвсем бавно назад, продължавайки да се вирам в краката си и тъкмо когато стигнах шосето и се канех да се кача на него, изведнъж на не повече от дванайсет инча от чакълената настилка, забелязах в пясъка дупка на скорпион.

Оставих кутията и сакчето на земята, след което извънредно предпазливо се заех да остързвам пясъка около дупката. Това занимание винаги ми се е виждало вълнуващо. Наподобява търсене на съкровище — търсене на съкровище, придружено от необходимата доза опасност, за да заиграе кръвта ти. Колкото по-дълбоко копаех в пясъка, толкова по-силно усещах как тупти сърцето в гърдите ми.

И изведнъж... Тя се появи!

О, небеса, каква измама! Гигантски женски скорпион, тутакси забелязах, че не е *opisthophthalmus*, а *pandinus* — другият криещ се в дупки африкански скорпион. А в гърба му се бяха вкопчили — не вярвах на очите си! — и пълзяха по цялото му тяло едно, две, три, четири, пет... общо четиринайсет миниатюрни скорпиончета!

Дължината на майката беше най-малко шест инча, а децата имаха размери на дребни куршуми за револвер. Скорпионката вече ме беше видяла (за първи път виждаше човешко същество) — щипците ѝ широко се отвориха, опашката ѝ въпросително се изви високо към гърба, готова да се забие. Грабнах сакчето бързо, пъхнах го под нея и загребах. Скорпионката се въртеше и гърчеше, удряше яростно напосоки с опашката си. Видях как голяма капка отрова пада през мрежата и попива в пясъка. Бързо преместих майката заедно с отрочетата в умъртвяващата кутия и затворих капака. После взех от колата етер и го налях вътре през покритата с марля дупчица в капака, докато тампонът добре се напои.

Какъв прекрасен екземпляр за моята колекция! Естествено, умрелите скорпиончета щяха да паднат от гърба на майката, но аз щях да ги залепя отново приблизително на същото място и да се превърна в горд собственик на огромен женски *pandinus*, на гърба с четиринайсет новородени! Бях безмерно щастлив. Вдигнах умъртвяващата кутия (усещах как обезумялата женска се мята вътре) и я прибрах в багажника заедно със сакчето и лопатката. После седнах в колата, запалих цигара и потеглих.

Колкото по-доволен съм, толкова по-бавно карам. Сега карах доста бавно и сигурно изгубих час, или повече, докато пристигна в Бир Рауд Салим — спирката по средата на пътя. Мястото беше извънредно непривлекателно. Отляво се виждаше една-единствена бензинова помпа и дървена барака. Отдясно имаше още три бараки, всяка с размерите на покрит градински цветарник и всичко бе заобиколено от пустинята. Не се мяркаше жива душа. Часовникът показваше два без двайсет, а температурата в колата беше 106°1.

Толкова глупаво се получи с осигуряването на преварената вода, преди да тръгна от Исмаилия, че съвсем забравих да напълня резервоара с бензин и сега стрелката сочеше, че са останали към два галона. Колкото и да съм пестелив — все едно, трябваше да заредя. Спрях до помпата и зачаках. Не се появи никой. Реших да свирна и четирите съответно настроени клаксона на моята магонда изпратиха прекрасния си вик „*Son gia mille e tre!*“ в пустинята. Никой не се появи. Отново натиснах пеещите клаксони.

Музикалната фраза на Моцарт звучеше величествено сред този декор, но отново никой не се появи. Изглежда обитателите на Бир Рауд

Салим не даваха пукната пара за моя приятел Дон Жуан и 1003-те жени, дефлорирани от него в Испания.

Накрая, след като бях натиснал клаксоните не по-малко от шест пъти, вратата на бараката зад бензиновата помпа се отвори и на прага се появи висок мъж, който си закопчаваше копчетата с две ръце. Никак не бързаше и погледна колата чак когато свърши. Погледнах го в отговор през отворения прозорец. Видях как прави първата си крачка в моята посока... Пристъпваше бавно, много бавно. После направи втората си крачка...

„Господи! — веднага си помислих аз. — Спирохетите са го пипнали!“

Мъжът се движеше бавно с клатушкаща се походка и отпуснати крайници, вдигайки високо крака като болен от локомоторна атаксия. При всяка крачка вдигаше високо единия си крак, а после със сила го спускаше на земята, сякаш стъпкваше опасно насекомо.

Помислих си, че ще е най-добре да се махна оттам. Най-добре щеше да е, ако запалех мотора и потеглех накъдето ми видят очите, преди мъжът да е стигнал до мене. Но знаех, че не мога. На всяка цена трябваше да наля бензин. Седях в колата, втренчил поглед в ужасното създание, което мъчително се тътреше през пясъка. Сигурно от години страдеше от тази отвратителна болест, иначе не би стигнал до атаксия. Професионалните среди я наричат *Tabes dorsalis*, а патологията се изразява в това, че жертвата получава дегенеративни промени в долните сегменти на гръбначния стълб. Само че, мили мои врагове и мили мои приятели, всъщност нещата стоят много по-зле: сифилитичните токсини бавно и безжалостно унищожават нервните влакна в тялото.

Мъжът — ще го наричам Арабина — стигна до вратата откъм моята страна на купето и надникна през прозореца. Аз се дръпнах назад и се молах дано не приближи с още някой инч. Несъмнено това беше едно от най-окаяните човешки същества, които бях срещал. Имаше сипаничаво лице, проядено като стара дърворезба, нападната от червей, и видът му ме накара да се замисля от колко ли още болести, освен от сифилис бе поразен собственикът му.

— Салаам! — промърмори той.

— Напълни резервоара — поръчах аз.

Човекът не се помръдна. Разглеждаше с голям интерес купето на моята лагонда. От устата му се носеше на вълни ужасно зловоние.

— Хайде! — рязко го подканих аз. — Имам нужда от бензин!

Той ме погледна и се засмя. Не се усмихна, по-скоро се ухили нахално и презрително, сякаш искаше да каже „Аз съм кралят на бензиновата помпа в Бир Рауд Салим! Смееш ли с пръст да ме докоснеш?“ В крайчеца на едното му око се беше настанила муха. Но той не направи опит да я прогони, а ме попита, за да ме подразни:

— Бензин ли искаш?

Тъкмо щях да го изругая, но на време се спрях и учтиво отговорих:

— Да, моля. Много ще ви бъда благодарен.

Известно време той лукаво ме наблюдава, после кимна, сякаш държанието ми го беше удовлетворило. Обърна се и бавно тръгна към задната част на колата. Пресегнах се и измъкнах от джоба на вратата бутилката ми с „Гленморанджи“. Налях си чисто уиски, седях и отпивах по малко. Лицето на този човек се появи на ярд от мене, зловонният му дъх нахлу в колата... Кой знае, може би милиарди носещи се във въздуха вируси бяха нахлули вътре! В такива случаи не е зле да стерилизираш устата и гърлото си с малко шотландско уиски. При това уискито носи утеха. Обърнах чашата и отново я напълних. Скоро страховете ми взеха да намаляват. Забелязах динята на седалката до мене. Реших, че в такъв момент един резен би ми подействувал освежително. Извадих ножа от калъфа и отрязах голямо парче. После внимателно очистих с върха на ножа черните семки, като ги събирах в останалата част от динята.

Седях, пиех уиски и ядях диня. И двете неща ми бяха много вкусни.

— Бензина готов — каза ужасният арабин, появил се на прозореца. — Сега проверява вода и масло.

Предпочитах изобщо да не докосва колата, но понеже не ми се влизаше в спор, си замълчах. Арабина закуца към предната част на колата. Походката му ме наведе на мисълта за пиян хитлеристки щурмовак, който марширува в забавен каданс.

Кълна се: чист *Tabes dorsalis*!

Единственото друго заболяване, което води до подобна походка с вдигане на краката, е хроничното бери-бери. Хм. Може би човекът

страдаше и от бери-бери. Отрязах си още един резен диня и минута-две съсредоточено махах с ножа семките. Когато отново погледнах нагоре, Арабина беше вдигнал капака на колата и се беше надвесил отдясно над мотора. Не виждах главата и раменете, нито ръцете му. За Бога, какво вършеше този човек? Кутията с маслото се намираще от другата страна. Почуках по предното стъкло. Той изглежда не ме чу. Подадох глава от прозореца и викнах:

— Хей! Измъкни се оттам!

Арабина бавно се изправи и когато измъкваше дясната си ръка, напъхана в мотора, видях, че държи нещо дълго, черно, нагърчено и много тънко.

„Божичко! Намерил е вътре змия!“ — така си помислих.

Той дойде до моя прозорец. Хилеше се, вдигнал онова нещо, за да го видя. Едва тогава, отблизо, разбрах, че изобщо не става дума за змия — това беше *ремъкът на моята лагонда!*

Мисълта за всички ужасни последици от внезапното ми оставане в такова забутано място при този отвратителен човек изведнъж ме връхлетя, както стоях и гледах скъсания ремък.

— Ти вижда — каза Арабина — виси една нишка. Добре аз го забеляза.

Взех от него ремъка и го разгледах отблизо.

— Срязал си го! — извиках аз.

— Срязал? — тихо повтори той. — Защо да срязал?

Ще си призная честно, че нямаше как да установя дали той наистина е срязал ремъка. В противен случай значи се беше постарал да накълца краищата с някакъв инструмент, та да изглежда като обикновено скъсване. Въпреки това ми се струваше, че *трябва* да го е срязал, а тогава последиците щяха да се окажат по-зловещи от всякога.

— Сигурно ти е ясно, че не мога да продължа без ремък? — казах аз.

Арабина отново се ухили с ужасната си обезобразена уста и се видяха гнойните му венци.

— Ако тръгне сега — рече той — ще заври за три минути.

— Какво предлагаш?

— Намеря ти нов ремък.

— Наистина ли?

— Разбира се. Тук има телефон, ти платиш разговор, аз обажда Исмаилия. Няма в Исмаилия, обажда в Кайро. Лесна работа.

— Лесна работа ли? — извиках аз и излязох от колата. — А мога ли да зная кога според тебе ще стигне ремъкът до това гадно място?

— Всяка сутрин в десет стига пощенска кола. Утре го докара.

Арабина имаше готов отговор на всеки въпрос. Не му се налагаше да мисли, преди да отвърне.

„Копеле такова, не за пръв път реже ремъци“ — помислих си аз.

Вече бях нащрек и не го изпусках от очи.

— В Исмаилия няма да имат ремък за такава кола — казах аз. — Ще трябва да се поръча на фирмените представители в Кайро. Ще се обадя лично.

Фактът, че там има телефон, ме успокои. По целия път през пустинята се виждаха телеграфни стълбове и сега забелязах, че две жици от най-близкия стълб стигат до бараката.

— Ще помоля търговците от Кайро да изпратят тук специална кола.

Арабина хвърли поглед към шосето в посока на Кайро, на около двеста мили от нас.

— Кой кара шест часа насам и шест часа натам за ремък? — рече той. — С поща ще бъде толкова бързо пак.

— Къде е телефонът? — попитах аз и тръгнах към бараката, но спрях, поразен от една противна мисъл.

Нима беше възможно да използвам заразения апарат на Арабина? Да допра слушалката до ухото си, устата ми да докосва микрофона? Пукната пара не давах за твърдението на лекарите, че не можеш да се заразиш със сифилис без пряк контакт. Една сифилитична слушалка си е сифилитична слушалка, не се надявайте да я държа дори на разстояние от моята уста, много благодаря. Не възнамерявах дори да вляза в бараката.

Стоях в непоносимо горещия следобед, гледах Арабина с отвратителното, разкапано лице, а Арабина ме гледаше в отговор, завидно хладнокръвен и спокоен.

— Телефон ти трябва? — попита той.

— Не — отрекох аз. — Четеш ли на английски?

— О, да.

— Хубаво. Ще ти запиша имената на търговските агенти и марката на колата, както и моето име. Ще им кажеш от какво имам нужда. И чувай... кажи им веднага да пратят специална кола, ще платя разноските. Ще им платя добре. Ако не се съгласят, кажи им непременно да изпратят ремъка в Исмаилия така, че да не изпуснат пощенската кола. Ясно ли е?

— Лесна работа — каза Арабина.

Написах на един лист каквото трябваше и му го дадох. Той тръгна към бараката бавно, като удряше крак, и изчезна вътре. Затворих капака на колата. После седнах на шофьорското място, за да обмисля положението.

Налях си уиски, запалих цигара. Не можеше да няма никакво движение по пътя. Сигурно до вечерта все някой щеше да се появи. Но щеше ли това да ми помогне? Не, нямаше. Освен ако не бях готов да тръгна с чуждата кола, а да оставя моята лагонда и багажа си на съмнителното милосърдие на Арабина. Бях ли готов да го сторя? Не знаех. Може би. Но ако се наложеше да пренощувам там, щях да се заключа в колата и да опитам да стоя буден колкото може по-дълго. В никакъв случай нямаше да вляза в бараката, където живееше тази твар. Нито щях да се докосна до арабската храна. Имах уиски и вода, половин диня и шоколад — стигаше ми.

Беше все така горещо. Термометърът в колата показваше 104°. Вън, на слънце, беше още по-горещо. Силно се потях. Божичко, да закъса човек на такова място! И в такова общество!

След около петнайсет минути Арабина излезе от бараката. Наблюдавах го, докато стигна до колата.

— Приказва с гаража в Кайро — рече той, като пхна глава през прозореца. — Ремък пристига утре с поща. Всичко уговорено.

— Не ги ли помоли да го изпратят веднага?

— Казаха невъзможно.

— Сигурен ли си, че си ги попитал?

Арабина наклони глава на една страна и нахално се ухили, както преди. Отдръпнах се и зачаках да си тръгне. Той не се помръдна. Каза:

— Има къща за гости. Може спиш там много хубаво. Жена прави храна, само че ти плаща.

— Кой живее тук, освен жена ти?

— Друг мъж — отговори той. Махна с ръка по посока на трите колиби отатък шосето, аз се обърнах и видях един мъж, застанал на прага на средната колиба — нисък, набит човек, облечен с мръсни панталони цвят каки и по риза. Стоеше, без да помръдва, в сянката на вратата, а ръцете му се полюшваха.

— Кой е той?

— Салех.

— С какво се занимава?

— Помага.

— Ще спя в колата — казах аз. — И няма нужда жена ти да ми готви. Нося си храна.

Арабина сви рамене, обърна се и бавно тръгна към бараката с телефона. Аз останах в колата. Какво друго можех да сторя? Едва минаваше два и половина. След три-четири часа горещината щеше да намалее. Тогава можех да се разходя и дори да потърся скорпиони. А междувременно трябваше да се възползувам от положението. Пресегнах се назад, където държах сандъка с книгите, и без да гледам, измъкнах първия том, който докоснах. В сандъка държах трийсет-четирийсет от най-хубавите книги на света, всяка от тях може да бъде препрочитана стотина пъти, с всяко четене става все по-хубава. Нямаше значение коя съм взел. Оказа се „Естествена история на Селбърн“. Напосоки я отворих...

„... Преди повече от двайсет години в селото имаше момче идиот, добре си го спомням, което от малко проявяваше голяма слабост към пчелите — те му служеха за храна, за развлечение и бяха единствената му цел. А понеже хората от този вид рядко изразяват повече от една гледна точка, и младежът влагаше всичките си способности в тази единствена насока. Зимата прекарваше в дрямка край огнището в къщата на баща си и рядко напускаше ъгъла до комина, но лятно време напълно се оживяваше и тръгваше да търси плячка из полето и огрените от слънцето хълмове. Медоносни пчели, оси — всички ставаха негови жертви, стига да ги намереше. Не се боеше от жилото им, хващаше ги *nudis manibus*, веднага им отнемаше оръжието

и смучеше телцата им заради торбичките с мед. Понякога пълнеше пазвата си с множество пленници, друг път ги затваряше в шишета. Беше съвсем като *merops apiaster* — като птицата пчелояд, и много вредеше на хората, отглеждащи пчели, защото се промъкваше в градините, сядаше пред входа на кошера, чукаше с пръсти и хващаше пчелите, когато излизат. Понякога катурваше кошерите заради меда — обичаше мед до полуда. Когато правеха медовина, все се въртеше около бъчвите и съдовете и се молеше за позволение да пийне малко от течността, която наричаше «пчелно вино». А като тичаше, мърдаше устни и се чуваше някакво бръмчене, наподобяващо жуженето на пчелите...”

Вдигнах очи от книгата и се огледах. Неподвижният човек оттатък пътя беше изчезнал. Нямаше никого. Тишината ми се стори зловеща, а покоят, пълният покой и униние на мястото извънредно потискаха. Усещах, че ме наблюдават. Усещах, че внимателно следят и най-малкото ми движение — как отпивам уиски, как си дърпам от цигарата. Презирам насилието и никога не нося оръжие. Известно време ме блазнеше мисълта да запаля колата и да запраща по пътя, докато моторът издържи. Но докъде ли щях да стигна? Не много далече през тази горещина и без ремък. Може би миля, най-много две...

Не, по дяволите. Щях да стоя в колата и да си чета книгата.

Може би подир час забелязах тъмно петънце на хоризонта, което се приближаваше по пътя откъм Йерусалим. Оставих книгата, без да откъсвам очи от петънцето. Наблюдавах го — постепенно нарастваше. Движеше се с голяма скорост, с невероятна скорост. Излязох от колата и изтичах от другата страна на пътя, готов да дам знак на шофьора да спре.

Приближаваше се все повече и повече и когато стигна на около четвърт миля от мен, забави скоростта. Изведнъж забелязах формата на радиатора му. Беше *ролс-ройс*! Вдигнах ръка и я държах вдигната, докато голямата зелена кола, карана от мъж, не спря край пътя редом с моята лагонда.

Нелепо ликувах. Да беше форд или морис, пак щях да съм много доволен, но нямаше да ликувам. Фактът, че колата се оказа ролс (а нямаше да е зле, ако беше бентли, изота или друга лагонда), представляваше сигурна гаранция, че ще получа помощта, от която се нуждаех, защото може и да не ви е известно, но собствениците на скъпи автомобили са обединени в могъщо братство. Те автоматично изпитват взаимно уважение и причината да се уважават е проста: богатите уважават богатството. Дотолкова, че на света няма човек, когото свръхбогатият да уважава повече, отколкото друг свръхбогат, затова е естествено, че тези хора общуват при всякакви обстоятелства. Използват помежду си сигнални знаци от най-различен вид. При жените може би най-разпространено е носенето на масивни бижута, но скъпият автомобил също се радва на внимание и се използва и от двата пола. Той е пътуващ афиш, публично деклариране на охотен живот и в този смисъл се равнява на членство в клуба на най-отбраното тайно общество: Съюза на свръхбогатите. Самият аз за щастие съм отдавнашен негов член. Когато срещна свой събрат (както щеше да стане след малко), мигом долавям разбирателството помежду ни. Уважавам срещнатия. Ние говорим на един и същ език. Той е *един от нас*. Ето защо сега напълно основателно ликувах.

Шофьорът на ролса слезе от колата и тръгна към мене. Беше дребен мургав мъж с матова кожа, облечен със снежнобял ленен костюм. „Вероятно е сириец“, помислих си аз. Възможно беше и да е грък. В горещината на деня изглеждаше така, сякаш му е прохладно.

— Добър ден — поздрави той. — Проблеми ли имате?

Отговорих на поздрава му и после малко по малко му разказах какво се беше случило.

— Скъпи приятелю — каза той на безупречен английски, — *скъпи приятелю*, как ви сполетя такава беда! Ама че лош късмет. Та това не е място, където да закъса човек!

— Не е, нали?

— И сте сигурен, че наистина е поръчано да ви пратят ремък?

— Да, ако може да се вярва на тукашния собственик.

Арабина, който се беше измъкнал от бараката едва ли не преди ролсът да спре, сега се присъедини към нас и непознатият започна бързо да го разпитва на арабски какво е предприето по моя въпрос. Стори ми се, че двамата добре се познават и беше ясно, че Арабина

изпитва голямо страхопочитание към новодошлия. Само дето не лазеше по земята в негово присъствие.

— Е, изглежда всичко е наред — каза ми накрая непознатият. — Явно обаче не би било възможно да се махнете оттук до утре сутринта. Закъде пътувате?

— За Йерусалим — обясних му аз. — И не ми допада мисълта да прекарам нощта на това проклето място.

— И аз съм на същото мнение, мили човече. Ще изпитате големи неудобства — рече той и се усмихна, при което се показаха ослепително белите му зъби.

После непознатият извади табакера и ми предложи цигара. Табакерата беше златна и на капака ѝ диагонално, от ъгъл до ъгъл, имаше инкрустирана тънка ивица зелен нефрит. Красива вещ. Приех цигарата. Той ми поднесе огънче, после също запали.

Непознатият дълго дърпа от цигарата и дълбоко вдиша. После наклони назад глава, издиша дима нагоре към слънцето и каза:

— Ако останеш още малко тук, и двамата ще получим слънчев удар. Ще позволите ли да направя едно предложение?

— Разбира се.

— Надявам се, че по никой начин няма да го сметнете за нахалство само защото изобщо не се познаваме...

— Моля ви!

— Не бива да оставате тук, затова ви предлагам да тръгнем в обратна посока и да пренощуваме у дома.

Какво ви казах? Ролс-ройсът се усмихваше на лагондата. Усмихваше се така, както никога не би се усмихвал на някой форд или морис!

— В Исмаилия ли живеете?

— Не, не! — засмя се той. — Живея съвсем наблизо, ей там. — И той махна с ръка в посоката, от която бях дошъл.

— Но вие сигурно пътувате за Исмаилия... Не бих искал да променяте плановете си заради мене.

— Изобщо не отивам в Исмаилия. Дойдох тук, за да си прибера пощата. Сигурно ще се изненадате, но домът ми е недалече. Виждате ли планината? Това е Магхара. Живея точно зад нея.

Погледнах планината. Намираше се на север, на около десет мили — жълта, скалиста буца, висока вероятно две хиляди стъпки.

— Нима искате да кажете, че къщата ви е разположена наред тази... пустош? — попитах аз.

— Не ми ли вярвате? — усмихна се той.

— Разбира се, че ви вярвам. Вече нищо не може да ме учуди. Освен естествено — усмихнах му се в отговор аз, — освен когато срещна непознат наред пустинята и той се държи с мене като с брат. Трогнат съм от поканата ви.

— Глупости, скъпи приятелю. Мотивите ми са напълно егоистични. Цивилизовани хора не се срещат често в този край. Потръпвам от въодушевление при мисълта, че ще имам гост за вечеря. Позволете ми да ви се представя: казвам се Абдул Азис.

И за миг той леко се поклони.

— Осуалд Корнилиъс. Много ми е приятно да се запознаем — представих се аз и се ръкувахме.

— Част от времето живея в Бейрут — каза той.

— А аз живея в Париж.

— Прекрасно. А сега да тръгваме. Готов ли сте?

— А колата ми? Безопасно ли е да я оставям тук?

— Не се тревожете. Омар ми е приятел. Горкият, външният му вид не радва окото, но щом сме заедно, можете да разчитате на него. А другият мъж, Салех, е добър автомонтьор. Ще сложи ремъка, когато се получи утре. Сега ще му кажа.

Салех — мъжът оттатък шосето — беше дошъл при нас, докато приказвахме. Господин Азис му даде указания. След това поръча и на двамата да пазят лагондата. Говори им кратко и рязко. Омар и Салех стояха и се кланяха раболепно. Отидох до колата да взема един куфар. Имах голяма нужда да се преоблека.

— Между другото — викна ми господин Азис — обикновено си слагам черна вратовръзка за вечеря.

— Естествено — измънках аз, бързо пяхнах обратно първия куфар, който бях избрал, и взех втория.

— Правя го главно заради дамите. Струва ми се, че те обичат да се докарват за вечеря.

Веднага се обърнах и го погледнах, но той вече влизаше в колата и ме подкани:

— Готов ли сте?

Взех куфара и го сложих отзад в ролса. После седнах отпред редом с господин Азис и потеглихме.

По време на пътуването разговаряхме свободно без определена тема. Той ми каза, че бизнесът му са килимите. Имал кантори в Бейрут и Дамаск. Каза, че прадедите му от векове се занимават с килимарство.

Споменах, че на пода в парижката ми спалня има дамаски килим от седемнайсети век.

— Не може да бъде! — възкликна той, като от вълнение насмалко да излезе от платното. — Значи е от коприна и вълна, с копринена основа? А фонът е от златни и сребърни нишки, нали?

— Да, точно така — потвърдих аз.

— Ах, скъпи приятелю! Бива ли да постилате такова нещо на пода?

— Докосват го само боси нозе — отвърнах аз.

Това го зарадва. Изглежда господин Азис обичаше килимите почти колкото аз обичах сините вази от типа синхуа.

Скоро завихме наляво, отклонихме се от покритото с чакъл и катран шосе и потеглихме по твърд, каменист път, пресичащ пустинята по посока на планината.

— Този път е моя собственост — каза господин Азис. — Дълъг е пет мили.

— И дори имате телефон — подхвърлих аз, понеже забелязах, че телеграфните стълбове се отклоняват от шосето и следват частния път.

Изведнъж ме порази странна мисъл.

Арабина на бензиностанцията... Той също имаше телефон...

Дали този факт не обясняваше случайната поява на господин Азис?

Нима беше възможно самотният ми домакин да си е измислил хитър начин за отвличане на пътуващи по тези места, та да си осигурява „цивилизованото“ общество за вечеря? Дали той всъщност не беше дал указания на Арабина при случай да поврежда колите на всички подходящи за тази цел хора, да не изпуска нито един човек? „Просто срязваш ремъка, Омар. После бързо ми се обаждаш по телефона. Но внимавай човекът да е почтен наглед и да има хубава кола. После аз ще прескоча насам да преценя дали си струва да го каня у дома...“

Разбира се, това беше абсурдно.

— Предполагам, че се чудите откъде накъде съм решил да живея на такова място...

— Да, малко ми е чудно.

— Всички се чудят.

— *Всички, значи.*

— Да.

„Аха — помислих си аз. — Значи всички...“

— Живея тук, защото изпитвам особена привързаност към пустинята — каза той. — Привлича ме по същия начин, по който морето привлича мореплавателя. Това вижда ли ви се странно?

— Не, ни най-малко.

Той замълча и дълбоко всмукна от цигарата. После каза:

— Това е едната причина. Но има и друга. Имате ли семейство, господин Корнилиъс?

— Не, за съжаление — предпазливо отговорих аз.

— А аз имам съпруга и дъщеря. И двете са много красиви, поне в моите очи. Дъщеря ми току-що навърши осемнайсет години. Изучи се в първокласно училище с пансион в Лондон и сега... — той сви рамене — ... сега просто стои и чака да стане на възраст да се омъжи. Но този период на изчакване... Какво да предприеме един родител за красивата си дъщеря през това време? Не мога да я пусна в широкия свят, твърде привлекателна е. Когато я заведа в Бейрут, виждам как мъжете се събират като глутница вълци, готови да я разкъсат. Малко остава да полудея. Добре познавам мъжете, господин Корнилиъс. Известни са ми похватите им. Вярно е, разбира се, че не съм единственият баща в подобно затруднение. Но другите изглежда успяват да приемат нещата такива, каквито са. Те дават свобода на дъщерите си. Изгонват ги от дома и им обръщат гръб. А аз не мога да го сторя. Просто не мога да се примиря, че трябва да го сторя! Не съм съгласен тя да бъде мачкана от всеки Ахмед, Али и Хамил, който се появи. Да, това е втората причина, поради която живея в пустинята — искам още няколко години да предпазя прелестното си дете от дивите зверове. Изобщо нямате семейство, така ли, господин Корнилиъс?

— За съжаление нямам.

— О, искате да кажете, че никога не сте бил женен? — Той изглеждаше разочарован.

— Да. Не съм се женил.

Очаквах следващия неизбежен въпрос. Зададен ми беше след около минута.

— А изпитвал ли сте желание да се *ожените* и да имате деца?

Никой не пропускаше да ме попита това — просто като вариант на въпроса „В такъв случай да не сте хомосексуалист?“

— Случи ми се веднъж. Само веднъж.

— И какво стана?

— В живота ми има само една жена, господин Азис. И след като тя си отиде... — въздъхнах аз.

— Искате да кажете, че е починала?

Кимнах, все едно, че вълнението ми пречеше да говоря.

— Скъпи приятелю! Безкрайно съжалявам. Простете ми, че проявих любопитство.

Известно време пътувахме в мълчание.

— Изумително е, че при такива обстоятелства човек губи всякакъв интерес към плътските наслади. Сигурно изпада в шок. И не може да го преодолее — подхвърлих аз.

Господин Азис съчувствено кимна, приемайки всичко за чиста истина. Продължих:

— Пътувам по света, защото се опитвам да забравя. Правя го от години...

Вече бяхме стигнали в подножието на хълма Магара и следвахме заобикалящия го от север лъкатушещ път, който не се вижда от шосето.

— Домът ми е зад следващия завой — уведоми ме господин Азис.

Минахме завоя и о, чудо! Примигвах, вирах се, и трябва да ви кажа, че в първия миг изобщо не повярвах на очите си. Пред нас се издигаше бял замък — не се шегувам! — *висок, бял замък* с множество бойници и островърхи кулички, сякаш изваден от приказка и поставен наред пищен зелен килим върху един по-нисък склон на напечената от слънцето гола, жълта планина. Надхвърляше границите на въображението, излязъл направо от книгите на Ханс Кристиан Андерсен или на братя Грим. Виждах съм навремето безброй романтични замъци по долините на Рейн и Лоара, но за пръв път съзирах нещо толкова крехко, изящно и приказно! Когато приближихме, забелязах, че зеленината е всъщност красива градина с морави и

финикови палми, заобиколена от висока стена, отделяща я от пустинята.

— Какво е мнението ви? — с усмивка попита домакинът.

— Фантастично! Сякаш всички замъци от приказките са събрани в едно.

— Точно така е! — извика той. — Това е замък от приказките. Построих го специално за дъщеря си, за моята красива Принцеса!

А красивата Принцеса е затворена зад стените на замъка от стария си и ревнив баща крал Абдул Азис, който я лишава от удоволствието да бъде в обществото на мъже. Но сега внимавайте, защото иде принц Осуалд Корнилиъс, за да я спаси! Без Краля изобщо да подозира, Принца ще избави красивата Принцеса и ще я направи безмерно щастлива...

— Признайте, че замъкът е уникален — каза господин Азис.

— Вярно е.

— При това мястото е приятно и няма натрапници. Спя извънредно спокойно тук. Едва ли може да се очаква никакви досадни младежи да се вмъкнат нощем през тези прозорци.

— Прав сте.

— Някога тук имаше малък оазис — продължи той. — Купих го от правителството. Има достатъчно вода за домакинството, за плувния басейн и за трите акра градина.

Минахме през главната порта и трябва да си призная, че беше извънредно приятно изведнъж да попаднеш в мъничък рай от зелени морави, цветни лехи и палми. Цареше пълен ред, въртящи се пръскачки сипеха вода. Когато спряхме пред входа на къщата, мигом двама слуги с безупречно чисти халати и червени фесове притичаха, за да ни отворят вратите.

Двама слуги? Нима биха излезли двама слуги, ако не се очаква да пристигнат двама души? Съмнявах се. Все повече започна да ми се струва вероятно странното ми хрумване, че съм отвлечен като гост за вечеря. Много забавно.

Домакинът ме покани да вляза през парадния вход и тутакси изпитах приятната тръпка, полазваща по кожата, когато човек изведнъж попадне от голяма горещина в стая с климатична инсталация. Стоях в приемната. Подът ѝ беше от зелен мрамор. Отдясно се виждаше широк свод, водещ към просторна зала — за миг

зърнах излъчващи прохлада бели стени, красиви картини и изключителна мебелировка от времето на Луи XV. Нима бе възможно да съществува такова място наред Синайската пустиня?

По стълбището бавно слизаше жена. Домакинът говореше настрана със слугите и не я забеляза веднага, затова, когато стигна до първото стъпало, жената поспря, положи бялата си ръка, наподобяваща бяла анаконда, на перилата и остана там, сякаш беше царица Семирамида, слизаща от Вавилонската кула, а пък аз бях в ролята на кандидат, който не ѝ е съвсем по вкуса. Тя имаше смолисточерни коси и като съзрях фигурата ѝ, усетих, че гърлото ми пресъхва.

Най-после господин Азис се обърна, видя я и каза:

— А, скъпа, ти си дошла. Водя ти гост. Колата му се е повредила на бензиностанцията, нямал е късмет, затова го поканих да пренощува у нас. Господин Корнилиъс, това е съпругата ми.

— Каква приятна изненада — тихо каза тя и се приближи.

Поех предложената ми ръка и я вдигнах към устните си.

— Трогнат съм от вашата любезност, мадам — едва чуто казах аз. От ръката ѝ лъхаше на диaboличен парфюм, на някакъв чисто животински аромат. Тънкият, възбуждащ дъх от амбъра на спермацетовия кит, от мускуса на кабарговия елен и на бобъра — всичко заедно, съчетано в неописуемо натраплива и откровена миризма, властвуваща над букета с едва доловимо прокрадващи се ярки следи от благовонни масла — на лимон, мелалеука и зероли. Непостижимо! Друго, което светкавично забелязах още в първия миг, беше, че когато поех ръката ѝ, за разлика от повечето жени домакинята не я отпусна, та да тупне на дланта ми като умряла риба. Нищо подобно — жената пхна палеца си *под* ръката ми, само пръстите останаха отгоре, и докато получавах от мен традиционната целувка, успя (кълна се, че беше така!) леко, но многозначително да ми стисне ръката.

— Къде е Даяна? — попита господин Азис.

— Вън при басейна — отвърна жената, след което ме попита: — Искате ли да поплувате, господин Корнилиъс? Сигурно сте се опекли край онази ужасна бензиностанция.

Тя имаше огромни кадифени очи, толкова тъмни, че изглеждаха черни, а когато ми се усмихваше, крайчецът на носа ѝ се мърдаше нагоре и ноздрите ѝ се разширяваха.

В този миг принц Оскар Корнилиъс реши, че пет пари не дава за красивата Принцеса, затворена в замъка на ревнивия Крал. Наместо нея той щеше да избави Кралицата...

— Знам ли... — поколебах се аз.

— Аз ще отида — каза господин Азис.

— Хайде всички да отидем — предложи съпругата му. — Ще ви заемем бански костюм.

Помолих първо да се отбия в стаята си, за да си взема чиста риза и панталони, които да облека след плуването. Домакинята каза „Разбира се!“ и поръча на един слуга да ме заведе горе. Изкачихме два етажа и влязохме в огромна спалня в бяло, в която имаше прекомерно голямо легло. От стаята се влизаше в хубава баня с бледосиня вана и биде в тон с ваната. Всичко беше безупречно чисто, съвсем по моя вкус. Докато слугата вадеше багажа от куфара ми, отидох до прозореца, погледнах навън и видях безкрайната жарка пустиня, простряла се като жълто море от хоризонта, та чак до бялата стена на градината, точно отдолу, а отсам стената се намираше басейнът. Край него под сянката на голям розов чадър лежеше по гръб чернокоса девойка, облечена в бял бански костюм, и четеше книга. Имаше дълги и стройни крака. Това беше Принцесата.

„Ама че работа — помислих си аз. — Бял замък, удобства, чистота, климатична инсталация, две ослепително красиви жени, съпруг, като куче пазач и цяла вечер, за да се развихря!“ Положението бе съвършено, сякаш специално създадено, за да се забавлявам и едва ли можех да желая нещо повече. Затрудненията, които ме очакваха, много ми допадаха. Обикновеното прелъстяване вече не ми доставяше удоволствие. В него няма творчество — уверявам Ви, че ако съществуваше начин с магическа пръчка да прогоня ревнивия пазач господин Абдул Азис за през нощта, нямаше да го сторя. Не исках пирова победа.

Когато излязох от спалнята, слугата ме съпроводи. Слязохме на долния етаж и точно там, под стаята ми, аз небрежно подхвърлих:

— Тук ли спи семейството?

— Ами да — осведоми ме слугата. — Това е стаята на господаря — посочи той една врата, — а съседната е на госпожа Азис. Госпожица Даяна е отсреща.

Три отделни стаи, много близо една до друга. Невъзможно беше да проникна тук. Запомних узнатото и отидох при басейна. Домакините бяха пристигнали преди мене.

— Това е дъщеря ми Даяна — представи господин Азис деvojката с белия бански.

Тя се изправи, целунах ѝ ръка и бях поздравен с добре дошъл. Употребяваше същия парфюм като майка си — с животински аромат на амбър, мускус и рицин! Само как дразнеше обонянието — предизвикателно, безсрамно, възхитително! Душех като куче. Според мене, дъщерята се оказа по-красива от майката, ако това изобщо е възможно. Имаше същите огромни кадифени очи, същите черни коси и същата структура на лицето, но несъмнено бе по-дългокрака и леко превъзхождаше по-възрастната жена с нещо в тялото: то беше постегнато, по-змиеподобно, а положително и много по-податливо. Затова пък в очите на майката, която сигурно имаше трийсет и седем години, но изглеждаше на не повече от двацет и пет, се таеше плам, с който дъщерята не можеше да се равнява.

Едно-две-три, затварям очи — преди малко принц Осуалд се беше заклел, че ще избави Кралицата и никого другого, по дяволите Принцесата. Но сега, видял Принцесата от плът и кръв, той се затрудняваше коя от двете да предпочете. И двете по свой начин въплъщаваха обещанието за безмерни наслади — едната, невинна и копнееща, другата — опитна и ненаситна. Истината е, че Принца желаше да притежава и двете — Принцесата като ордъовър, предхождащ Кралицата като ястие.

— Вземете си костюм от съблекалнята, господин Корнилиъс — каза госпожа Азис.

Затова влязох в кабината и се преоблякох, а когато се появих, тримата вече се плискаха в басейна. Гмурнах се при тях. Водата бе толкова студена, че дъхът ми секна.

— Помислих си, че ще се изненадате — засмя се господин Азис. — Басейнът е охладен. Поддържа се температура 65 градуса, освежаващо е за този климат.

По-късно, когато слънцето клонеше към залез, насядахме, все още облечени с мокрите бански костюми, а един слуга ни поднесе по чаша бледо, леденостудено мартини. В този миг бавно започнах да прелъстявам двете дами, използвайки собствения си метод.

Обикновено когато мога да действам на воля, това не ми създава особени трудности. Славя се с мъничък талант — че мога да хипнотизирам жените с думи и рядко търпя провал. Естествено, не го постигам само с думи. Самите думи, изказани от устата, са безвредни и се плъзгат по повърхността, докато истинското послание, неприличното и възбудително обещание иде от всички крайници и органи на тялото и се предава чрез очите. Честно си признавам, че мога да споделя с вас само толкова от начина, по който го постигам. Важното е, че се получава така. Ефикасно е като испанска муха. Убеден съм, че бих могъл да седя и срещу съпругата на папата (ако той имаше съпруга) и след пет минути, ако положи достатъчно усилия, тя вече ще се накланя през масата към мене с полуотворени устни и очи, светнали от възбуда. Това е дребен талант, нищо особено, но все пак съм благодарен, че съм дарен с него и за да не го прахосам, не пропускам нито една възможност по което и да е време.

Така че двете прелестни жени, дребният човечец и аз си седяхме близо един до друг в полукръг край басейна, отпуснати на шезлонги, отпивахме от чашите с мартини и усещахме върху кожата си топлото слънце на късния следобед. Бях в добра форма. Често ги разсмивах. Историята за лакомата стара херцогиня от Глазгоу, която си пъхна ръката в кутията от шоколадови бонбони и бе ухапана от един мой скорпион толкова разсмя дъщерята, че тя падна от шезлонга, а когато описах подробно как изглежда отвътре развъдникът ми за паяци в градината край Париж, и двете дами потрепериха от отвращение и доволство.

Точно в този миг забелязах, че очите на господин Азис ме гледат доброжелателно и някак присмехулно, сякаш ми казват: „Чудесно, радваме се, че не сте лишен от интерес към жените чак толкова, колкото казвахте в колата... Или може би подходящата обстановка ви помага най-последно да забравите голямата си скръб...“ Господин Азис ми се усмихна, показвайки яркobelите си зъби. Усмивката му беше дружелюбна. Усмихнах му се дружелюбно в отговор. Какъв приятен човечец! Истински се радваше, че обръщам такова внимание на дамите. Дотук добре.

Ще опиша съвсем набързо следващите няколко часа, защото до полунощ не се случи нищо кой знае колко значително. Няколко кратки бележки стигат, за да отбележа този междинен период.

В седем часа всички си тръгнахме от басейна и се прибрахме в къщата, за да се облечем за вечеря.

В осем се събрахме в голямата гостна да пием по още един коктейл. Дамите бяха великолепно облечени, обсипани с блестящи бижута. И двете си бяха сложили разголени вечерни рокли, несъмнено създадени в голяма парижка модна къща. Домакинята беше в черно, дъщеря ѝ — в бледосиньо, и миризмата на упоиващия парфюм проникваше навсякъде. Само каква двойка представляваха те! Раменете на по-възрастната дама бяха леко отпуснати — нещо, което се забелязва само при най-страстните и опитни жени — по същия начин както краката на ездачката се изкривяват, защото е постоянно на седлото, така и раменете на страстната жена добиват някаква закръгленост от непрекъснатото прегръщане на мъже. Един вид професионална деформация, и то от най-благороден тип.

Дъщерята беше все още млада, за да притежава този почетен знак, но в нейния случай ми стигаше да стоя и да наблюдавам формите ѝ. Когато се движеше из стаята, видях как бедрата ѝ прелестно се плъзгат под тясната копринена рокля. По цялото продължение на гръбнака ѝ растяха меки златисти косъмчета и когато стоях зад нея, трудно възпирах желанието да прекарам кокалчетата на пръстите си по този прекрасен гръб.

В осем и половина се преместихме в трапезарията. Вечерята, която последва, беше наистина великолепна, но няма да губя време, за да описвам храната и виното. През цялото време продължих да си играя извънредно предпазливо и коварно с чувствата на дамите, прилагайки всичките си умения, и когато поднесоха десерта, двете жени вече се разтапяха от погледа ми като масло на слънце.

След вечеря се върнаха в гостната за кафето с коняк, а после, по предложение на домакиня, изиграха няколко робера бридж.

В края на вечерта знаех със сигурност, че добре съм си свършил работата. Старата магическа сила не ме беше напуснала. При подходящи обстоятелства, всяка от дамите ми принадлежеше, стига да я пожелаех. Не се лъжех. Това беше неопровержимата, чиста истина. Разбираше се от пръв поглед. Възбудата оживяваше лицето на домакинята и когато тя ме поглеждаше през масата за карти, огромните ѝ тъмни кадифени очи ставаха все по-големи, ноздрите ѝ се разширяваха, а устните ѝ леко се отваряха и се мяркаше връхчето на

влажния розов език, притискан от зъбите. Този жест беше чудесен и порочен, принуждавайки ме неведнъж да изиграя собствения си коз. Дъщерята не проявяваше чак такава смелост, но беше не по-малко пряма. Всеки път, когато очите ни се срещнеха, веждите ѝ се повдигаха само частица от сантиметъра, сякаш питаха, след което девойката за миг се усмихваше лукаво и така отговаряше на въпроса си.

— Според мен е време да си лягаме — погледна часовника си господин Азис. — Минава единайсет. Да тръгваме, мили мои.

Тогава се случи нещо странно. Изведнъж, без всякакво колебание и без да ми хвърлят последен поглед, двете дами станаха и тръгнаха към вратата! Беше изумително. Бях поразен. Не знаех как да си го обясня, нищо не бе ставало толкова бързо пред очите ми. По думите на господин Азис не си личеше да се е разсърдил. Поне според мене гласът му прозвуча приятно, както винаги. Но той вече гасеше лампите и ясно ми даваше да разбере, че очаква и моето оттегляне. Какъв удар! Предполагах, че преди да се разделим за нощта, или жената, или дъщерята ще ми прошепнат набързо нещо — просто три-четири думи, къде и кога да ида, но наместо това стоях като глупак до масата, а двете дами се изплъзваха през вратата.

Домакинът и аз ги последвахме по стълбите. На първата площадка майката и дъщерята спряха редом и ни чакаха.

— Лека нощ, господин Корнилиъс — каза домакинята.

— Лека нощ, господин Корнилиъс — каза дъщерята.

— Лека нощ, скъпи приятелю — каза господин Азис. — Надявам се, че нищо не ви липсва в спалнята.

Тримата се обърнаха, а на мене не ми оставаше нищо друго, освен да продължа бавно и неохотно по стълбите за втория етаж към стаята си. Влязох и затворих вратата. Някой слуга вече беше спуснал тежките брокатени завеси, но аз ги вдигнах и се наведох през прозореца, за да усетя нощта. Въздухът все още бе топъл, ярката луна огряваше пустинята. Басейнът долу изглеждаше като огромно огледало, положено върху моравата, а до него се виждаха четирите шезлонга, на които седяхме.

„Ами сега? — помислих си аз. — Какво ще стане сега?“

Едно знаех: в тази къща бе недопустимо да напускам стаята и да дебна по коридорите. Щеше да е самоубийство. Още преди години бях разбрал, че има три типа съпрузи: българи, гърци и сирийци, с които

човек не трябва да поема ненужни рискове. Кой знае защо никой от тях не се противопоставя, ако флиртуваш открито с жена му, но ще те убие в мига, когато влизаш в леглото ѝ. Господин Азис беше сириец. Значи ставаше задължително да проявя известно благоразумие, и ако предстоеше да се предприеме някакъв ход, следваше той да бъде направен не от мен, а от някоя от жените, защото единствено те знаеха точно кое е безопасно и кое не. И все пак трябва да си призная, че след като станах свидетел на начина, по който домакинят ги повика господарски преди четири минути, в близко бъдеще нямаше голяма надежда за по-нататъшно развитие. Лошото беше само, че дяволски се бях настроил.

Съблякох се и дълго време стоях под студения душ. Това ми помогна. После, тъй като не мога да спя на лунна светлина, се постарях да затворя плътно завесите. Легнах си и около час четох книгата на Гилбърт Уайт „Естествена история на Селбърн“. И това ми помогна, докато най-после, някъде между полунощ и един часа, не настъпи мигът, когато вече можех да угася лампата и да се приготвя за сън, без кой знае колко да съжалявам.

Тъкмо задрямвах, когато чух някакъв лек шум. Веднага го определих. През досегашния си живот много пъти бях чувал такива шумове, но въпреки това за мен те продължаваха да бъдат най-вълнуващото и възбуждащо нещо на света. Представяват поредица от тихо, леко дрънчене, от едва чуто триене на метал върху метал и винаги се чуват, когато някой много бавно и предпазливо натиска дръжката на вратата от външната страна. Веднага се разсъних, но не помръднах. Само отворих очи и вперих поглед към вратата. Спомням си, в този миг съжалих, че завесите са плътно спуснати, защото ако отвън идваше и малък лъч лунна светлина, щях поне да зърна очертанията на прекрасното тяло, когато жената влиза. Но в стаята бе тъмно като в зандан.

Не чух отварянето на вратата, нито проскърцването на панти. Но изведнъж в стаята нахлу въздух и леко раздвижи завесите, а малко по-късно чух тихото почукване на дърво върху дърво, когато вратата внимателно се затвори. После щракна езичето на бравата, щом бе пусната дръжката.

След това някой на пръсти мина по килима.

За миг ме обзе ужас — хрумна ми, че може би господин Азис се прокрадва към мене с дълъг нож в ръка, но веднага подир това над мен се наведе топло, гъвкаво тяло и в ушите ми зашепна женски глас:

— *Не мърдайте!*

— Любима моя — започнах аз, като се чудех, коя от двете жени е дошла, — знаех, че ти ще...

Ръката ѝ мигом запуши устата ми.

— *Моля ви!* — прошепна тя. — *Нито дума повече!*

Не влязох в спор. Устните ми имаха по-добро занимание. Както и нейните.

Тук трябва да спра за малко. Зная, че това съвсем не е характерно за мене. Но един-единствен път бих искал да бъда извинен, че няма да опиша с подробности голямото представление, което последва. Имам основателни причини да го сторя и ви моля да ги уважите. Във всеки случай няма да ви навреди за разнообразие да упражните въображението си, а ако не възразявате, ще ви дам начален тласък, като ви кажа просто и искрено, че дамата от Синайската пустиня ме пренесе в царството на такъв екстаз, какъвто не съм изпитвал с никоя от хилядите жени в моя живот. Тя проявяваше изумително умение. Страстта ѝ беше дълбока, обхватът ѝ — невероятен. Всеки миг предлагаше ново и заплетено преживяване. И като връх на всичко, не бях срещал стил с по-голяма изисканост и загадъчност. Беше извънредно артистична. Беше гениална.

Вероятно според вас от това става ясно, че посетителката ми е била по-възрастната жена. Грешите. Не може да се направи такова заключение. Истинската гениалност е присъща по рождение. Тя няма почти нищо общо с възрастта и смея да ви уверя, че по никой начин не можех да установя със сигурност коя от двете жени се крие в мрака на спалнята ми. Не бих участвувал в такъв облог. Идваше миг, когато след някоя особена бурна каденца изпитвах чувството, че това е съпругата. *Не можеше да не е съпругата!* После обаче темпото се сменяше напълно и мелодията ставаше по детински невинна дотам, че бях готов да се закълна: беше дъщерята! *Не можеше да не е дъщерята!*

Вълнуваше ме, че не зная верния отговор. Измъчвах се. И се обезкуражих, понеже в крайна сметка истинският познавач — големият познавач — трябва винаги да е в състояние да определи колко старо е виното, без да гледа етикета на бутилката. В случая обаче

бях победен. По едно време се пресегнах за цигара с намерението да разреша загадката на светлината на кибритената клечка, но ръката на гостенката мигом спря моята ръка, грабна цигарите и кибрита и ги захвърли. Неведнъж се опитах да ѝ прошепна въпроса си, но преди да кажа и три думи, ръката и отново се стрелваше и ме плесваше през устата. При това доста силно.

„Много добре“ — помислих си аз. „Засега ще оставим нещата така.“ Сутринта, долу на светло, щях да разбера със сигурност коя от двете е идвала. Щях да го разбера по грейналото лице, по очите, взиращи се в моите, и по хиляди други издайнически намеци. Щях да го разбера и по следите, оставени от зъбите ми отляво на шията ѝ, над мястото, докъдето бе стигала роклята. Доста хитър ход, така си мислех, и точно преценен по време — ожесточено я ухапах, когато беше най-разпалена от страст, и тя не разполагаше и с миг, за да осъзнае колко важно е моето действие.

Беше паметна нощ — изминаха поне четири часа, преди жената да ме прегърне пламенно за последен път и да се измъкне от стаята с бързината, с която се бе появила.

Сутринта се събудих чак след десет часа. Станах и дръпнах завесите. Вън отново беше ярък и горещ пустинен ден. Дълго лежах във ваната, после се облякох старателно, както винаги. Чувствувах се отпочинал и спокоен. Радваше ме мисълта, че дори на средна възраст все още бях в състояние само с поглед да привлека жена в стаята си. И то каква жена! С трепет очаквах да разбера коя бе нощната гостенка. Скоро щях да го науча.

Бавно извървях стълбите от втория етаж до долу.

— Добро утро, скъпи приятелю, добро утро! — поздрави ме господин Азис, като стана от малкото писалище в гостната, където работеше. — Добре ли спяхте?

— Отлично, благодаря — отговорих аз, опитвайки се да не изглеждам самодоволен.

Домакинът се изправи редом и се усмихна, показвайки малките си бели зъби. Хитрите му очички се спряха на лицето ми и бавно се огледаха, сякаш търсеха нещо.

— Имам добри вести за вас — каза той. — Преди пет минути се обадиха от Бир Рауд Салим и съобщиха, че ремъкът ви е пристигнал с

пощенската кола. В момента Салех го слага. Ще приключи до един час, така че след като закусите ще ви закарам дотам и можете да потегляте.

Изразих голямата си благодарност.

— За всички ни е жалко, че си заминавате — каза той. — Беше ни извънредно, извънредно приятно, че се появихте изневиделица.

Закусих сам в трапезарията. След това се върнах в гостната да изпуша една цигара, докато моят домакин все така пишеше.

— Моля да ме извините — обади се той. — Трябва да приключа едно-две неща. Скоро ще свърша. Наредих да ви приготвят куфара и да го сложат в колата, така че няма за какво да се тревожите. Спокойно си пушете. Дамите ще слязат всеки миг.

Първа дойде съпругата. Влезе величествено, ослепително красива, като една нилска Семирамида, и първото, което забелязах, беше, че на шията ѝ небрежно бе вързано бледозелено газено фишу! Небрежно, ала много старателно. Толкова старателно, че покриваше изцяло кожата. Жената се насочи право към съпруга си, целуна го по бузата и каза:

— Добро утро, мили!

После дойде, седна в креслото насреща и ме поздрави весело:

— *Добро утро*, господин Корнилиъс! Добре ли спяхте? Надявам се, че нищо не ви е липсвало.

През целия си живот не съм виждал такъв блясък в женските очи, както в нейните тази сутрин, нито е имало женско лице, излъчващо такова доволство.

— Благодаря, наистина спях *много добре* — отговорих ѝ аз, за да разбере, че съм се досетил.

Тя се усмихна и запали цигара. Хвърлих поглед на господин Азис, който все още усърдно работеше на писалището с гръб към нас, без да ни обръща никакво внимание. Помислих си, че той не се различава от другите мъже, които съм направил рогоносци. Никой от тях не вярваше, че това може да му се случи току под носа.

— Добро утро на всички! — извика дъщерята и се втурна в стаята. — Добро утро, татенце! Добро утро, мамичко! — поздрави тя и ги целуна. — Добро утро, господин Корнилиъс.

Беше облечена с розови панталони, кафеникава блуза и — по дяволите! — на шията ѝ небрежно и старателно също бе вързано фишу!

— Добре ли прекарахте нощта? — попита младата жена и се настани като невяста върху страничната облегалка на креслото ми, заемайки такава поза, че едното ѝ бедро опираше в ръката ми. Облегнах се и я погледнах изпитателно. Тя ме погледна в отговор и ми намигна. Наистина ми намигна! Лицето ѝ светеше от радост не по-малко, отколкото лицето на майка ѝ, с тази разлика, че в сравнение с по-възрастната жена тя изглеждаше още по-доволна.

Усетих, че доста се обърквам. Само едната от тях трябваше да скрие нахапано място, а и двете си бяха вързали фишу! Заклучих, че сигурно просто е съвпадение, но на пръв поглед ми се струваше по-скоро заговор. Сякаш двете се бяха споразумели да ми попречат да узная истината. Ама че необичайно, заплетено положение! Какво целяха всъщност? Питам се какви ли други планове крояха те заедно. Дали не бяха теглили жребий снощи? Или просто се редуваха при всеки посетител? „Не, трябва *отново* да се появя колкото може по-скоро, за да видя какво ще стане тогава“ — казах си аз. Всъщност след ден-два можех специално да пристигна от Йерусалим. Реших, че няма да е трудно отново да получа покана.

— Готов ли сте, господин Корнилиъс? — попита домакинът, ставайки от писалището.

Дамите, любезни и усмихнати, ни поведоха навън, където чакаше големият зелен ролс-ройс. Целунах им ръка и се разсипах от благодарности. После седнах отпред до господин Азис и потеглихме. Майката и дъщерята ни махаха за сбогом. Свалих прозореца и помахам в отговор. Скоро оставихме назад оазиса и навлязохме в пустинята, следвайки редицата телеграфни стълбове покрай каменистия жълт път, заобикалящ подножието на планината Магхара.

Пътуването мина в приятен, безцелен разговор с моя домакин. Правех усилия да се държа колкото може по-мило, защото единственото ми намерение сега беше отново да ме поканят на гости. Ако не успеях да накарам господин Азис *да го стори*, тогава аз в последния момент щях да го попитам *направо*. „Довиждане, скъпи приятелю — щях да кажа аз, като го прегърна сърдечно. — Мога ли да имам удоволствието отново да се видим, ако минавам оттук?“ Естествено, той щеше да отговори с „Да!“

— Според вас преувеличавах ли, когато ви казах, че дъщеря ми е красива? — попита ме той.

— Тъкмо обратното. Тя е изумителна красавица. Завиждам ви. Но и съпругата ви е не по-малко прекрасна. Всъщност в присъствието на двете едва не си загубих ума — добавих аз, като се разсмях.

— Забелязах го — подхвърли той и също се разсмя. — Непослушните ми момиченца! Толкова обичат да флиртуват с чужди мъже! Но това не ме безпокои. Флиртът е нещо безобидно.

— Абсолютно.

— Смятам, че така им е по-весело и забавно.

— Колко мило.

След не повече от половин час стигнахме шосето, водещо от Исмаилия за Йерусалим. Господин Азис подкара ролса по черния, покрит с чакъл път, и се насочи към бензиностанцията със скорост седемдесет мили в час. След няколко минути щяхме да пристигнем, затова се опитах да засегна поне малко въпроса за едно бъдещо посещение, като деликатно намеквах за нова покана.

— Замъкът ви не ми излиза от ума — казах аз. — Напълно съм очарован.

— Хубав е, нали?

— Предполагам, че понякога се чувствувате самотни, след като живеете там само тримата.

— Не е по-зле откъдето и да е другаде — възрази той. — Хората изпитват самота навсякъде. Пустиня, град — всъщност няма особена разлика. Но при нас идват гости, както ви казах. Нямате представа колко много хора се отбиват от време на време. Както се отбихте вие например. Посещението ви ни достави голямо удоволствие, скъпи приятелю.

— Наистина няма да го забравя — подчертах аз. — Рядко можеш да срещнеш такава доброта и такова гостоприемство в наши дни.

Почаках да чуя, че отново трябва да им гостувам, но господин Азис си замълча. За миг в разговора ни настъпи затишие — малко неловко, кратко затишие. За да преодолее момента, казах:

— През целия си живот не съм срещал родител, който да е благоразумен като вас.

— Моля?

— Така е. Построили сте дома си в най-затънтеното място на света и живеете само в името на дъщеря си, за да я защитите. Според мене това е забележително.

Забелязах, че господин Азис се усмихна, но не откъсна очи от пътя и не отговори. На около миля от нас вече се виждаше бензиностанцията с бараките. Слънцето се издигаше високо и в колата стана горещо.

— Не са много бащите, готови на такава жертва — продължих аз.

Той отново се усмихна, но този път с някакво неудобство. После каза:

— Не заслужавам *толкова* много похвали, колкото получих от вас. Наистина не ги заслужавам. Ще бъда пределно искрен. Красивата ми дъщеря не е единствената причина да живея сред великолепието, но далече от хората.

— Зная.

— Така ли?

— Научих го от вас. Нали казахте, че другата причина е любовта ви към пустинята? Че я обичате, както мореплавателят — морето.

— Вярно. Това е чистата истина. Но има и трета причина.

— Нима? И каква е тя?

Той не ми отговори. Стоеше неподвижно с ръце на кормилото, вперил поглед в пътя.

— Простете ми. Не биваше да ви питам. Не е моя работа.

— Не, не, няма нищо — каза той. — Не ми дължите извинение.

Загледах се през прозореца в пустинята.

— Струва ми се, че е по-горещо от вчера. Сигурно вече е над сто градуса.

— Да.

Забелязах, че господин Азис леко се размърда, сякаш се наместваше по-удобно. След това каза:

— Всъщност не смятам, че има защо да крия от вас истината за тази къща. Изглеждате ми дискретен човек.

— Така е.

Вече приближавахме бензиностанцията и сега той намали скоростта почти до минимум, за да има време да се изкаже. Виждах двамата араби, които ни наблюдаваха, застанали до моята лагонда.

— Освен дъщерята, с която се запознахте — започна господин Азис, — имам и друга дъщеря.

— Нима?

— Другата ми дъщеря е с пет години по-голяма.

— И положително не по-малко красива — подхвърлих аз. — А къде живее? В Бейрут ли?

— Не, в къщата.

— В коя къща? В замъка, където току-що бяхме?

— Да.

— Но защо не я видях?

— Може и така да е било — обърна се внезапно той и ме погледна в очите.

— Но защо?

— Болна е от проказа.

Подскочих.

— Да, знай, ужасно звучи — каза той. — Горката, болестта ѝ е от най-тежката форма. Нарича се анестетична лепроза. Много е резистентна и почти не се лекува. Ако беше нодуларната разновидност, щеше да е много по-лесно. Но не е, това е положението. Така че, когато имаме гости, дъщеря ми остава в стаята си на третия етаж...

Сигурно в този миг стигнахме до бензиностанцията, защото следващото, което си спомням, беше, че господин Абдул Азис стои и ме гледа с умните си черни очички, сякаш иска да каже: „Почакайте, скъпи приятелю, не бива толкова да се плашите. Успокойте се, господин Корнилиъс, успокойте се! Нямате никакво основание да се тревожите. Болестта не е кой знае колко заразна. Случва се само при *най-интимен* контакт с прокажения...“

Много бавно излязох от колата и се спрях на слънцето. Арабинът с прояденото лице ухилен ми каза: „Ремък вече сложен. Всичко наред.“ Бръкнах в джоба си за цигари, но ръката ми толкова трепереше, че изпуснах пакета на земята. Наведох се, взех го и успях да си запаля цигара. А когато отново вдигнах очи, забелязах, че зеленият ролс-ройс вече е изминал половин миля и бързо се отдалечава по пътя.

ФИНАЛНИЯТ АКОРД

Когато на вратата се звънна, Анна беше в кухнята и миеше бостънска маруля за вечерята на семейството. Звънецът беше монтиран на стената точно над мивката и ако се случеше да звънне, когато Анна е наблизо, неизменно я караше да подскача.

На прага стояха двама полицаи с восъчнобледи лица. Те я погледнаха и тя ги погледна в отговор с очакването да ѝ кажат нещо.

Тя продължи да ги гледа, но те нито продумваха, нито помръдваха. Стояха, застинали неподвижно, сякаш бяха восъчни фигури, оставени на прага от някой, който си прави шега. И двамата държаха свалените си каски с две ръце.

— Какво има? — попита Анна.

И двамата бяха млади, с ръкавици до лактите. Зад тях се виждаха огромните им мотоциклети, подпрени в края на тротоара. Върху мотоциклетите се сипеха падащи листа, вятърът ги подемаше по тротоара и цялата улица бе огряна от жълтата светлина на ясната, ветровита септемврийска вечер. По-високият полицай притеснено пристъпи от крак на крак, след което попита:

— Вие ли сте госпожа Купър, мадам?

— Да, аз съм.

— Госпожа Едмънд Дж. Купър ли сте? — попита и вторият полицай.

— Да.

Изведнъж тя бавно започна да се досеща, че тези мъже, които не горяха от желание да обяснят появяването си, нямаше да се държат така, ако не им предстоеше да изпълнят някакво неприятно задължение.

— Госпожо Купър — чу тя да казва единият, и както го изрече тихо и внимателно, като на болно дете, тя веднага разбра, че ще ѝ съобщат нещо ужасно.

Обзе я панически страх и тя попита:

— Какво се е случило?

— Трябва да ви уведомя, госпожо Купър, че...

Полицаят замлъкна, а жената, втренчила поглед в него, усети как цялото ѝ тяло под кожата се свива все повече и повече.

— ... Че мъжът ви е претърпял злополука на шосето Хъдсън Ривър точно в пет и четиридесет и пет минути следобед и е починал в линейката на път за болницата...

Говорещият полицай извади портфейла от крокодилска кожа, купен от нея за Ед на двайсетата годишнина от сватбата, и Анна, протегнала ръка, за да го вземе, усети, че се чуди, дали портфейлът не е запазил топлината от гръдта на съпруга ѝ, до която е бил съвсем наскоро...

— Ако можем да ви помогнем с нещо... — каза полицаят. — Да повикаме някого да поседи при вас, някоя приятелка или роднина...

Анна изпита чувството, че гласът му отслабва, после заглъхва напълно, и сигурно горе-долу тогава тя започна да пици. Скоро изпадна в истерия и полицаите се видяха в чудо да я успокояват, докато четирийсет минути по-късно не пристигна лекарят и не ѝ сложи някаква инжекция на ръката.

Но когато се събуди на следващата сутрин, тя се чувстваше все така зле. Нито лекарят, нито децата ѝ можеха да я вразумят по какъвто и да е начин, така че ако през следващите няколко дни не ѝ бяха давали непрекъснато успокоителни, тя положително щеше да посегне на живота си. В кратките периоди на прояснение между вземането на лекарствата тя се държеше като умопобъркана, викаше мъжа си по име и му казваше, че ще отиде при него при първа възможност. Ужасно беше да я слушаш. Но в оправдание на поведението ѝ веднага трябва да се подчертае, че тя не беше изгубила един обикновен съпруг.

Анна Грийнуд се омъжи за Ед Купър, когато и двамата бяха на осемнайсет години, и през съвместно прекараното време те стигнаха до такава близост и толкова бяха зависими един от друг, че е невъзможно да се опише с думи. С всяка изминала година любовта им ставаше все по-силна и всеобхватна, а към края се бе извисила до такъв абсурден връх, че двамата смятаха за непоносима всекидневната раздяла, когато Ед тръгваше за работа сутрин. Когато съпругът се връщаше вечер, той тичешком обикаляше къщата, за да намери жена си, а тя, чула затварянето на входната врата, оставяше всичко и също хукваше да го види — тичаше презглава, безразсъдно и с все сила, и го

спираше наред стълбите, на площадката между етажите или между кухнята и антрето, а когато се срещнеха, той я прегръщаше, милваше и целуваше безкрайно дълго, сякаш бяха младоженци. Прекрасно наистина. Напълно невероятно и толкова прекрасно, че човек почти разбира защо Анна нямаше никакво желание и интерес да продължи живота си в свят, където съпругът ѝ вече не съществува.

Откакто се случи нещастieto, трите ѝ деца: Анжела (двайсетгодишна), Мери (на деветнайсет) и Били (на седемнайсет и половина) не се отделяха от нея. Те обожаваха майка си и нямаха никакво намерение да допуснат нейното самоубийство, ако това бе възможно. Стараеха се усърдно и отчаяно да я убедят, че животът продължава да има смисъл и само благодарение на тях тя накрая успя да се отскубне от този кошмар и бавно да се завърне в действителността.

Четири месеца след катастрофата лекарите заявиха, че положението е почти овладяно, и Анна отново се зае, макар и доста равнодушно, с всекидневните грижи по домакинството, с пазаруване и готвене за порасналите деца.

Но какво се случи по-нататък?

Преди да се стопят зимните снегове, Анжела се омъжи за един млад господин от Роуд Айланд и се премести в предградията на Провидънс.

Няколко месеца по-късно Мери се омъжи за светлокос исполин от град на име Слейтън в щата Минесота, поради което напусна завинаги семейното гнездо. И макар, че сърцето на Анна отново бе започнало да се разбива на късчета, тя с гордост си мислеше, че нито една от дъщерите ѝ нямаше каквато и да е представа какъв е бил бракът на родителите.

(— О, мамо, нали е чудесно?

— Да, миличка, според мене това е най-хубавата сватба на света! Вълнувам се може би повече от тебе!

И т.н., и т.н.)

Накрая, като капак на всичко, любимецът ѝ Били, току-що навършил осемнайсет години, замина за първия си студентски семестър в Йейл.

Изведнъж Анна остана да живее в съвсем празна къща.

Чувството беше ужасно: след двайсет и три години деен, наситен и приказан семеен живот да слизаш сутрин сама на закуска в трапезарията, да седиш сред безмълвието с чаша кафе и филия препечен хляб и да се чудиш какво да правиш през деня, който те очаква. Да седиш в стаята, където е звучал толкова смях, празнували сте рождени дни, украсявали сте коледни дръвчета, получавали сте толкова подаръци, а сега е толкова студено и тихо. Въздухът всъщност е затоплен и температурата е нормална, но въпреки това мястото те кара да трепериш. Стенният часовник е спрял, понеже досега друг е имал грижата да го навива. Един стол се е разкривил, ти го гледаш и се чудиш защо едва сега го забелязваш. А когато вдигнеш очи от него, изведнъж те обзема паническото чувство, че четирите стени неусетно и много, много бавно се приближават към тебе.

Отначало Анна занасяше чашата кафе до телефона и започваше да звъни на приятелките си. Но всичките ѝ приятелки си имаха съпрузи и деца, и макар че се държаха сърдечно и весело, доколкото бе възможно, просто не бяха в състояние още рано сутринта да отделят време за много приказки с една самотна съседка. Тогава Анна започна да се обажда на омъжените си дъщери.

Те също винаги се държаха мило и дружелюбно, но много скоро Анна долови внезапна промяна в отношението им към нея: тя вече не заемаше главно място в живота им. Сега те си имаха съпрузи, за които отделяха всичкото си внимание. Без да я обиждат, те вече твърдо поставяха майка си на заден план. Това потресе Анна, но тя разбираше, че дъщерите ѝ са прави. Напълно прави. А тя нямаше основание да извършва посегателство върху живота им и да им създава чувство за вина, че я пренебрегват.

Редовно се виждаше с доктор Джейкъбс, но той с нищо не ѝ помогна. Караше я да говори и тя правеше усилия, а понякога и той държеше малки речи, пълни с остри подмятания за секса и сублимацията. Анна изобщо не разбираше накъде клони лекарят, но изглежда лийтмотивът му беше, че тя трябва да си намери мъж.

Стана ѝ навик да обикаля из къщата и да докосва вещи, принадлежали на Ед. Вземаше някоя обувка, пхваше вътре ръка и опипваше малките вдлъбнатини, направени от възглавничките на пръстите и от петата. Попадна ѝ скъсан чорап и тя изпита неопишуемо удоволствие, докато го къrpеше. Понякога изваждаше от гардероба

риза, вратовръзка и костюм и ги слагаше на леглото, сякаш готови за обличане. А веднъж, в една дъждовна неделна утрин, сготви задушено по ирландски...

Нямаше смисъл да продължава така.

Колко ли хапчета трябваше да вземе този път, за да е абсолютно сигурна? Тя се качи горе при скритите запаси и ги преброи. Бяха само девет. Щяха ли да ѝ стигнат? Съмняваше се. По дяволите! Провалът бе нещо, което тя не можеше да си позволи отново — щяха да я откарат по спешност в болницата, да ѝ промият стомаха, да я качат на седмия етаж в отделението на психиатъра Пейн Уитни, където щеше да се чувства нещастна и унижена... Значи се налагаше да използва бръснарското ножче. Но с бръснарско ножче трябва да се работи чисто. Много хора за жалост претърпяват неуспех при опита да си прережат вените. Всъщност повечето не успяват. Не забиват ножчето достатъчно дълбоко. Някъде там има голяма артерия, до която непременно трябва да се стигне. Срязването на вените не е достатъчно. Само се оплескваш с кръв, но не постигаш целта си. И после, не е лесно да държиш бръснарско ножче, особено ако трябва да направиш точен разрез, да го натиснеш на мястото и то да влезе много дълбоко. Но тя щеше да успее. Онези, които не успяват, всъщност искат да не успеят. А тя искаше обратното.

Анна отиде до шкафчето в банята да потърси бръснарско ножче. Не откри нито едно. Самобръсначката на Ед все още си стоеше там, както и нейната. Но и двете бяха без ножчета, а не се виждаше и пакетче нови ножчета. Това си имаше обяснение. Преди време се наложи да махнат всички такива неща от къщата. Но какво от това? Всеки би могъл да си купи комплект ножчета.

Тя се върна в кухнята и свали календара от стената. Избра си 23 септември, рождения ден на Ед, и записа „бр.н.“ (бръснарски ножчета) на датата 9 септември, понеже така щеше да разполага точно с две седмици отсрочка, за да си уреди въпросите. Имаше много за вършене: плащане на стари сметки, написване на ново завещание, чистене на къщата, уреждане на четиригодишните такси за колежа на Бил, писма до децата, до родителите ѝ, до майката на Ед и т.н., и т.н.

Колкото и да бе заета, струваше ѝ се, че този двуседмичен, дълъг период от четиринайсет дни минава твърде бавно, а това не ѝ харесваше. Искаше ѝ се по-скоро да използва ножчето и всяка сутрин

нетърпеливо преброяваше колко дни остават. Чувстваше се като дете, което брои дните до Коледа. Защото където и да бе отишъл Ед Купър след смъртта си, дори ако бе отишъл само в гроба, Анна с нетърпение очакваше да се събере с него.

В края на първата седмица обаче една сутрин в осем и половина я посети приятелката ѝ Елизабет Паулети. Анна тъкмо си правеше кафе в кухнята. Позвъняването я накара да подскочи, и когато се повтори, тя отново подскочи.

Лиз влезе със замах през входната врата. Както винаги говореше, без да спира.

— Анна, мила, трябва да ми помогнеш! В службата всички са болни от грип. *Трябва да дойдеш!* Не се опитвай да ми противоречиш. Зная, че пишеш на машина, и зная, че по цял ден нямаш какво да правиш и прекарваш времето си в скука. Грабвай шапката и чантата си, да тръгваме. Бързай, момиче, бързай! Вече закъснявам!

Анна каза:

— Върви си, Лиз. Остави ме на мира.

— Таксито чака.

— Моля те, не се опитвай да ме изнудваш. Няма да дойда.

— Ще дойдеш — каза Лиз. — Събери сили. Щастливите ти мъченически дни свършиха.

Анна продължи да се съпротивлява, но Лиз се справи с нея и накрая тя се съгласи да отиде за няколко часа.

Елизабет Паулети ръководеше агенция за осиновяване, една от най-добрите в града. Девет от служителите се бяха разболели от грип, бяха останали само двама, а с нея — трима.

— Макар че не ти е ясна работата — каза тя на Анна в таксито, — просто ще трябва да ни съдействаш с каквото можеш.

В службата ѝ цареше хаос. Само телефоните стигаха на Анна, за да полудее. Тя тичаше от бюро на бюро и приемаше съобщения, които не ѝ говореха нищо. В чакалнята седяха момичета, млади момичета с пепеляви, безизразни лица. В задълженията на Анна влизаше да печата на машина отговорите им върху официална бланка.

— Име на бащата?

— Не знам кой е.

— Нямате ли представа?

— Какво общо има бащата?

— Мило момиче, ако бащата е известен, трябва да се вземе не само вашето, но и неговото съгласие, преди детето да се предложи за осиновяване.

— Сигурна ли сте?

— Господи, нали ви го казвам!

По обед някой ѝ донесе сандвич, но не ѝ остана време да го изяде. В девет вечерта, изтощена, прегладняла и доста разстроена от някои неща, които бе научила, Анна се довлече до дома, изпи чаша неразреден алкохол, изпържи си бекон с яйца и си легна.

— Ще ти се обадя утре сутринта в осем — каза ѝ Лиз. — За бога, бъди готова.

Анна беше готова. И от този ден нататък тя не можа да се откаже. Стана съвсем неочаквано.

Всъщност открай време Анна имаше нужда да се заеме с някаква хубава и трудна работа, в която има много проблеми за решаване — чужди, а не нейни проблеми.

Работата беше тежка и често емоционално съсипваща, но поглъщаше всеки миг от деня на Анна и след около година (прескачаме този период) — след около година, година и половина, тя отново започна да се чувства относително щастлива. Ставаше ѝ все по-трудно и по-трудно да си представи ясно съпруга си, да го види как тича по стълбите, за да я открие, или как седи насреща ѝ по време на вечеря. Изчезна лекотата, с която си припомняше точно гласа му и ако не погледнеше снимка, оказваше се, че дори лицето му не се е запечатало дълбоко в паметта ѝ. Тя продължаваше непрекъснато да си мисли за него, но установи, че вече го прави, без да избухва в сълзи, и когато си спомни как се беше държала доскоро, малко се засрами. Започна да проявява известен интерес към облеклото и прическата си, отново взе да употребява червило и да си бръсне краката. Храненето вече ѝ доставяше удоволствие, а когато хората ѝ се усмихваха, тя мигом искрено им се усмихваше в отговор. С други думи, Анна отново влезе в талвега на живота и изпитваше радост от съществуването.

По това време ѝ се наложи да замине за Далас по работа.

Службата на Лиз обикновено не действуваше извън границите на щата, но в случая едно семейство, осиновило дете чрез агенцията, впоследствие се беше преместило от Ню Йорк в Тексас. А сега, пет месеца по-късно, получи писмо от съпругата, че не желае повече да

задържи бебето. Уведомяваше ги, че скоро след пристигането им в Тексас съпругът ѝ е починал от инфаркт, тя почти веднага се е омъжила повторно, а новият ѝ съпруг смятал, че е „невъзможно да свикне с осиновено дете“.

Положението беше сериозно, понеже освен грижата за съдбата на бебето съществуваха и какви ли не законови задължения.

Анна замина за Далас със самолет, тръгващ много рано сутринта от Ню Йорк, затова пристигна още преди закуска. След като се настани в хотел, тя прекара следващите осем часа с хора, свързани с въпроса, и докато свърши всичко, което можеше да се свърши този ден, в четири и половина следобед вече беше напълно изтощена. Върна се с такси в хотела и се качи в стаята си. Обади се на Лиз, за да я осведоми за положението, след това се съблече и прекара дълго време в горещата вана. После се уви в хавлиена кърпа, легна на кревата и запали цигара.

Засега усилията ѝ да помогне на детето се проваляха. Присъстваха двама адвокати, които се отнесоха към нея с пълно презрение. Само колко ѝ бяха омразни! Отвращаваше я тяхната арогантност и кротко направените намеци, че каквото и да предприеме тя, то няма да бъде от ни най-малко значение за тяхната клиентка. През цялото време на разговора единият адвокат стоеше с вдигнати на масата крака, а и двамата имаха затлъстели кореми. Сякаш тлъстините бяха течност, бликаща на потоци изпод ризите, увиснала на огромни гънки над коланите на панталоните им.

Дотогава Анна много пъти беше ходила в Тексас, но за пръв път идваше сама. Винаги бе придружавала Ед при служебните му командировки и при тези пътувания двамата често бяха разговаряли за тексасците по принцип и колко е трудно да ги харесаш. Човек можеше да преглътне грубиянството и простотията им. Не беше там работата. Но тези хора изглежда нямаха чувство за състрадание, в душите им се криеше нещо брутално, рязко и неумолимо, което не можеше да им се прости. Нямаха сетива за милосърдие, жалост и нежност. Единствената им добродетел, така да се каже (изтъквана нагло и непрекъснато пред непознатите), беше като професионално задължение: парадираха със своята доброжелателност, заливаща като гъст сироп гласовете и усмивките им, покриваща ги сякаш от глава до пети. Но Анна не изпитваше нейното въздействие. Вътрешно тя оставаше дълбоко безразлична. Често питаше:

— Защо обичат да се държат невъзпитано?

— Защото са големи деца — отговаряше ѝ Ед. — Те са опасни деца, опитващи се да подражават на прадедите си. Прадедите им са от първите заселници. Но сегашните тексасци са *нещо друго*.

Изглежда сега тексасците живееха по законите на някаква егоистична воля — блъскаш и биваш блъскан. Всички се оставяха да бъдат блъскани. Добре, но се случваше сред тях да се появи външен човек, който да се дръпне встрани и твърдо да заяви: „*Няма да се блъскам и няма да позволя да бъда блъскан.*“ А това бе невъзможно. Особено в Далас. От всички градове в щата Далас бе мястото, което притесняваше най-много Анна. Мислеше си, че е град на безбожници, че е смразяващ, железен град на алчни безбожници. Място, полудяло от богатството си, но никакво изобилие от лъскава и фалшива култура, нито залетите със сироп приказки можеха да скрият факта, че златният плод отвътре е червив.

Анна лежеше на кревата, увита в кърпата. Този път беше сама в Далас. Нямахте го Ед да я обгърне с невероятната си сила и любовта си. Може би затова тя изведнъж започна да изпитва леко притеснение. Запали втора цигара и зачака притеснението да изчезне. Но то не изчезна, напротив, засили се. Твърда бучица страх се събираше в сърцето ѝ, стоеше си там и всеки миг нарастваше. Чувството бе неприятно, каквото човек понякога изпитва, ако нощем остане сам вкъщи и чуе, или му се счуят, стъпки в съседната стая.

Тук имаше милиони стъпки и Анна чуваше всички до една.

Тя стана от леглото и отиде до прозореца, все така увита в кърпата. Стаята ѝ се намираше на двајсет и втория етаж, прозорецът бе отворен. Лъчите на вечерното слънце огряваха бледия, млечножълт огромен град. Долу улицата бе задръстена от плътни потоци автомобили. По тротоарите се движеха тълпи. Всички бързаха да се приберат от работа, блъскаха другите и биваха блъскани. Анна усети липсата на приятелско присъствие. В този миг непременно трябваше да поговори с някого. Да имаше къща, където да отиде на гости, къща със семейство, с жена, мъж и деца, със стаи, пълни с играчки! Мъжът и жената щяха да я прегърнат на прага, да извикат: „Анна! Каква приятна изненада! Колко можеш да ни гостуваш? Седмица, месец, година?“

Изведнъж, както често става при подобни случаи, едно име изникна в паметта ѝ и Анна каза на глас: „Конрад Крьогер! Велики Боже, та *той* живее в Далас! Или поне живееше...”

Не беше виждала Конрад от времето, когато учеха в Нюйоркската гимназия. Тогава Конрад беше нейният ухажор, нейният любим, беше най-скъпото в живота ѝ. Повече от година излизаха заедно, бяха се заклели във вечна вяност, щяха да се женят в близко бъдеще. После изведнъж с гръм и трясък се появи Ед Купър и това естествено бе краят на връзката ѝ с Конрад. Конрад обаче сякаш не го преживя много тежко. Поне не можеше да е бил *съсипан*, тъй като след не повече от месец-два започна да излиза с друга тяхна съученичка...

Тя пък как се казваше?

Беше едро, красиво, пълногърдо момиче с огненочервена коса и особено име, много старомодно име. Как ли се казваше... Арабела? Не, не беше Арабела. Но започваше с Ара... Араминити? Да, казваше се Араминити. Нещо повече: след около година Конрад Крьогер се ожени за Араминити и я отведе в Далас, в родния си град.

Анна отиде до нощното шкафче и взе телефонния указател.

Крьогер, Конрад. Лекар.

Това несъмнено беше Конрад. Винаги казваше, че ще стане лекар. В указателя имаше служебен и домашен телефон.

Дали да не му се обади?

Защо не?

Анна погледна часовника си. Беше пет и дваайсет. Вдигна слушалката и даде на централата служебния номер. Обади се момичешки глас:

— Кабинетът на доктор Крьогер.

— Добър ден — каза Анна. — Там ли е доктор Крьогер?

— В момента е зает. Мога ли да зная кой го търси?

— Моля ви да му предадете, че се е обаждала Анна Грийнуд.

— Кой?

— Анна Грийнуд.

— Прието, госпожице Грийнуд. Желаете ли да се запишете за преглед?

— Не, благодаря ви.

— Мога ли да направя нещо за вас?

Анна остави името на хотела си и помоли момичето да го предаде на доктор Крьогер.

— С удоволствие — каза секретарката. — Довиждане, госпожице Грийнуд.

— Довиждане — каза Анна.

Чудеше се дали след всички тези години доктор Конрад П. Крьогер щеше да си спомни името ѝ. Струваше ѝ се, че ще си го спомни. Анна отново легна на кревата и се помъчи да си представи как изглеждаше самият Конрад. Със сигурност беше изключително красив. Висок... слаб... с широки рамене... с почти черна коса... с чудесно лице... лице с резки черти като на героите от митологията, като на Персей или Одисей. Но преди всичко Конрад беше много деликатно момче, сериозно, почтено, тихо, кротко момче. Никога не прекаляваше с целувките, целуваше я само вечер за довиждане. И за разлика от другите не си падаше по натискането. Когато я изпращаше до дома в събота след кино, паркираше купения на старо буик пред къщата, стоеше в колата до нея и непрекъснато говореше за бъдещето, за неговото и нейното бъдеще, за това как ще се върне в Далас и ще стане известен лекар. Правеше ѝ огромно впечатление нежеланието му да се натиска и да приема всичките глупости, които задължително се вършеха. Казваше си: „Той ме уважава.“ И сигурно имаше право. Във всеки случай помнеше Конрад като приятен млад мъж, приятен добър човек. И ако не се беше появил свръхприятният и свръхдобрият Ед Купър, Анна положително щеше да се омъжи за Конрад Крьогер.

Телефонът иззвъня.

— Да, ало? — обади се тя.

— Анна Грийнуд?

— Конрад Крьогер!

— Скъпа Анна! Каква невероятна изненада! Боже господи! След толкова години!

— Вярно, доста време мина.

— Цяла вечност. Но гласът ти е същият.

— И твоят.

— Какво те води в прекрасния ни град? Дълго ли ще останеш?

— Не, утре си заминавам. Надявам се, че обаждането ми не те е притеснило?

— По дяволите, Анна, толкова се радвам! Добре ли си?

— Да, добре съм. Сега съм добре. Имах лош период след смъртта на Ед...

— Какво?

— Преди две години и половина загина при катастрофа.

— Божичко, Анна, моите съболезнования. Какъв ужас... Какво да ти кажа...

— Не казвай нищо.

— Но сега си добре, нали?

— Добре съм. Работя като каторжник.

— Браво, момичето ми!

— Как е... Как е Араминити?

— О, добре е.

— Имате ли деца?

— Едно момче. А ти?

— Имам три деца, две момичета и едно момче.

— Я гледай, я гледай, да не ти се надява човек. Слушай, Анна...

— Кажи, Конрад.

— Защо да не прескоча до хотела да пийнем по чашка? С удоволствие ще го направя. Ловя се на бас, че ни най-малко не си се променила.

— Изглеждам стара, Конрад.

— Лъжеш.

— И се чувствавам стара.

— Да имаш нужда от добър лекар?

— Имам. Тоест, нямам. Естествено, че нямам. Стига съм се занимавала с лекари. Единственото, от което имам нужда е...

— Да?

— Този град ме притеснява, Конрад. Сигурно имам нужда от приятел. Само от приятел.

— Намери го вече. Остава ми да прегледам един пациент, после съм свободен. Да се срещнем долу в бара, забравих как го бяха нарекли, след около половин час, в шест. Имаш ли нещо против?

— Не, разбира се — каза тя. — Благодаря ти, Конрад.

Тя затвори, стана от леглото и започна да се облича.

Изпитваше леко безпокойство. Откакто Ед бе починал, не беше излизала сама да пийне нещо с мъж. Когато се върнеше и го разправеше на доктор Джейкъбс, той щеше да се зарадва. Нямаше да я

засипе с похвали, но положително щеше да се зарадва. Щеше да каже, че това е стъпка в правилната посока, че е поставила начало. Анна все още редовно ходеше на консултации, а сега, когато се чувствуваше много по-добре, остриите забележки на доктор Джейкъбс вече далеч не бяха толкова остри и той неведнъж ѝ повтори, че депресията ѝ, както и влечението към самоубийство ще изчезнат напълно само ако тя наистина „замести“ физически Ед с друг мъж.

— Но нима е възможно да замениш човек, когото си обичал до полуда? — беше му казала Анна последния път, когато Джейкъбс засегна въпроса. — Господи, докторе, когато миналия месец умря папагалчето на госпожа Кръмлин-Браун, обърнете внимание, умря *папагалчето*, а не съпругът ѝ, тя беше толкова потресена, че се закле никога повече да не гледа папагалче!

— Госпожо Купър — беше ѝ казал доктор Джейкъбс, — обикновено жените нямат полови сношения с папагали.

— Вярно, обаче...

— Тъкмо затова няма нужда папагалът да бъде заместван. Но когато почине съпруг, а преживялата го съпруга е все още активна и здрава жена, при възможност тя непременно му намира заместник в срок от три години. И обратното.

Сексуални контакти. Само това беше в ума на този тип лекари. Мислеха само за секс.

Докато Анна се облече и слезе с асансьора, стана шест и десет. В мига, когато влизаше в бара, от една маса се надигна мъж — Конрад. Сигурно беше следил кой влиза. Дойде да я посрещне. Усмиваше се нервно. И Анна се усмиваше. В такива случаи хората се усмиват.

— Виж ти! — каза той.

— Виж ти! — каза тя и очаквайки обичайната целувка по бузата, наклони лицето си към неговото, все още усмихната. Но тя бе забравила колко официално се държи Конрад. Той само пое и стисна ръката ѝ.

— Голяма изненада — каза той. — Ела да седнеш.

Помещението беше като всеки друг хотелски бар: с приглушено осветление, пълно с множество малки маси. На всяка маса имаше купчина фъстъци, а покрай стените — дълги кожени канапета. Келнерите бяха облечени с бели сака и кафяви панталони. Конрад я

поведе към маса в ъгъла, седнаха един срещу друг. Веднага до тях се изправи келнер.

— Какво ще пиеш? — попита Конрад.

— Може ли едно мартини?

— Разбира се. С водка ли?

— Не, с джин, моля.

— Едно мартини с джин — поръча той на келнера. — Не, всъщност нека бъдат две. Както сигурно си спомняш, Анна, никога не съм си падал по пиенето, но сега си струва да отпразнуваме.

Келнерът си тръгна. Конрад се облегна на стола, втренчи поглед в Анна и каза:

— Доста добре изглеждаш.

— И ти изглеждаш доста добре, Конрад — каза му тя.

Говореше истината. Той беше остарял изумително малко за двайсет и пет години. Беше все така слаб и красив, всъщност изглеждаше дори по-добре отпреди. Черната му коса си стоеше черна, очите му бяха бистри, изобщо имаше вид на мъж на не повече от трийсет години.

— Ти беше *по-възрастна* от мене, нали? — попита той.

— Що за въпрос? — разсмя се тя. — Да, Конрад, аз съм точно с една година по-възрастна от теб. На четирийсет и две години съм.

— Точно така си мислех.

Той продължаваше да я изучава изпитателно, очите му шареха по лицето, шията и раменете ѝ. Анна усети, че се изчервява.

— А ти стана ли страшно преуспяващ доктор? — попита го тя. — Най-добрият лекар в града ли си?

Конрад силно наклони глава на една страна, така че ухото му почти се опря в рамото. Характерен за него жест, който винаги бе харесвал на Анна.

— Питаш дали съм преуспяващ? В наши дни всеки лекар може да бъде преуспяващ в големия град. Имам предвид — финансово. Но дали съм първокласен специалист е друг въпрос. Моля се и се надявам да е така.

Поръчката пристигна. Конрад вдигна чаша:

— Добре дошла в Далас, Анна. Много се радвам, че ми се обади. Хубаво е, че отново се срещаме.

— И аз се радвам, че се видяхме, Конрад — каза тя и не си кривеше душата.

Конрад погледна чашата ѝ. Анна беше отпила голяма глътка и сега държеше почти празна чаша.

— Сигурно предпочиташ джин вместо водка? — попита той.

— Да, позна.

— Трябва да се откажеш от джина.

— Защо?

— Не понася на жените.

— Как така?

— Направо им вреди.

— Положително вреди и на мъжете — подхвърли тя.

— За сведение, не е така. На мъжете съвсем не вреди толкова, колкото на жените.

— А защо им вреди?

— Защото са така устроени. С какво се занимаваш, Анна? Какво те води чак в Далас? Разкажи ми за себе си.

— Но защо джинът вреди на жените? — повтори тя с усмивка.

Той се усмихна в отговор, поклати глава, но не ѝ отвърна.

— Кажи — настоя тя.

— Не, да говорим за друго.

— Не можеш да ме оставиш в неведение. Не е честно.

След като помълча, той каза:

— Щом наистина искаш да знаеш, джинът съдържа известно количество от маслото, извличано от плодовете на хвойната. Използват го за есенция.

— И какво значение има това?

— Огромно.

— Да, но какво причинява?

— Ужасни неща.

— Конрад, не се притеснявай. Вече съм пораснала.

„Той си е някогашният Конрад — помисли си тя, — все така нерешителен, добросъвестен и срамежлив.“ Затова го обичаше.

— Ако това пиене има ужасни последствия за мене — започна тя, — ще бъде нелюбезно от твоя страна да не ме осведомиш за какво става дума.

Конрад леко оципа с палеца и показалеца на дясната си ръка месестата част на лявото ухо, после каза:

— Истината, Анна, е че хвойновият извлек има пряко възпалително действие върху матката.

— Не може да бъде!

— Не се шегувам.

— Глупости, бабини деветини.

— Боя се, че грешиш.

— Сигурно имаш предвид бременните.

— Имам предвид жените изобщо, Анна — каза той и вече не се усмихваше, а говореше сериозно, като че се вълнуваше за нейното здраве.

— Каква специалност имаш? — попита го тя. — В каква област работиш? Не си ми казал.

— Акушерство и гинекология.

— Аха!

— От доста време ли пиеш джин? — попита я той.

— Да, от двайсетина години.

— Много ли пиеш?

— За Бога, Конрад, стига си се притеснявал за вътрешностите ми. Моля те, поръчай ми още едно мартини.

Той повика келнера и каза:

— Моля, едно мартини с водка.

— Не — обади се Анна, — с джин.

Той въздъхна и поклати глава.

— В наши дни никой не слуша лекарите.

— Ти не си мой лекар.

— Вярно — съгласи се той. — Приятел съм ти.

— Да поговорим за жена ти. Все така красива ли е?

Той изчака малко, после каза:

— Всъщност ние се разведохме.

— Не може да бъде!

— Бракът ни просъществува всичко на всичко две години.

Големи усилия ми струваше да го задържа и толкова.

Кой знае защо Анна се слиса.

— Но тя беше голяма красавица! Какво се случи?

— Всичко се случи. Всичко лошо, за което можеш да си помислиш.

— А детето?

— Дадох я го. Жените винаги успяват да си вземат децата. — В гласа му се долови голяма горчивина. — Върна се с него в Ню Йорк. Идва ми на гости веднъж в годината, през лятото. Вече е на двайсет. Учи в „Принстън“.

— Хубаво момче ли е?

— Прекрасно момче е — каза Конрад, — но почти не го познавам. Тъжна работа.

— И не си се женил повторно?

— Не, никога. Но стига сме говорили за мене. Кажете нещо за себе си.

Бавно и внимателно той започна да измъква от нея сведения за здравословното ѝ състояние и за тежкия период, през който бе преминала след смъртта на Ед. Анна усети, че разговорът с него не я притеснява и в общи линии му разправи цялата история.

— Но защо твоят лекар смята, че не си напълно излекувана? — попита той. — Не ми се виждаш много склонна към самоубийство.

— И аз така мисля. Само понякога, но обърни внимание — не много често, просто от време на време, когато съм потисната, имам чувството, че ще е необходим съвсем малък тласък, за да мина границата.

— В какъв смисъл?

— Започва да ме привлича шкафчето в банята.

— Какво държиш там?

— Нищо особено. Обичайното средство, с което едно момиче си бръсне краката.

— Ясно.

Известно време Конрад се взираше в лицето ѝ, после попита:

— Това ли чувствуваше, когато ми се обади?

— Не съвсем. Но си мислех за Ед, а това винаги крие опасност.

— Радвам се, че се обади.

— И аз се радвам.

Анна привършваше второто си картини. Конрад смени темата и започна да говори за практиката си. Анна не го слушаше, а по-скоро го

гледаше. Той беше дяволски красив, не можеше да откъснеш очи от него. Тя захвапа една цигара и подаде пакета на Конрад.

— Благодаря, не пуша — отказа той, взе кибрит от масата, поднесе й огънче, после духна клечката и попита: — Ментолови цигари ли пушиш?

— Да.

Анна вдъхна дълбоко, бавно издуха дима във въздуха и рече:

— Е, продължавай, осведоми ме, че тези цигари ще съсипят половата ми система.

Той се засмя и поклати глава.

— Тогава защо попита дали са ментолови?

— От любопитство.

— Лъжеш. По очите ти си личи. Канеше се да ми съобщиш статистическите данни за смъртността от рак на белия дроб при големите пушачи.

— Ракът на белия дроб няма нищо общо с ментола, Анна — каза Конрад, усмихна се, отпи от мартинито си, което стоеше почти непокътнато и внимателно остави чашата си на масата. — Още не си ми казала с какво се занимаваш — продължи той, — нито защо си в Далас.

— Първо ти ми кажи за ментола. Ако е поне наполовина толкова лошо, колкото хвойновият екстракт, смятам, че незабавно трябва да го науча.

Той се усмихна и поклати глава.

— Моля те!

— Не, мадам.

— Конрад, не можеш да подхвърлиш нещо, а после да си замълчиш. Правиш го за втори път в течение на пет минути.

— Не искам да ставам досаден с медицински съвети.

— Не си досаден. Тези въпроси хипнотизират. Хайде, казвай! Не ставай лош!

Приятно й беше, че седи тук, чувства се леко замаяна от двете мартини и разговаря непринудено с този изискан мъж, с този кротък, внимателен и изискан човек. Той не се преструваше на срамежлив. Нищо подобно. Просто страдаше от обичайните си скрупули.

— За нещо страшно ли става дума? — попита тя.

— Не, едва ли може да се нарече така.

— Казвай тогава.

Конрад извади една цигара от пакета, който все още беше пред него, и впери поглед в надписа.

— Работата е там, Анна — започна той, — че когато вдишваш ментол, той се включва в кръвоносната система. А това не е хубаво. Доста вреди. Оказва определено влияние върху централната нервна система. И досега лекарите понякога предписват ментол.

— Зная — каза тя. — В капки за нос и за инхалации.

— Това е маловажно. Знаеш ли по-съществената употреба?

— За разтриване на гърдите при настинка.

— Можеш да го правиш при желание, но не помага.

— Слага се в мехлем за напукани устни.

— Не, за него се използва камфор.

— Вярно.

Конрад изчака да види дали Анна ще продължи да гадае.

— Хайде, казвай! — помоли го тя.

— Сигурно малко ще се изненадаш.

— Готова съм за изненади.

— Ментолът е добре известен антиафродизиак.

— Известен какво?

— Потиска половото влечение.

— Конрад, ти си измисляш.

— Кълна ти се, че е истина.

— И кой го използва?

— В наши дни — малко хора. Миризмата му е прекалено силна. Селитрата върши по-добра работа.

— А, да. Чувала съм за селитрата.

— Какво си чувала?

— Дават селитра на затворниците — каза Анна. — Всяка сутрин напръскват със селитра кашата и затворниците кротуват.

— Използват я и в производството на цигари — осведоми я Конрад.

— За затворниците ли?

— Не, при *всички* цигари.

— Глупости.

— Нима?

— Разбира се, че са глупости.

— Защо смяташ така?

— Хората не биха се съгласили — каза тя.

— А как се съгласяват да се разболеят от рак?

— Това е нещо друго, Конрад. Откъде знаеш, че в цигарите слагат селитра?

— Никога ли не си се чудила защо, когато оставиш цигарата в пепелника, тя продължава да гори? Тютюнът не гори от само себе си. Всеки пушач на лула ще ти го каже.

— За цигарите използват химикали.

— Именно. Използват селитра.

— А селитрата гори ли?

— Естествено. Тя е била между основните съставки за направата на барут. При това добре се възпламенява. Много добре се възпламенява. Цигарата ти гори бавно като първокласен бикфордов шнур, нали?

Анна погледна цигарата си. Макар че една-две минути не си беше дръпнала от нея, цигарата не беше угаснала и димът се кълбеше около огънчето в тънка, синкавосива спирала.

— Значи в цигарата ми освен ментол има и *селитра*?

— Разбира се.

— А и *двете* потискат половото влечение?

— Да. Получаваш двойна доза.

— Та това е нелепо, Конрад. Количеството е твърде малко, за да бъде от значение.

Той се усмихна, но не й отговори.

— И на една хлебарка не би подействало!

— Само според тебе, Анна. По колко пушиш на ден?

— Около кутия и половина.

— Е, това не ми влиза в работата — каза той, замълча и после продължи: — Но днес ние двамата щяхме да сме много по-добре, ако ми влизаше в работата.

— Как така по-добре?

— Така си мисля.

— Конрад, какво се *опитваш* да кажеш?

— Само това, че ако едно време изведнъж не беше решила да скъсаме, нямаше да преживеем сполетелите ни нещастия. Все още щяхме да сме щастливи съпрузи.

Лицето му изведнъж придоби странното изражение на измъчен човек.

— Ако не бяхме скъсали, така ли?

— Бях съсипан, Анна.

— О, боже, та нали на тази възраст непрекъснато се разделят?

— Не съм сигурен — каза Конрад.

— Значи още ми се сърдиш, че го сторих?

— Да ти се сърдя ли? За Бога, Анна! Сърдят се децата, когато им вземат играчката. А на мене ми взеха съпругата!

Анна го гледаше онемяла.

— Каж ми — продължи той, — имаше ли представа как се чувствах в онзи миг аз?

— Почакай, Конрад, та ние бяхме толкова млади!

— Тогава животът ми свърши, Анна. Животът ми свърши!

— Но как...

— Какво „как“?

— Как, ако е имало такова значение за тебе, ти можа да се обърнеш на сто и осемдесет градуса и след няколко седмици да се сгодиш за друга?

— Чувала ли си поговорката „клин клин избива“?

Тя кимна поразена, втренчила поглед в него.

— Бях луд по тебе, Анна.

Анна не каза нищо.

— Извинявай. Избухнах глупаво. Моля те, прости ми.

Последва дълго мълчание.

Конрад се облегна на стола и я загледа изпитателно от разстояние. Тя си взе нова цигара. Запали я. Духна клечката и внимателно я сложи в пепелника. Когато вдигна глава, Конрад все така я наблюдаваше. Гледаше напрегнато и унесено.

— За какво си мислиш? — попита тя.

Той не отговори.

— Конрад, още ли ме мразиш заради това?

— Да те мразя ли?

— Да, още ли ме мразиш? Изпитвам странното чувство, че е така. Сигурна съм, че е така, независимо от изминалите години.

— Анна... — започна той.

— Да, Конрад?

Той придърпа стола си по-близо до масата и се наведе напред.

— Хрумвало ли ти е някога... — започна той и се спря.

Тя чакаше.

Той изглеждаше толкова невероятно сериозен, че тя неволно също се наведе напред.

— Какво да ми е хрумвало?

— Че ти и аз... Че ние двамата имаме недовършена работа.

Тя зяпна.

Той я погледна с очи като две грейнали звезди.

— Моля те, не се изумявай!

— Изумена ли изглеждам?

— Изглеждаш така, сякаш току-що съм те помолил да се хвърлим заедно през прозореца.

В салона вече имаше много хора, като на коктейл. Човек трябваше да крещи, за да го чуят.

Очите на Конрад очаквателно я гледаха с нетърпение и копнеж.

— Поръчай ми още едно мартини.

— Държиш ли да го изпиеш?

— Да, държа.

През целия си живот Анна се беше любила само с един мъж — със съпруга си Ед.

И преживяването винаги ѝ се струваше прекрасно.

Три хиляди пъти ли го бяха правили?

Според нея — дори повече. Вероятно много повече. Кой ще вземе да брой?

Предположи все пак, че ако го използваше като довод, точната цифра (не можеше без точна цифра) сигурно щеше да излезе три хиляди, шестстотин и осемдесет пъти...

... И тя добре знаеше, че всеки път, когато се случеше, това бе проява на чиста, страстна и истинска любов между един и същи мъж и една и съща жена...

... Небеса, как тогава можеше някакъв съвсем нов мъж, някакъв безразличен ѝ непознат да се надява, че когато той го върши на три хиляди, шестстотин осемдесет и *първия* път, тя поне наполовина ще го приеме?

Та този мъж би бил нежелан гост.

Всички спомени щяха да нахлуят в главата ѝ. Тя щеше да лежи, задушавана от спомени.

Преди няколко месеца при една от консултациите Анна изтъкна това на доктор Джейкъбс, а той каза:

— Няма да се занимаваме с глупости, стига с тези спомени, скъпа ми госпожо Купър! Забравете ги най-после, миналото не съществува!

— Но как да стигна до настоящето? — попита го тя. — Как мога да събера толкова кураж изведнъж да се кача по стълбите в чужда спалня и хладнокръвно да се съблека пред друг мъж, пред непознат човек?

— Хладнокръвно ли? — беше извикал Джейкъбс. — За Бога, жено, та тогава кръвта ти ще кипи!

И по-късно беше добавил:

— На всяка цена се опитайте да ми повярвате, госпожо Купър, че всяка жена, лишена от сексуален живот след повече от двайсетгодишна практика, при това в случая и с необичайно чести контакти, ако съм ви разбрал правилно, та значи, всяка жена в подобно положение ще страда непрекъснато от тежки психологически смущения, докато обичайната практика не се възстанови. Зная, че сега се чувствувате много по-добре, но съм длъжен да ви уведомя, че все още сте далече от нормата...

Анна попита Конрад:

— Да не би да ми правиш терапевтично предложение?

— *Какво?*

— Терапевтично предложение.

— За Бога, какво искаш да кажеш?

— Изглежда ми точно като заговор, замислен от моя доктор Джейкъбс.

— Виж какво — рече Конрад, като се протегна и докосна лявата ѝ ръка с върха на показалеца си, — когато се познавахме едно време, колкото и да ми се искаше, бях твърде млад и неуверен, за да ти направя подобно предложение. Пък и си мислех, че мога да почакам. Смятах, че целият живот ни принадлежи. Откъде можех да предположа, че ще скъсаш с мене?

Донесоха мартинито ѝ. Анна взе чашата и бързо започна да пие. Знаеше точно как ще ѝ подействува. Щеше да има чувството, че плава.

Винаги го усещаше при третото мартини. Щом го изпиеше, мигом изпадаше в безтегловност и сякаш се носеше из стаята като тънка струя водород.

Тя седеше и държеше чашата с две ръце, като че щеше да се причестява. Отново отпи. Питието съвсем намаля. Над ръба на чашата виждаше, че Конрад я гледа неодобрително. Усмихна му се лъчезарно.

— Ти не оперираш без упойка, нали? — каза тя.

— Моля те, Анна, не говори така.

— Започвам да плавам.

— Виждам. Не пий повече.

— Какво каза?

— Казах да не пиеш повече.

— Искаш ли да знаеш защо пия?

— Не — каза той и понечи да посегне, сякаш искаше да ѝ вземе питието, затова тя бързо опря чашата до устните си и я държа известно време наклонена докрай, та да изтекат и последните капки.

Когато отново погледна Конрад, той слагаше на келнерския поднос банкнота от десет долара, а келнерът се кланяше: „Благодаря ви, сър. Много ви благодаря.“ Следващото, което Анна усети, беше, че се носи през залата и прекосява фойето на хотела, а ръката на Конрад здраво я крепи под мишница и я насочва към асансьорите. Понесоха се към двайсет и втория етаж, после по коридора към стаята. Анна измъкна ключа от чантата си, отвори и се плъзна вътре. Конрад влезе подире ѝ, затваряйки вратата зад гърба си. После изведнъж сграбчи Анна с огромните си ръце, прегърна я и напористо започна да я целува.

Тя не се отдръпна.

Целувките му обсипваха устата, страните и шията ѝ. Той дълбоко си поемаше дъх в промеждутъците. Тя стоеше с отворени очи и го наблюдаваше със странното чувство, че гледа отстрани, и това, което виждаше, по нещо ѝ напомняше на размазаните черти от лицето на зъболекар, който работи върху горен кътник.

После изведнъж Конрад си пхна езика в едното ѝ ухо. Ефектът бе поразителен. Сякаш двеставолтов ток протичаше по включена мрежа и всички лампи светваха. Костите ѝ омекнаха, по краиниците ѝ се разля гореща разтопена маса и Анна бе разтърсена до полуда. До такава откровена, безразсъдна и пламтяща страст едно време често я довеждаше Ед само като докосваше тялото ѝ. Анна се хвърли на врата

на Конрад и започна да го целува с много по-голямо настървение от неговото и макар че отначало той изглежда смяташе, че ще бъде жив погълнат, скоро равновесието му се възвърна.

Анна нямаше никаква представа колко дълго се прегръщаха и целуваха с такава сила, но сигурно бе минало доста време. Тя се чувствуваше извънредно щастлива, най-после отново изпитваше някогашната увереност, изпълваше я такава безпределна увереност, че ѝ се искаше да смъкне дрехите си и да танцува дивашки за Конрад в средата на стаята. Но все пак не направи тази глупост. Наместо това просто се понесе към леглото и седна в края, за да си поеме дъх. Конрад побърза да седне редом. Тя склони глава на гърдите му и стоеше така, преизпълнена с радост, докато той нежно галеше косата ѝ. После тя откопча горното копче на ризата му, пхна ръката си вътре и я допря до гърдата. Усети през ребрата как тупти сърцето му.

— Какво виждам тук? — попита Конрад.

— Къде, мили?

— На главата ти. Трябва да вземеш мерки, Анна.

— Ти ще се погрижиш, мили.

— Не, сериозно — продължи той. — Знаеш ли на какво ми прилича? Прилича ми малко на ранна андрогенна алопеция.

— Чудесно.

— Не, не е чудесно. Всъщност това е възпаление на космените фоликули и предизвиква плешивост. Среща се често при жени в зряла възраст.

— О, млъквай, Конрад! — каза тя и го целуна по врата. — Имам разкошна коса.

Анна седна и му съблече сакото. После свали вратовръзката и я захвърли.

— Роклята ми е закопчана на гърба с телено копче. Разкопчай го, моля те.

Конрад го разкопча, после свали ципа и помогна на Анна да смъкне роклята. Тя остана по много приятен, светлосин комбинезон. Конрад беше с обикновена бяла риза, каквито носят лекарите, но както вече бе разкопчан, много му отиваше. От двете страни на врата му отвесно се спускаха изпъкнали жили и когато той обръщаше глава, мускулите играеха под кожата. Анна не бе виждала по-красив мъжки врат.

— Нека го направим много бавно — каза тя. — Да подлудеем от очакване.

За миг очите му се спряха на лицето ѝ, после погледът му се отмести, огледа тялото ѝ от глава до пети и Анна видя, че Конрад се усмихва.

— Защо да не се престорим на изискани прахосници, Конрад, и да не поръчаме бутилка шампанско? Ще се обадя на камериерката, а ти можеш да се скриеш в банята, когато тя дойде.

— Не — възпротиви се той. — Достатъчно пи вече. Моля те, изправи се.

Тонът му веднага я накара да се изправи.

— Ела тук — повика я той.

Тя се приближи. Той все още седеше на леглото и сега, без да става, протегна ръка и започна да сваля и останалите ѝ дрехи. Правеше го бавно и усърдно. Лицето му изведнъж пребледня.

— О, мили, колко забавно! — каза тя. — Толкова съм чувала за това, а ти го имаш! В ушите ти растат по цял кичур гъсти косми! Нали знаеш на какво са признак? На абсолютна, *изключителна* мъжественост!

Тя се наведе и го целуна по ушите. Той продължи да я съблича: свали сутиена, махна обувките, колана, бикините и накрая — чорапите. Струпа всичко накуп върху пода. В мига, когато събу втория чорап и го пусна, Конрад се обърна настрани. Обърна се така, сякаш Анна не съществуваше, и започна да се съблича.

Анна изпита странно чувство — стоеше до него чисто гола, а той дори не я поглеждаше. Но вероятно така правеха мъжете. Ед е бил изключение. Можеше ли да е сигурна? Най-напред Конрад си свали ризата, старателно я сгъна, изправи се, отнесе я до един стол и я положи върху облегалката. Направи същото и с фланелката си. После отново седна в края на леглото и започна да си сваля обувките. Анна го наблюдаваше, без да помръдва. Внезапната промяна в настроението му, тишината, необичайната напрегнатост на Конрад малко я плашиха. Но едновременно с това и я възбуждаха. В жестовите му се прокрадаваше едва ли не заплаха, сякаш той беше разкошен звяр — леопард, безшумно пристъпващ към жертвата си.

Гледаше го като хипнотизирана. Наблюдаваше ръцете му, пръстите му на хирург, разхлабващи връзката на лявата обувка,

освобождаващи обувката от крака, оставящи я внимателно наполовина скрита под леглото. Последва я дясната обувка. После левият чорап, после десният — бяха сгънати заедно и сложени извънредно внимателно върху лицето на обувките. Накрая пръстите се придвижиха към колана на панталона, откопчаха го отгоре и се заеха с ципа. Свалените панталони бяха сгънати по ръбовете и отнесени на стола. Последва ги слипът.

Вече гол, Конрад бавно дойде и отново седна в края на леглото. Накрая обърна глава и забеляза Анна. Тя стоеше, разтреперана от очакване. Той бавно я огледа от горе до долу. След това рязко протегна ръка, улови я за китката, силно я дръпна и я просна на леглото.

Анна изпита огромно облекчение. Вкопчи се здраво в Конрад, вкопчи се уплашена, че той може да си отиде. Изпита смъртен страх, че ще си тръгне и няма да се завърне. Лежаха и тя се бе уловила за него така, сякаш от това зависеше животът ѝ, докато той, необичайно мълчалив, съсредоточен и напрегнат, не се освободи бавно от прегръдката ѝ и не започна да гали тялото ѝ с опитните си пръсти, с пръстите си на хирург. И Анна отново бе обзета от полуда.

Нещата, които той направи през следващите няколко минути, бяха ужасни и изумителни. Тя знаеше, че той просто я настройва, подготвя я за операция, както казват в хирургическите отделения, но — Божичко! — не ѝ се беше случвало да изпита нещо, поне малко наподобяващо това преживяване. И всичко ставаше изключително бързо, стори ѝ се, че само след няколко секунди тя достигна до върховния предел, когато цялата стая се смали до едно ослепително ярко петънце, готово да се пръсне и да я разкъса при още едно леко докосване. В този миг тялото на Конрад със светкавичен замах описа парабола и се спря върху нейното тяло за финалния акорд.

Сега Анна усещаше, че страстта се оцежда от нея сякаш от тялото ѝ бавно изтегляха дълъг, жив нерв — един дълъг, жив нерв от огнено електричество. Тя крещеше на Конрад да не спира, да не спира, и точно тогава чу някъде отгоре друг глас. Глас, който ставаше все по-висок и по-висок, все по-настойчив и по-настойчив, и непременно искаше да бъде чул.

— Имаш ли вътре *нещо*? — искаше да знае гласът.

— О, скъпи, какво става?

— Колко пъти ще те питам имаш ли вътре *нещо*?

— Кой, аз ли?

— Усещам някаква преграда. Сигурно използваш песар или някакво друго противозачатъчно средство.

— Нищо не използвам, мили. Чудесно е. О, недей да викаш.

— Съвсем *не* е чудесно, Анна.

Като във филмов кадър, стаята изведнъж се появи на фокус. На заден план беше лицето на Конрад. Висеше отгоре, закрепено върху голите рамене. Очите се взираха право в нея. Устата продължаваше да говори.

— Щом използваш нещо, за Бога, научи се да си го слагаш както трябва! Най-неприятно е, ако се проявява небрежност по отношение на поставянето. Песарът се слага точно върху шийката на матката.

— Но аз не съм си сложила нищо!

— Не си ли? Въпреки това нещо пречи.

Сега не само стаята, а и целият свят сякаш бавно се изплъзваше изпод тялото на Анна.

— Лошо ми е — каза тя.

— Какво ти е?

— Лошо ми е.

— Що за детинщини, Анна?

— Конрад, моля те, върви си. Върви си вече.

— Какво по дяволите искаш да кажеш?

— Махни се от мене, Конрад.

— Но това е абсурдно, Анна! Добре, съжалявам, че те попитах. Извинявай.

— *Махай се! Махай се, махай се, махай се!* — изкрещя тя и се опита да го отмести, но той беше толкова огромен и силен, че не можа дори да го помръдне.

— Успокой се — каза той. — Отпусни се. Не може така внезапно, по средата да променяш намеренията си. За Бога, не започвай да плачеш!

— Искам да остана сама, Конрад. Моля те!

Той сякаш я беше приковал с всичко, което притежаваше: с рамене, лакти, пръсти, бедра, колена, глезени и стъпала. Беше се плъоснал отгоре ѝ като жаба. Досуц като огромна, лепкава жаба, която я стискаше, дърпаше и не я пускаше. Веднъж Анна видя точно такава жаба. Съвкупяваше се с женската на камък край потока. Стоеше

неподвижно, беше отвратителна, със злобно жълто пламъче в очите, сграбила женската със силните си предни крака и не искаше да я пусне...

— Престани да се мяташ, Анна. Не се дръж като истерично дете. За Бога, какво те тормози?

— Причиняваш ми болка!

— Причинявам ти *болка* ли?

— Ужасно ме заболя!

Тя му каза това само за да го накара да се махне.

— Знаеш ли защо те боли?

— Моля те, Конрад. Престани!

— Почакай, Анна. Нека ти обясня...

— Не! — извика тя. — Не искам повече обяснения!

— Мило мое момиче...

— Не!

Анна правеше отчаяни опити да се освободи, но той не ѝ даваше да помръдне.

— Причината да те боли — продължи той — е, че жлезите ти не работят. Лигавицата е съвсем суха...

— Стига!

— Това всъщност означава, че имаш сенилна атрофия на вагината. Следствие от възрастта е, Анна. Затова се нарича сенилен вагинит. Не може да ти се помогне кой знае колко...

В този миг Анна започна да пищи. Писъците ѝ не бяха много силни, но все пак бяха писъци — ужасни, измъчени, съкрушителни писъци, и след като ги слуша няколко секунди, с едно рязко, но грациозно движение, Конрад изведнъж се търколи от нея и я блъсна настрани с две ръце. Блъсна я с такава сила, че тя падна на пода.

Бавно се изправи на крака. Когато се домъкна до банята, плачеше и нареждаше: „Ед, Ед, Ед!“, със странен, умолителен глас. Вратата зад гърба ѝ се затвори.

Конрад лежеше, без да помръдва, и се вслушваше в шумовете, идещи от банята. Отначало се чуваха само риданията на жената, но няколко секунди по-късно над риданията прозвуча остро, мъчително потракване от отварянето на шкафче. Конрад тутакси се надигна, скочи и започна светкавично да се облича. Дрехите му бяха грижливо сгънати и подредени, така че това не му отне повече от две минути.

Когато свърши, отиде до огледалото и изчисти с кърпичка червилото от лицето си. Извади от джоба си гребен и го прокара през красивата черна коса. Върна се при леглото да провери дали не е забравил нещо. И после, като човек, който излиза на пръсти от стая със спящо дете, предпазливо се измъкна в коридора и тихо затвори вратата.

КУЧКАТА

Досега представих за публикация само един епизод от дневниците на чичо Осуалд. Както някои от вас си спомнят, той се отнасяше до плътското общуване между моя чичо и една прокажена сирийка в Синайската пустиня. От публикацията минаха шест години, през които не се появи никой, който да ми създаде неприятности. Затова се осмелявам да отпечатам втори епизод от тези любопитни страници. Моят адвокат ме съветва да не го правя. Изтъква, че някои от участниците са все още живи и лесно могат да се разпознаят. Твърди, че ще бъде безмилостно съден. Добре, нека ме съдят. Аз се гордея с чичо Осуалд. Той е знаел как трябва да се живее. В предисловието към първия епизод написах, че в сравнение с дневниците на чичо ми мемоарите на Казанова се четат като енорийско списание и че за разлика от чичо ми големият любовник изглежда направо импотентен. Не се отричам от думите си и ако ми се даде време, ще докажа това на света.

Представям ви малкия епизод от том XXIII точно както е описан от чичо Осуалд.

Париж, сряда

Закуска в десет. Опитах меда. Доставен ми беше вчера рано сутринта от една севърска фабрикантка, притежаваща земи с цвят на канарче — *jonquille*. „От Сузи с благодарност“, гласеше бележката. Приятно е да те ценят. А и медът е интересен. Сузи Йолибоа, собственичка на малка ферма южно от Казабланка, обича пчелите. Кошерите ѝ са разположени сред плантация с *cannabis indica* и пчелите събират нектар предимно от индийския коноп. Те (пчелите) се намират в състояние на непрекъсната еуфория и не са твърде работливи, затова се събира много малко мед. Намазах си трета филия. Медът е почти черен на цвят. Има остра миризма. Телефонът извъня. Опрях ухо на слушалката и зачаках. Когато ми се обаждат, никога не говоря пръв. В крайна сметка не аз търся някого, а мене ме търсят.

— Осуалд! Там ли си?

Познах гласа.

— Да, Анри. Добро утро.

— Виж какво, мисля, че се получи. Почти съм сигурен — получи се. Извинявай, че се задъхвам, но току-що преживях нещо зашеметяващо. Сега съм добре. Всичко е наред. Ще наминеш ли?

Анри говореше бързо и изглежда беше развълнуван.

— Да — казах аз, — ще намина.

Затворих и си налях още една чаша кафе. Нима Анри най-последно беше успял? В такъв случай исках да съм при него, за да споделя радостта му.

Тук трябва да се отклоня и да ви разкажа как се запознах с Анри Биот. Преди около три години отидох с кола в Прованс да прекарам един летен уикенд с дама, към която проявявах интерес само защото притежаваше изключително здрав мускул на място, където другите жени изобщо нямат мускули. Близко час след като пристигнахме, аз тръгнах да се разходя по ливадите край реката и бях спрял от мургав човечец с черни косми по ръцете. Той леко се поклони и каза:

— Анри Биот.

— Осуалд Корнилиъс — представих се аз.

Анри Биот беше космат като козел. Брадичката и бузите му бяха покрити с черна четина, от ноздрите му се подаваха гъсти кичури.

— Мога ли да ви правя компания? — попита той, тръгна редом и веднага се впусна в разговор.

Само какво дар слово притежаваше! Типично френско, вълнуващо. Вървеше със смешни подскоци и размахваше ръце, сякаш искаше да се втурне към четирите посоки на света, а думите му излитаха със страхотна скорост, като фойерверки. Беше белгиец, химик по професия и каза, че работи в Париж. Занимаваше се с олфактология. Беше посветил живота си на тези изследвания.

— Тоест с въпросите на обонянието? — попитах аз.

— Да, да! Именно! — извика той. — Аз съм експерт по обонянието. Зная за миризмите повече от всеки друг на света.

— За хубавите или за лошите миризми? — опитах се аз да намаля темпото.

— За хубавите, чудесни и великолепни миризми! — обясни той.
— Аз ги създавам. Мога да създам всяка миризма, която пожелае!

По-нататък Анри ми разказа, че се занимава с производството на парфюми за една от най-големите модни къщи в Париж. „Сигурно носът ми ви се вижда като обикновен нос!“ — рече той, докосвайки върха на косматия си хобот с обраслия си в косми пръст. Искаше ми се да му отговоря, че в ноздрите му растат повече косми, отколкото трева в прериите и да го посъветвам бръснарят да ги подстриже, но вместо това учтиво признах, че не виждам нищо особено в носа му.

— Правилно — съгласи се той. — Но всъщност носът ми е обонятелен орган с феноменална чувствителност. Стига ми да подуша два пъти и мога да установя наличието на капка мускус в галон мушкатово масло.

— Изумително.

— На Шанз-Елизе — продължи той, — който е широк булевард, носът ми може да идентифицира точно парфюма на всяка жена, минаваща по отсрещния тротоар.

— Докато по платното се движат коли?

— Докато по платното се движат много коли. По-нататък Анри спомена двата световноизвестни парфюма с марката на модна къща.

— Те са мое дело — скромно ме уведоми той. — Аз създадох букета. Донесоха цяло състояние на старата кучка, прославила се с тоя бизнес.

— Но не и на вас, така ли?

— На мене ли? Та аз съм окаян наеман работник на заплата! — възкликна той, разпери ръце и вдигна раменете си толкова високо, че докоснаха ушите му. — Някой ден обаче ще се махна и ще се посветя на мечтата си.

— Вие имате мечта?

— Имам великолепна, страхотна, вълнуваща мечта, скъпи господине!

— Тогава защо не сте ѝ се посветили?

— Защото първо трябва да открия достатъчно широкомислещ и богат човек, за да ме субсидира.

„Аха — рекох си аз. — Такава била работата.“

— С име като вашето сигурно няма да ви е трудно.

— Не се намира лесно богаташ, какъвто търся — възрази ми той. — Трябва да е свикнал с големи рискове и да има силно изострен интерес към ексцентричното.

„Като мене, хитър мошенико“ — помислих си аз.

— А каква е мечтата, която лелеете? Правенето на парфюми ли?

— Скъпи приятелю! — възкликна той. — *Парфюми* може да прави всеки. Говоря за Парфюма с *главна буква*! За единствения парфюм, който е от значение!

— И какъв е той?

— *Опасният* парфюм естествено. А когато го създам, ще стана господар на света!

— Похвално — съгласих се аз.

— Не се шегувам, мосю Корнилиъс. Ще позволите ли да ви обясня какво имам предвид?

— Слушам ви.

— Простете ми, че ще седна — каза той и се запъти към една пейка. — През април имах сърдечна криза и трябва да се пазя.

— Съжалявам за случилото се.

— О, не се безпокойте. Всичко ще бъде наред, стига да се въздържа от големи усилия.

Беше приятен следобед, а пейката се намираше сред морава край реката. Седнахме. Дълбоката река бавно влачеше спокойните си води, а над повърхността ѝ висяха неподвижно малки облаци мушици. На отсрещния бряг растяха върби, а отвъд тях се виждаше изумруденозелена, изпъстрена с жълтурчета ливада, на която пасеше крава. Кравата беше на бели и кафяви петна.

— Ще ви кажа какъв парфюм искам да създам — започна Анри.

— Но същевременно на всяка цена трябва да ви обясня някои неща, иначе няма да ме разберете докрай. Затова имайте търпение.

Едната ръка на Анри лежеше върху скута му и толкова бе обрасла с косми, че приличаше на черен плъх. Той нежно я галеше с пръстите на другата си ръка.

— Нека първо разгледаме явлението, което се наблюдава, когато едно куче срещне разгонена женска — продължи той. — Сексуалният нагон на кучето е страхотен. То напълно престава да се владее. В главата му има само една мисъл: да се съеши тутакси и ако не му се попречи със сила, то успява. Знаете ли обаче кое предизвиква страхотното влечение на кучето?

— Миризмата — отговорих аз.

— Именно, мосю Корнилиъс. Миризливи молекули със специален състав навлизат в ноздрите на кучето и стимулират нервните окончания на обонятелния орган. Сигналите веднага постъпват в обонятелните луковици, а оттам се препращат към висшите мозъчни центрове. Причина за всичко е *миризмата*. Ако лишите кучето от обонятелни нерви, то ще изгуби интерес към съвкупяването. Същото важи и за много други млекопитаещи, но не и за човека. Миризмата няма нищо общо със сексуалния глад на мъжа. В това отношение той се стимулира от образи, от допир и от развита фантазия, но никога — от миризма.

— Ами парфюмите? — попитах аз.

— Глупости! — сръза ме той. — Скъпите аромати в шишенца, които аз правя, изобщо не действуват като афродизиак върху мъжа. Парфюмът никога не е имал такава функция. В древни времена жените са прикривали с него факта, че вонят. Днес, когато жените вече не вонят, те го използват за нарцисистични цели. Обичат да употребяват парфюм, за да вдъхнат собствената си приятна миризма. Мъжете рядко му обръщат внимание, повярвайте ми.

— Вярвам ви.

— Парфюмът вълнува ли ви физически?

— Не, физически — не. Само естетически.

— Обичате миризмата на парфюм. И аз я обичам. Но има куп други миризми, които предпочитам: букета от хубаво вино, аромата на току-що откъсната круша или свежия полъх на морския вятър върху Бретанския бряг.

В средата на талвега подскочи пъстърва и тялото ѝ проблесна на слънцето.

— Забравете всички чути глупости за мускуса, амбъра и тестикулните секрети на виверовите котки. В наше време парфюмите се правят от химикали. Ако искам да се получи мускусен дъх, използвам етиленов себакат. Фенилацетатната киселина замества виверовата миризма, а бензалдехидът осигурява мириса на горчиви бадеми. Само че, сър, вече не ме интересува да смесвам химикали за приятен аромат.

От няколко минути носът на Анри Биот леко течеше и черните косми в ноздрите му се намокриха. Той го забеляза, извади носна кърпа, издуха си носа и го избърса.

— Възнамерявам да създам парфюм, който да има същото наелектризиращо въздействие върху мъжа, каквото има миризмата на разгонената кучка върху кучето. Подушва се и край! Мъжът престава да се владее. Смъква панталоните и мигом обладава дамата.

— Доста забавно звучи — подхвърлих аз.

— Ще станем господари на света! — извика той.

— Да, но вие току-що казахте, че миризмата няма нищо общо със сексуалния нагон на мъжа.

— Няма, но е имала! Разполагам с доказателства, че след ледниковия период, когато първобитният човек е бил много по-близо до маймуната, отколкото е сега, той все още е изпитвал някои маймунски навици: нахвърлял се е върху всяка срещната женска, излъчваща въпросната миризма. По-късно, през палеолита и неолита, мъжът продължил да се възбужда от миризмата, но вече все по-слабо и по-слабо. По времето, когато се появили по-напредналите цивилизации — в Египет и Китай към десетхилядната година преди Христа, еволюцията била изиграла ролята си и заличила напълно способността на мъжа да се възбужда от миризмата. Отегчавам ли ви?

— Ни най-малко. Само че, кажете: означава ли това, че в органите на обоняние са настъпили физически промени?

— Съвсем не, иначе начинанието ни щеше да е обречено. Малкият механизъм, позволяващ на прадедите ни да различават тази специфична миризма, още съществува. Имам основания да смятам така. Вижте, нали знаете, че някои хора могат да си мърдат ушите?

— И аз мога — похвалих се аз и му го демонстрирах.

— Ясно е, че мускулът, движещ ушите, не е закърнял. Останал е от времето, когато хората са наостряли уши като кучета, за да чуват по-добре. Човек е загубил тази способност преди стотици хиляди години, но мускулът се е запазил. Същото се отнася и до обонянието. Механизмът за долавяне на тези скрити миризми съществува, но ние сме изгубили способността да го използваме.

— Откъде сте сигурен, че съществува? — попитах аз.

— Знаете ли как действа системата на обонянието?

— Не.

— Тогава ще ви кажа, иначе не бих могъл да отговоря на въпроса ви. Моля, слушайте внимателно. Въздухът се вдишва през ноздрите и преминава през три спирални кости, служещи като прегради в горната

част на носа. Там се затопля и се филтрира. След това затопленият въздух отива нагоре, покрай две цепнатини, където са органите на обонянието. Тези органи са парченца жълтеникава тъкан, всяко голямо колкото квадратен инч. Там се намират нервните влакна и окончанията на олфакторния нерв. Всяко нервно окончание се състои от олфакторна клетка, в която има събрани закуп тънички като косъм влакна. Тези влакна играят ролята на приематели. По-точната дума е „рецептори“. И ако рецепторите се раздразнят, или стимулират от излъчващи миризма молекули, те изпращат сигнали на мозъка. Така че, когато слизате в кухнята сутрин и в ноздрите ви попаднат молекули с миризмата на пържен бекон, те стимулират рецепторите ви, рецепторите изпращат сигнал по нерва до мозъка и мозъкът го тълкува според характера и интензитета на миризмата. Чак тогава вие извиквате: „Аха, днес има бекон за закуска!“

— Никога не закусвам с бекон — казах аз.

Той не ми обърна внимание, а продължи:

— Интересуват ни тъкмо тези рецептори, тези тънки влакнца. Сега сигурно ще ме попитате по кой начин рецепторите различават молекулите с определена миризма, да речем, с миризма на мента и на камфор.

— По кой начин? — попитах аз с интерес.

— Слушайте ме още по-внимателно, моля. В края на всеки рецептор има вдлъбнатинка, нещо като чашка, само че без да е кръгла. Това е „полето на рецептора“. Представете си сега хиляди тънки влакнца с вдлъбнатинки в края, които се поклащат като пипала на морски анемони и дебнат да уловят в чашките си някоя минаваща молекула. Така става, нали разбирате? Когато подушите определена миризма, съставните ѝ молекули нахлуват в ноздрите ви и попадат в чашките, в полето на рецептора. Важно е да запомните следното: молекулите имат всякакви форми и размери. Съответно и вдлъбнатините са с различна форма. И всяка молекула си намира вдлъбнатината, която ѝ приляга. Молекулите на ментовата миризма отиват само в своето рецепторно поле. Камфоровите молекули, съвсем различни по форма, също си имат рецепторно поле, и тъй нататък. Нещо като строителните конструкции за деца, където различни по форма части се пъхат в определени отвори.

— Да проверим дали съм ви разбрал — прекъснах го аз. — Искате да кажете, че мозъкът ми определя миризмата на мента просто защото молекула на тази миризма е попаднала в рецепторното си поле?

— Именно.

— Но възможно ли е да твърдите, че за всяка миризма на света има различно рецепторно поле?

— Не. Всъщност човек притежава само седем рецепторни полета.

— А защо са само седем?

— Защото с обонянieto си различаваме само седем „чисти, първични миризми“. Другите миризми са съставни и се получават от сливането на първичните.

— Сигурен ли сте?

— Напълно. Вкусовите ни рецептори са още по-ограничени. Има само четири първични вкуса: сладко, кисело, солено и горчиво. Останалото е смесица.

— А кои са седемте чисти, първични миризми?

— Названията им са без значение. Да не разводняваме темата.

— Бих желал да ги науча.

— Добре — съгласи се той. — Миризмите са: на камфор, на люто, на мускус, на етер, на цветя, на мента и на гнило. Не ме гледайте така скептично, моля. Това *не е* мое откритие. Компетентни учени са работили по въпроса години наред. Изводите им са съвсем правилни, с едно изключение.

— И какво е то?

— *Че има и осма чиста и първична миризма, за която те не знаят, както и осмо рецепторно поле за приемане на странните по форма молекули на тази миризма!*

— Аха! Ясно ми е накъде клоните.

— Да. Осмата чиста, първична миризма е сексуалният стимулант, заставял преди хиляди години първобитния човек да се държи като куче. Молекулярната ѝ структура е много особена.

— Значи знаете какво представлява?

— Разбира се, че зная.

— И твърдите, че сме запазили рецепторните си полета, където да се наместват тези молекули?

— Несъмнено.

— А тази загадъчна миризма навлиза ли изобщо през ноздрите ни в наше време?

— Да, и то често.

— Аз поглъщам ли я? Искам да кажа, усещат ли я хората?

— Не.

— Искате да кажете, че молекулите не попадат в рецепторното поле?

— Попадат, приятелю, попадат. Но няма последствия. До мозъка не достига сигнал. Линията на телефона е повредена. Както при мускула на ухото. Механизмът е запазен, но сме изгубили способността да го използваме.

— И какво предлагате да се направи?

— Ще възвърна активността на полето. В случая имаме работа с нерви, а не с мускули. Тези нерви не са мъртви, нито увредени, те просто са пасивни. Вероятно ще увеличи интензитета на миризмата хиляда пъти и ще добавя катализатор.

— Продължавайте — подканих го аз.

— Стига толкова.

— Бих искал да чуя още.

— Простете, че ви го казвам, мосьо Корнилиъс, но според мене нямате достатъчно познания по органолептика, за да навлизам в подробности. Лекцията приключи.

Анри Биот доволен седеше на пейката край реката и галеше опакото на едната си ръка с пръстите на другата. Кичурите косми, стърчащи от ноздрите, го правеха да прилича на горски дух, но това беше само камуфлаж: Той остави у мен впечатлението, че е опасна и досадна малка твар, зверче с остър поглед и жило на опашката, криещо се зад камъните в очакване да мине някой. Крадешком го огледах. Устата ме заинтересува. Устните му имаха синкав оттенък, вероятно във връзка със състоянието на сърцето. Долната устна беше месеста и увиснала, издута в средата като портмоне. Лесно можеше да служи за прибиране на дребни монети. Кожата на устната изглеждаше силно подпухнала, сякаш наpomпана с въздух, и непрекъснато влажна — не защото човекът се облизваше, а от изобилието на слюнка в устата.

И така мосьо Анри Биот седеше с хитра усмивчица на лицето и търпеливо чакаше да реагирам. Ясно разбрах, че пред мен стои напълно аморален човек, но и аз бях такъв. Само че той беше и

порочен, а аз, макар че мога с чиста съвест да твърдя, че порочността не е една от моите добродетели, изпитвам неудържимо влечение към порочните хора. Порочната личност е озарена от собствен блясък. При това изглеждаше дяволски великолепно, че някой иска да върне сексуалните навици на цивилизования човек с милиони години назад.

Да, бях лапнал въдицата. И в този миг, точно там, седнал край реката в градината на дамата от Прованс, аз направих предложение на Анри. Предложих му да напусне досегашната си служба и да започне работа в малка лаборатория. Наемах се да заплащам всички разходи по начинанието и да му компенсирам заплатата. Договорихме се за срок от пет години, а ако излезеше нещо, щяхме да делим наполовина.

Анри бе обзет от въодушевление.

— Наистина ли? — извика той. — Да не се шегувате?

Протегнах ръка, той я сграбчи с двете си ръце и силно я разтърси. Все едно, че се ръкувах с тибетски бик.

— Човечеството ще зависи от нас! — каза той. — Ще бъдем земните богове! Той се хвърли, прегърна ме и ме целуна първо по едната, после по другата буза. Уф, тоя неприятен галски обичай! Долната устна на Анри, докоснала кожата ми, приличаше на мокро жабешко коремче.

— Да оставим ликуването за по-късно — казах аз и се избърсах с ленена кърпичка.

Същата вечер Анри Биот си намери оправдания и извинения пред домакинята си и замина за Париж. След седмица напусна работа и нае три стаи за лаборатория. Намираха се на третия етаж в една къща на левия бряг на Сена, на Рю дьо Касет, точно до булевард Распай. Анри изразходва доста от парите ми да оборудва мястото със сложна апаратура и дори закупи мъжко и женско шимпанзе, които държеше в голяма клетка. Намери си и помощничка — умна и относително представителна млада дама, на име Жанет. След това се заложи за работа.

Трябва да ви е ясно, че това дребно начинание не беше от значение за мен. Имаше купища други неща, с които се забавлявах. Обикновено се отбивах при Анри два пъти месечно да видя какво става, но иначе не му се бърках. Съзнанието ми беше заето от друго. Не притежавах необходимото за такива изследвания търпение. И понеже в скоро време нямаше резултати, започнах да губя интерес. Не

след дълго дори двойката свръхактивни в полово отношение шимпанзета престана да ме развлича.

Само веднъж изпитах удоволствие от посещението на лабораторията. Вече ви е станало ясно, че не съм в състояние да устоя дори на някоя относително представителна жена. Така че в един дъждовен следобед, беше четвъртък, докато Анри се занимаваше да закрепва електроди към обонятелните органи на жаба в едната стая, аз се озовах в положението да закрепвам нещо далеч по-подходящо към Жанет. Естествено не очаквах нищо необикновено вследствие на тази малка лудория, правех го по-скоро по навик. Но — небеса, колко се изненадах! Оказа се, че под бялата престилка на тази доста резервирана наглед изследователка се крие стегнато и податливо женско създание с неописуеми умения. От експериментите, които Жанет направи — най-напред с осцилатора си, а после с пуснатата на висока скорост центрофуга, направо ми секна дъхът. Всъщност от времето на турската акробатка, ходеща на въже в Анкара (вж. том XXI), не бях преживявал подобно нещо. Кое то за хиляден път доказва, че жените са непредсказуеми като океана. Докато не поемеш кормилото, никога не знаеш над плитчини или над дълбочини минава твоят кил.

Не си направих повече труда да посещавам лабораторията. Знаете принципите ми. Никога не общувам повторно с една жена. Не ми е известно как е с другите, но с мен жените задължително отхвърлят всичките си задръжки при първата среща, и един втори опит е все едно да изсвириш същата мелодия на същата стара цигулка. Кому е нужно? Не и на мен. Затова, когато тази сутрин на закуска чух по телефона гласа на Анри, който настойчиво ме призоваваше, почти бях забравил за неговото съществуване.

Промъкнах се с колата през автомобилния поток по проклетите парижки булеварди и стигнах до Рю дьо Касет. Паркирах и се качих с тесния асансьор до третия етаж. Вратата на лабораторията отвори Анри.

— Не мърдай! Стой тука! — извика той, хукна и подир малко се завърна с малък поднос, на който се виждаха две мазни наглед червени гумички.

— Запушалки за нос! — осведоми ме Анри. — Моля те, сложи си ги. Виж, че аз съм си сложил. За да не проникват молекулите.

Хайде, внимавай да прилепнат. Ще трябва да дишаш през устата, много е важно!

Към тъпия долен край на всяка запушалка имаше закрепена къса синя връвчица, вероятно за да се измъкват по-лесно от ноздрите. Сложих си запушалките. Анри провери дали са добре и ги напъха навътре с палец. После с танцова стъпка влезе в лабораторията, размахвайки косматите си ръце.

— Влизай, скъпи ми Осуалд! — подкани ме той. — Влизай, влизай! Прощавай за вълнението, но това е велик ден за мене!

Поради запушалките гласът му звучеше като при тежка настинка. Той скочи към някакъв шкаф и бръкна вътре. Извади едно от ония квадратни шишенца от много дебело стъкло, в които се побира около унция парфюм. Взе го в шепи, сякаш бе птичка, и ми го донесе.

— Добре гледай! Това е най-скъпоценната течност в целия свят!

Силно ненавиждам подобни глупави преувеличения.

— Значи смяташ, че си успял? — попитах го аз.

— Имам доказателства, Осуалд! Сигурен съм!

— Разкажи ми какво стана.

— Няма да е лесно, но ще се опитам — каза той и внимателно сложи шишенцето на масата. — Бях оставил точно тази смес, която е под номер 1076, да се дестилира през нощта, защото на половин час се получава само капка дестилат — продължи той. — Капеше в запечатана колба, за да не се изпарява. Тези течности са извънредно летливи. И малко след осем и половина, когато дойдох тази сутрин, отидох, вдигнах капака на колба 1076 и леко помирисах течността. Съвсем леко. После я захлупих.

— А после?

— Божичко, Осуалд, беше страхотно! Съвсем престанах да се владея. За нищо на света не си представях, че съм способен да извърша такова нещо!

— Като например?

— Скъпи приятелю, напълно полудях! Превърнах се в див звяр, в животно! Не бях човек! Въздействието на вековната цивилизация просто се изпари. Станах създание от неолита!

— И какво направи?

— Не си спомням много ясно какво последва. Нещата се развиха бързо и със страшна сила! Обзет бях от възможно най-ужасната похот.

Всичко друго се заличи от съзнанието ми. Имах нужда само от жена. Усещах, че ако веднага не намеря жена, ще се пръсна!

— Ощастливил си Жанет — казах аз и хвърлих поглед към съседната стая. — А къде е тя сега?

— Жанет напусна преди година — уведоми ме той. — Заместих я с блестяща млада химичка на име Симон Готие.

— Значи Симон е имала късмет.

— Не, не! — извика Анри. — Там е бедата. Симон още не беше дошла. Тъкмо днес взе, че закъсня. Започнах да полудявам. Хукнах по коридора, продължих по стълбището надолу. Бях като опасен звяр на лов за жена, за каквато и да е жена. И само Господ можеше да ѝ помогне, ако я намерех!

— И кого намери?

— Слава Богу, никого. Защото изведнъж дойдох на себе си. Ефектът се прекрати. Свърши много бързо, намирах се на площадката на втория етаж. Стана ми студено. Но веднага схванах точно какво се беше случило. Тичешком се качих горе и влязох в стаята, здраво стиснал носа си с палец и показалец. Отправих се веднага към чекмеджето със запушалките за нос. Откакто започнах да работя върху въпроса, за всеки случай държах под ръка запушалки. Пъхнах ги в ноздрите и вече нищо не ме заплашваше.

— А не могат ли молекулите да проникнат в носа през устата? — попитах аз.

— Не стигат до рецепторното поле, затова човек не улавя миризмите с уста... После отидох при апарата и изключих отоплението, след което прехвърлих малкото количество, събрано в стъкленицата, в това солидно, добре запушено шише. В него има точно единайсет кубически сантиметра от номер 1076.

— След което ми позвъни.

— Не, не го сторих веднага. Защото тъкмо тогава дойде Симон. Само ме погледна, започна да пици и избяга в съседната стая.

— Защо го е направила?

— Божичко, Осуалд, та аз стоях там гол-голеничък, без да го съзнавам. Изглежда си бях свалил дрехите.

— А после?

— Облякох се. След което отидох и разказах на Симон какво се беше случило. Когато узна истината, тя се развълнува не по-малко от

мене. Не забравяй, че двамата работим по въпроса повече от година.

— Симон още ли е тук?

— Да. В съседната лаборатория?

Биваше си я историята, която ми разказа Анри. Взех квадратното шишенце и го вдигнах към светлината. През дебелото стъкло се виждаше около половин инч бледа, розово-сива течност, като сока на зряла дюля.

— Да не го изпуснеш — предупреди ме Анри. — По-добре го остави.

Оставих шишенцето.

— Следващата стъпка — продължи той — ще бъде да се извърши експеримент при точно определени, научни условия. Трябва да напръскам някоя жена с дадено количество и да подготвя приближаването на мъж до нея. Необходимо е да наблюдавам отблизо как протича операцията.

— Дърт мръсник — подхвърлих аз.

— Аз съм специалист по обонянието — нацупи се той.

— Защо да не изляза на улицата, както съм със запушалки? Ще напръскам първата срещната жена, а ти ще гледаш от прозореца. Голям смях ще падне!

— Ще падне смях, вярно, но няма да е научно обосновано. Трябва да извърша експеримента на закрито при задължителни условия.

— А на мен ще ми дадеш ролята на мъжа — предложих аз.

— Не, Осуалд.

— Как така? Настоявам да я получа!

— Чуй ме — започна Анри, — още не знаем какво ще се случи, ако наблизко има жена. Веществото е с много силно въздействие, сигурен съм в това. А ти, драги ми господине, не си точно млад, така да се каже. Може да стане много опасно. Може да се напругнеш свръх предела на своите възможности.

Засегнах се и рекох:

— Възможностите ми нямат предел.

— Глупости — възрази Анри. — Не съм съгласен да поема рискове, затова ангажирах физически най-здравия и силен млад мъж, когото намерих.

— Вече си го направил?

— Естествено. Вълнувам се и нямам търпение. Искам да продължа нататък. Младежът всеки миг ще бъде тук.

— И какъв е той?

— Професионален боксьор.

— Велики Боже!

— Казва се Пиер Лакай. Ще му платя хиляда франка.

— А как го откри?

— Познавам много повече хора, отколкото си мислиш, Осуалд. Не съм отшелник.

— А знае ли човекът какво му предстои?

— Обясних му, че ще участва в научен експеримент, свързан с психологията на пола. Колкото по-малко знае, толкова по-добре.

— А жената? Коя жена ще използваш?

— Симон, разбира се. Тя е пълноправен научен работник. Ще има дори по-голяма възможност от мене да наблюдава реакциите на мъжа.

— И още как — подхвърлих аз. — А тя съзнава ли какво може да ѝ се случи?

— Напълно. Доста се изпотих, докато я придумам да се съгласи. Наложих се да изтъкна, че ще участва в историческа демонстрация. Стотици години ще говорят за това.

— Глупости.

— Скъпи сър, през вековете при научните открития е имало велики епически моменти, които не са потънали в забрава. Като мига, когато на доктор Хорас Уелс от Хартфорд, щата Кънектикът, извадили зъб през 1844 година.

— И какво му е историческото на мига?

— Доктор Хорас бил зъболекар, който си правел опити с азотен оксид. Един ден имал ужасен зъбобол. Знаел, че зъбът трябва да бъде изваден, и повикал друг зъболекар да свърши работата. Най-напред обаче убедил колегата си да му сложи маска на лицето и да пусне упойващия газ. Загубил съзнание, зъбът бил изваден, а той се събудил жив и здрав. Това, Осуалд, е била първата операция в света, извършена с пълна упойка. Последниците са огромни. Ние ще направим същото.

В този момент се позвъни. Анри грабна чифт запушалки и отиде да отвори. На вратата стоеше боксьорът Пиер. Анри му позволи да влезе едва когато Пиер запуши плътно ноздрите си. Според мене

човекът идваше с мисълта, че ще го снимат в порно, но сигурно историята със запушалките бързо разсея илюзиите му. Пиер Лакай беше категория петел — дребен, мустакат и жилав, с плоско лице и сплескан нос, около двайсет и две годишен, и не особено схватлив.

Анри ни запозна, а после ни въведе право в съседната лаборатория, където работеше Симон. Тя стоеше по бяла престилка до лабораторната маса и записваше нещо в тетрадка. Когато влязохме, тя ни погледна през дебелия стъкла на очилата. Очилата ѝ бяха с бели пластмасови рамки.

— Симон, това е Пиер Лакай — представи Анри боксьора.

Симон го погледна и не каза нищо. Анри не си направи труда да представи и мене.

Симон беше стройна жена на трийсетина години с приятно, чисто лице, с пригладена назад коса, сплетена и събрана на кок. Всичко това, заедно с бялата престилка и бялата кожа на лицето, внушаваше чувство за асептичност. Тя изглеждаше така, сякаш е била стерилизирана в автоклав в течение на половин час, и сега трябва да бъде пипана с гумени ръкавици. Симон гледаше боксьора с огромните си кестеняви очи.

— Да започваме. Готов ли си? — попита Анри.

— Нямам представа какво трябва да стане, но съм готов — отговори боксьорът, като леко танцуваше на пръсти.

С тебешир на пода бяха отбелязани точки на различни разстояния от стола — от половин метър до шест метра.

Анри беше готов. Явно още преди моето идване беше обмислил всичко.

— Симон ще седне на този стол — каза той и посочи обикновения дървен стол в средата на лабораторията. — А ти, Пиер, ще застанеш върху отстоящата на шест метра черта, без да сваляш запушалките. Като начало ще пръсна малко от течността върху врата на дамата — продължи Анри, обяснявайки на боксьора. — Тогава ти ще си махнеш запушалките и бавно ще тръгнеш към Симон. Най-напред искам да установя точния обseg на действие, разстоянието до обекта в момента, когато молекулите стигнат рецепторното поле — обясни той вече на мене.

— С дрехи ли ще бъде отначало? — попитах аз за боксьора.

— Ще бъде точно в същия вид, в който е сега.

— А какво се очаква от дамата: да съдействува или да се противопоставя?

— Нито едното, нито другото. Просто ще бъде послушен инструмент в ръцете му.

Симон продължаваше да гледа боксьора. Забелязах я как бавно прокарва върха на езика си по устните.

— А парфюмът не влияе ли и върху жената? — попитах аз.

— Ни най-малко. Затова ще изпратя Симон да приготви спрея.

Младата жена тръгна за главната лаборатория и затвори вратата след себе си.

— Значи пръските момичето с нещо и аз тръгвам към него — каза боксьорът. — После какво става?

— Ще почакаме и ще видим — рече Анри. — Ти не се безпокоиш, нали?

— Аз да се безпокоя? — учуди се боксьорът. — Заради една жена?

— Така те искам — каза Анри, който явно започна да изпитва силно вълнение. Подскачаше от единия до другия край на стаята, неколкратно провери дали столът е точно на отбелязаното с тебешир място. Също така махна от масата всичко чупливо — колби, стъкленици и епруветки — и ги нареди на висока полица. — Не разполагаме с идеалната обстановка за целта — каза той, — но трябва да се възползуваме максимално от положението.

След което Анри скри долната част на лицето си зад хирургическа маска и подаде такава маска и на мене.

— Нямах ли вяра на запушалките? — попитах го аз.

— Нека вземем още една предпазна мярка — отговори той. — Сложи си маската.

Симон се върна, понесла малък неръждаем пистолет за спрей. Подаде го на Анри. Анри извади от джоба си хронометър.

— Моля, пригответе се — каза той. — Ти, Пиер, застани на шестте метра.

Пиер изпълни поръката. А младата жена седна на стола. Столът беше без странични облегалки. Симон седеше много сковано, изправила гръб. По бялата ѝ престилка нямаше нито едно петънце. Ръцете и бяха склучени на скута, колената — събрани. Анри се разположи зад нея. Аз стоях настрани.

— Готови ли сте? — извика Анри.

— Момент — каза Симон.

Това беше първата дума, изречена от нея. Младата жена стана, махна си очилата и ги остави на високата полица, след което се върна на мястото си. Приглади бялата престилка върху бедрата си, после склучи ръце и отново ги положи на скута.

— Готови ли сте вече? — отново попита Анри.

— Давай! — обадох се аз. — Стреляй!

Анри насочи малкия пистолет към голото място точно под ухото на Симон. Натисна спусъка. Чу се леко свистене и от дулото на пистолета пръсна струя ситни капчици.

— Махни си запушалките! — извика Анри на боксьора, бързо се отдръпна от Симон и зае позиция редом с мене. Боксьорът улови връвчиците, висящи от ноздрите, и ги дръпна. Намазаните с вазелин запушалки плавно се измъкнаха.

— Давай, давай! — крещеше Анри на Пиер. — Движи се! Хвърли запушалките на пода и бавно се приближавай!

Боксьорът направи крачка напред.

— Не бързай! — извика му Анри. — Важно е да се приближаваш бавно. Да, така е по-добре! Не спирай, не спирай! Продължавай!

Анри беше полудял от вълнение, а да си призная и аз започнах да се вживявам. Погледнах Симон. Тя се беше свила на стола, само на няколко ярда от боксьора. Изглеждаше напрегната и не помръдваше. Наблюдаваше всяко негово движение и внезапно аз си припомних как бях видял един бял женски плъх в клетка с питон. Питонът щеше да погълне плъха и плъхът го знаеше, затова се беше свил, притискаше се към пода и не помръдваше — хипнотизиран, вкаменен, изцяло омагьосан от бавните движения на приближаващата се змия.

Боксьорът се примъкваше напред.

Когато той мина чертата, бележеща петия метър, Симон отпусна ръце и опря длани на бедрата си. После размисли и пъкна ръце горе-долу под задните си части, вкопчена в седалката от двете страни. Сякаш се приготвяше за предстоящо нападение.

Боксьорът тъкмо беше отминал чертата на втория метър, когато подуши миризмата. Замря на място. Очите му се изцъклиха и той се залюля, сякаш го бяха ударили по главата с дървен чук. Предположих, че сигурно ще се катурне, но той се задържа прав. Стоеше и леко се

поклащаше, сякаш е пиян. Изведнъж започна да издава странни звуци през ноздрите си — като леко сумтене и грухтене. Заприлича ми на прасе, душещо около копанята. После, без всякакво предупреждение, той се хвърли върху Симон. Разкъса бялата ѝ престилка, роклята под нея и бельото. След това настъпи адска суматоха.

Няма кой знае какъв смисъл да описвам точно какво се случи през следващите няколко минути. Без друго можете горе-долу да си го представите. Все пак обаче трябва да призная, че Анри май имаше право да избере за случая един извънредно здрав физически, млад мъж. Не ми е приятно да го кажа, но се съмнявам, че тялото ми, достигнало средна възраст, щеше да се справи с невероятно силовите гимнастически упражнения, които боксьорът се принуди да изпълнява. Аз не съм зяпач. Неприятни са ми такива неща. Но в случая стоях като омагьосан. Животинската кръвожадност на човека беше страшна. Той приличаше на див звяр. И точно в разгара на събитията Анри направи нещо интересно. Извади револвер, изтича до боксьора и извика:

— Махай се! Остави на мира момичето или ще те застрелям!

Боксьорът не му обърна внимание, затова Анри стреля точно над главата му и изкрещя:

— Не се шегувам, Пиер! Ще те убия, ако не спреш!

Боксьорът дори не го погледна.

Анри подскачаше из стаята, танцуваше и крещеше:

— Фантастично! Великолепно! Невероятно! Получи се! Успяхме, скъпи ми Осуалд! Успяхме!

Действието привърши толкова бързо, колкото и започна. Боксьорът изведнъж пусна младата жена, премигна няколко пъти и после каза:

— Къде, по дяволите, се намирам? Какво става?

Симон, която изглежда бе издържала на всичко, без да ѝ се изпочупят костите, скочи, грабна дрехите си и избяга в съседната стая.

— Благодаря, мадмоазел! — каза ѝ Анри, когато тя притича покрай него.

Интересното беше, че опияненият боксьор нямаше ни най-малка представа какво е правил. Стоеше гол, облян в пот, зяпаше из стаята и се мъчеше да проумее по какъв начин е изпаднал в такова положение.

— Какво направих? — попита той. — Къде е момичето?

— Беше страхотен! — извика Анри и му хвърли една хавлиена кърпа. — За нищо не се тревожи! Заслужи хилядата си франка.

Точно тогава вратата с размах се отвори и Симон, все така гола, се втурна в лабораторията.

— Напръскайте ме отново! О, мосю Анри, напръскайте ме само още веднъж!

Лицето ѝ грееше, очите ѝ ярко блестяха.

— Експериментът приключи — осведоми я Анри. — Вървете да се облечете.

Той здраво я хвана за раменете и насила я отпрати в другата стая. После заключи вратата.

Половин час по-късно Анри и аз седяхме и празнувахме успеха си в едно близко кафене. Пиехме кафе и коняк.

— Колко време продължи? — попитах го аз.

— Шест минути и трийсет и две секунди.

Отпихах от коняка и наблюдавах хората, минаващи по тротоара.

— А каква ще е следващата стъпка?

— Първо трябва да си попълня бележките, а после ще говорим за бъдещето — каза Анри.

— Знае ли някой формулата?

— Не.

— Ами Симон?

— И тя не я знае.

— Записал ли си я?

— Да, но така, че друг да не може да я разчете. Ще я запиша точно утре.

— Това да ти е първата работа. И аз искам копие. Как ще наречем веществото? Трябва ни име.

— Какво предлагаш?

— „Кучка“. Да го наречем „Кучка“ — казах аз.

Анри се усмихна и бавно кимна. Поръчах още коняк и подхвърлих:

— Страхотно средство против граждански вълнения. Много посполучливо от сълзотворен газ. Представи си каква сцена ще се разиграе, ако напръскаме с него разярена тълпа.

— Хубаво ще е — каза Анри. — Много хубаво.

— Още нещо можем да направим: ще вземаме баснословни суми за него от свръхбогати дебелани!

— Може — съгласи се Анри.

— Смяташ ли, че ще лекува липсата на мъжественост? — попитах аз.

— Разбира се. Импотентността ще изчезне завинаги.

— Ами старците на преклонна възраст?

— И тях ще лекува, макар че едновременно с това и ще ги убива.

— Ами разпадналите се бракове?

— Скъпи приятелю, възможностите са легион — каза Анри.

Точно в този миг в съзнанието ми бавно започна да покълва едно хрумване. Както знаете, проявявам силен интерес към политиката на Съединените американски щати. Винаги съм смятал, че там, в страната на могъщата и смесена нация, се решават съдбините на човечеството. А тъкмо сега начело стоеше президент, когото не можех да понасям. Зъл човек със зла политика. И нещо по-лошо: той нямаше чувство за хумор и изглеждаше отблъскващо. Защо тогава аз, Осуалд Корнилиъс, не вземех да го сваля?

Идеята ми допадна.

— Какво количество от „Кучката“ имаш сега в лабораторията? — попитах аз Анри.

— Точно десет кубически сантиметра.

— А колко е нужно за една доза?

— При теста използвахме един кубик.

— Толкова ми трябва. Един кубик. Ще го отнеса у дома. Заедно със запушалки.

— Не — възпротиви се Анри. — Да не си правим шеги на този етап. Много е опасно.

— Но това е моя собственост — казах аз. — Половината е моя. Не забравяй уговорката ни.

Накрая Анри се предаде. Но никак не му беше приятно. Върнахме се в лабораторията, сложихме си запушалки на ноздрите и Анри прехвърли точно един кубик от парфюма „Кучка“ в малко шишенце.

— Умолявам те да бъдеш дискретен! — каза той. — Това сигурно ще се окаже най-важното научно откритие на века и на него трябва да се гледа сериозно.

Тръгнах си от лабораторията и отидох право в работилницата на Марсел Бросоле, мой стар приятел. Марсел беше изобретател и производител на миниатюрни и прецизни научни приспособления. Често работеше за хирурзи, конструираше нови типове сърдечни клапи и пейсмейкъри, както и ония мънички еднопосочни клапи, намаляващи вътрешно черепното налягане при хидроцефалите.

— Искам да ми направиш капсула, която да побира точно един кубик течност — казах му аз. — Към капсулата да има прикрепен часовников механизъм, за да може в нужния момент тя да се пръсне и течността да се освободи. Целият механизъм трябва да е с ширина и дебелина до половин инч. Колкото по-малък е, толкова по-добре. Ще се справиш ли?

— От лесно по-лесно — каза Марсел. — Ще представлява малка пластмасова капсула с парченце бръснарско ножче, което да я среже, с пружинка, задвижваща ножчето и с най-обикновена будилникова система от миниатюрен дамски часовник. Трябва ли капсулата да може да се пълни?

— Да. Направи я така, че да мога сам да я напълня и запечатам. Ще я приготвиш ли до една седмица?

— Защо не? Много е просто — каза Марсел.

На следващата сутрин получих отчайващи вести. Симон, похотливата малка развратница, взела, че се напръскала с цялото останало количество от парфюма „Кучка“ — над девет кубически сантиметра — в мига, когато влязла в лабораторията! После се прокраднала зад Анри, който тъкмо сядал на бюрото да си попълва записките.

Няма нужда да ви казвам какво е станало по-нататък. Най-лошото от всичко е, че глупавото момиче забравило тежкото състояние, в което се намираше сърцето на Анри. По дяволите, беше му забранено дори да изкачва стълби! Така че, когато молекулите стигнали до него, клетникът бил обречен. Умрял след минута на бойното поле, както се казва. Край на историята.

Пъкленото женско изчадие е можело поне да почака, докато той запише формулата. Но не, и се оказа, че Анри не е оставил нищо записано. Напразно претърсих лабораторията, след като отнесох тялото му. Затова повече от всякога твърдо реших да използвам

възможно най-целесъобразно единственият кубически сантиметър от „Кучката“, останал на света.

Седмица по-късно взех от Марсел Бросоле красиво малко приспособление. За часовников механизъм служеше най-миниатюрният часовник, който бях виждал и всичко, заедно с капсулата и другите части, беше събрано в алуминиева квадратна пластинка, с размери три осми от инча. Марсел ми показва как се пълни и запечатва капсулата и как се наглася механизмът. Благодарих му и си платих сметката.

Не след дълго отпътувах за Ню Йорк. Отседнах в Манхатън, в хотел „Пласа“. Пристигнах към три часа следобед. Изкъпах се във ваната, обръснах се и поръчах да ми донесат в стаята бутилка „Гленморанджи“ и малко лед. С приятното чувство на чист, облечен с халат човек, аз си налях от силното и изключително пивко малцово уиски, а после седнах в едно удобно, голямо кресло с утринния брой на „Ню Йорк Таймс“. От апартамента ми се виждаше „Сентрал Парк“, а през отворения прозорец чувах бученето от движещите се автомобили и клаксоните на такситата по „Сентрал Парк Саут“. Изведнъж очите ми се спряха върху едно заглавие с по-дребен шрифт на първа страница. То гласеше: „Довечера Президентът ще говори по телевизията.“ Продължих да чета.

Довечера, когато ще държи реч на вечерята в негова чест, дадена от Дъщерите на Американската революция в балната зала на „Уолдорф Астория“, се очаква Президентът да направи важно изявление за външната политика...

Божичко, какъв късмет!

Бях се приготвил да чакам в Ню Йорк седмици наред, преди да ми се отдаде такъв шанс. Президентът на САЩ не се появява често сред куп жени по телевизията. Сега Президентът щеше да бъде мой, макар че умееше да се изплъзва изключително умело. Падаше често в клоаки, но винаги се измъкваше, макар и вонящ на лайна. И всеки път успяваше да увери нацията, че вонята иде от друг, а не от него. Затова бях убеден в следното: мъж, който изнасили жена пред очите на

двайсет милиона зрители от цяла Америка, доста трудно би доказал, че не го е направил.

Продължих да чета.

Президентът ще говори точно дваайсет минути. Началото на речта, излъчвана по всички по-големи телевизионни канали, ще бъде в девет часа вечерта. Той ще бъде представен от госпожа Елвайра Понсънби, почетен президент на Дъщерите на Американската революция. В интервю, направено в апартамента ѝ в „Уолдорф Тауърс“, госпожа Понсънби каза, че...

Повече и не можеше да се желае! Госпожа Понсънби щеше да седи отдясно на Президента. Точно в девет и десет, когато Президентът вече доста е навлязъл в речта, а половината население на Съединените щати го гледа, една малка капсула, скрита умело някъде в пазвата на госпожа Понсънби, щеше да се спуска и да изцърка половин сантилитър от „Кучката“ върху балната ѝ рокля от златисто ламе. Представих си как Президентът, повдигнал глава, души безспирно с изхвъркнали от орбитите очи и разширени ноздри и пръхти като жребец. После изведнъж се обръща, сграбчва госпожа Понсънби, тръшва я на масата с вечерята и се хвърля отгоре ѝ, а на всички страни хвърчат *pie a la mode* и ягодова торта.

Облегнах се и затворих очи, захласнат по приятната картина. Представих си заглавията на вестниците на другата сутрин: „Най-доброто изпълнение на Президента досега“, „Президентските тайни се разкриват пред нацията“, „Президентът поставя началото на порно телевизия“ и т.н.

Утре Президентът щеше да бъде дискредитиран, а аз без много шум щях да напусна Ню Йорк и да си замина за Париж. Само като си помислех, че утре щях да си тръгна!

Погледнах часовника. Беше почти четири. Облякох се, без да бързам. Слязох с асансьора в главното фоайе и закрачих към авеню „Медисън“. Някъде около шейсет и пета улица намерих изискана цветарница и купих корсаж от три огромни цъфнали орхидеи, скрепени заедно. Орхидеите бяха катлея, на бели и морави петна.

Изглеждаха извънредно вулгарно. Както несъмнено изглеждаше и госпожа Елвайра Понсънби. Поръчах да ги опаковат в красива кутия, завързана със златен ширит. После се върнах пешком в „Пласа“ и отнесох кутията в апартамента си.

Заклучих всички врати, водещи до коридора, да не би камериерката да влезе, за да оправя леглото. Извадих запушалките и внимателно ги намазах с вазелин. Напъхах ги със сила в ноздрите си, за да ги запушат плътно. Сложих си и хирургическа маска за двойна осигуровка, както беше направил Анри. Вече бях готов да предприема следващата стъпка.

С обикновен гутатор изсмуках от шишенцето скъпоценния кубически сантиметър от „Кучката“ и го прехвърлих в капсулата. Ръката, държаща гутатора, леко трепереше, но всичко мина добре. Запечатих капсулата. След това навих миниатюрния часовник и го сверих. В момента беше пет часът и три минути. Накрая нагласих стрелката за звънене в девет и десет — времето да се спуска капсулата.

Трите огромни орхидеи бяха събрани в букет от цветаря, вързал стеблата им с широка един инч бяла панделка. Проста работа беше да махна панделката и да вържа с бял конец капсулата за стеблата. После отново увих панделката около тях, прикривайки малкото приспособление, и отново я вързах на флъонга. Добре се справих.

След това телефонирах в „Уолдорф“ и научих, че вечерята ще започне в осем часа, но гостите ще се съберат в балната зала към седем и половина, преди идването на Президента.

В седем без десет платих на таксито, спряло пред входа на „Уолдорф Тауърс“, и влязох в сградата. Прекосих малкото фоайе и сложих кутията с орхидеите на рецепцията. Наведох се колкото може по-близо към служителя и прошепнах, използвайки лек американски акцент:

— Трябва да предам този пакет на госпожа Елвайра Понсънби. Подарък от Президента е.

Служителят подозрително ме изглежда.

— Госпожа Понсънби ще представи Президента, преди той да държи реч в балната зала довечера. Президентът желае корсажът да ѝ бъде предаден веднага.

— Оставете пакета тук, ще го изпратя в апартамента ѝ — каза служителят.

— Не, не е възможно — възпротивих се аз. — Наредено ми е да го предам лично. Кой е номерът на нейния апартамент?

Това направи впечатление на човека.

— Госпожа Понсънби заема апартамент 501 — осведоми ме той.

Благодарих му и взех асансьора. Когато слязох на петия етаж и тръгнах по коридора, момчето, обслужващо асансьора, остави вратата отворена и ме наблюдаваше. Позвъних на стая 501.

Вратата отвори най-огромната жена, която съм виждал през живота си. Виждал съм жени великанки в цирковете, виждал съм състезателки по борба и по вдигане на тежести, виждал съм едри масайки в равнините под Килиманджаро, но за първи път виждах толкова висока, едра и дебела жена. При това напълно отблъскваща. Беше фризирана и натруфена за най-великия случай в живота си и в двете секунди, преди някой от двамата ни да заговори, успях добре да я огледам: металносребристая синкава коса, всяко кичурче — прилепено на място, кафявите свински очички, дългият остър нос, който се пъха, където не му е мястото, извитите устни, издадената долна челюст, пудрата, гримът, аленочервеното червило и най-съсипващото от гледката — масивната, повдигната нагоре гръд, стърчаща като балкон пред тялото. Толкова напред стигаше, че беше чудо как жената не се прекатурва под тежестта ѝ. Пред мен стоеше на помпана с въздух гигантска фигура, увита от глава до пети в звездите и райетата на американското знаме.

— Госпожа Елвайра Понсънби? — измънках аз.

— Аз съм госпожа Елвайра Понсънби — прогърмя гласът ѝ. — Какво има? Много съм заета!

— Госпожо Понсънби — започнах аз. — Президентът ми нареди лично да ви предам това.

— Миличкият! — извика тя и тутакси се разтопи. — Страхотно е от негова страна!

Две масивни ръце се протегнаха и сграбчиха кутията. Не ѝ попречих да я вземе.

— Имам инструкции да я отворите точно преди да отидете на банкетa — продължих аз.

— Разбира се, че ще я отворя — каза тя. — Пред вас ли трябва да го направя?

— Ако не възразявате.

— Добре, влезте. Но не разполагам с много време.

Последвах я в гостната на апартамента.

— Поръчано ми е да ви предам, че трябва да приемете подаръка като президент от президент.

— Ха! Това ми харесва! Какъв страхотен човек! — изрева великанката, отвърза златния ширит и повдигна капака. — Познах! — извика тя. — Орхидеи! Каква прелест! Много по-внушителни са от мизерния корсаж, който нося!

Дотолкова ме заслепи звездната галактика върху нейната гръд, че не бях забелязал единствената орхидея, забодена отляво.

— Веднага трябва да си ги сложа! — извика тя. — Президентът ще очаква да уважава подаръка му!

— Несъмнено — съгласих се аз.

За да получите представа до каква степен стърчеше напред нейната гръд, ще ви кажа, че когато великанката се пресегна да махне своята орхидея, едва успя да стигне до цветето с докрай протегнати ръце. Известно време се мъчи със закопчалката, но понеже не виждаше какво става, не можа да се справи.

— Боя се да не скъсам страхотната бална рокля. Хайде, откопчайте я вие! — каза тя, обърна се и тикна слонския си бюст в лицето ми.

Поколебах се.

— По-бързо! Не разполагам с цяла нощ!

Заех се с орхидеята и най-после успях да я разкопчая.

— А сега да сложим подаръка — каза тя.

Оставих нейното цвете и внимателно извадих моите от кутията.

— Имат ли закопчалка? — попита тя.

— Струва ми се, че нямат.

Ето нещо, което съвсем бях забравил.

— Няма значение — каза тя. — Ще използваме старата.

И тя махна безопасната от първата орхидея, след което, преди да успее да я спра, грабна от ръцете ми моите орхидеи и заби със сила иглата в бялата панделка, увита около стеблата им. Заби я почти там, където бях скрил капсулата с „Кучката“. Иглата се спря в нещо твърдо, през което не можеше да проникне. Великанката я натисна, но отново не проби метала.

— Какво по дяволите има вътре? — изгрухтя госпожа Понсънби.

— Позволете ми да я забода! — извиках аз, но беше твърде късно, защото мокрото петно от пробитата капсула с парфюма „Кучка“ вече се разстиляше върху бялата панделка и след една стотна от секундата миризмата стигна до мене. Усетих как нахлува в ноздрите ми, но всъщност не беше като обикновените миризми, понеже те не се възприемат като нещо плътно. Не можеш да ги пипнеш. Тази субстанция обаче имаше вкус. Беше твърда. Имах чувството, че в ноздрите ми под високо налягане се впръсква някаква огнена течност. Усещането беше крайно неприятно. Миризмата навлизаше все по-навътре и по-навътре, проникна далеч отвъд ноздрите, проби си път зад челото и стигна до мозъка. Изведнъж звездите и райетата върху роклята на госпожа Понсънби започнаха да трептят и да подскачат, после цялата стая се разлюля и аз усетих как кръвта тупти в главата ми. Имах чувството, че изпадам под въздействие на упойка.

Сигурно в този миг съм загубил съзнание, макар и за няколко секунди.

Когато дойдох на себе си, стоях гол в една розова стая, изпитвайки странно усещане в слабините. Погледнах надолу и видях, че любимият ми полов орган е три стъпки дълъг, със съответната дебелина. И продължаваше да расте. Удължаваше се и се удебеляваше със страхотна бързина. Същевременно тялото ми се смаляваше. Тялото ми се смаляваше все повече и повече. Невероятният ми член ставаше все по-голям и по-голям. Кълна се, че той продължи да расте, докато не погълна в себе си цялото ми тяло. Превърнах се в гигантски, дълъг седем стъпки перпендикулярен пенис, който бе красив като всички пениси.

Изпълних малък танц, за да отпразнувам прекрасното си ново състояние. По пътя си срещнах девойка в рокля, обсипана със звезди. Девойката беше едра, като всички девойки. Изпъчих се до края и започнах да рецитирам:

*Така обича лятото цветята,
че те цъфтят дори в горещината.
Но питам, виждала ли си през зноя
друг полов орган, по-голям от моя?*

Девојката скочи и ме прегърна, доколкото бе възможно, а после извика:

*Дали с ден летен бих те аз сравнила?
Не знам какво да кажа, Боже мили!
Но цял живот мечтая, ноц и ден
за мъж с такъв еректен, дълъг член!*

Миг по-късно ние двамата се бяхме отдалечили на стотици хиляди мили в Космоса И летяхме през Вселената сред дъжд от червени и златни метеорити. Бях яхнал голия гръб, прилепен напред, и здраво стисках жената с крака.

— Бързо! — крещях аз и забивах дългите си шпори в хълбоците ѝ. — По-бързо!

И тя летеше все по-бързо и по-бързо, изстреляна с въртеливо движение към края на небето. Слънчевите лъчи струяха по гривата ѝ, опашката ѝ разпръскваше сняг. Чувството за величие, което изпитвах, беше ненадминато. Бях недостижим, бях върхът. Бях Господаря на Вселената, запокитвах планетите, ловях звездите с ръка и ги запращах като топки за пинг-понг.

О, какъв екстаз, какво очарование! Велики Йерихон, Тир и Сидон! Стените се срутиха, небесната твърд се разпадна и от дима, пожара и взривовите в съзнанието ми като дъждовен ден бавно изплува гостната на „Уолдорф Тауърс“. Стаята беше в руини. Един ураган би нанесъл по-малко щети. Дрехите ми лежаха захвърлени на пода. Бързо започнах да се обличам. Справих се за около трийсет секунди. Когато тичах към вратата, чух глас, който сякаш идваше откъм една прекатурена маса в далечния край на стаята.

— Не зная кой сте вие, млади човече — каза гласът, — но със сигурност ми направихте голяма добрина!

Издание:

Роалд Дал. Размяна на съпруги. Истории с неочакван край
ИК „Зодиак-ВН“, 1992

Съставител: Жени Божилова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.